

ANGELA FURTUNĂ

PELERINUL DIN AQUALUNG

O FICȚIUNE A FIINȚEI MELE FEERICE

COLECȚIA **HIMERA**

Publicat prima oară în România de Editura Integral, 2008

Editura Integral
office@integral-rdmc.ro
www.integral-rdmc.ro

Copyright ©Angela Furtună, 2008 (text)
Copyright ©Păuna Dumitrescu, 2008 (ilustrații)

Toate drepturile rezervate. Reproducerea prin orice mijloace este interzisă, cu excepția situațiilor prevăzute în Legea Copyright-ului, referitoare la studiul individual, cercetare și critică literară.

Coperta : Integral
Ilustrație copertă : Păuna Dumitrescu
Exemplarele 1-12 din această ediție conțin zece ilustrații de Păuna Dumitrescu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FURTUNĂ, ANGELA
Pelerinul din Aqualung / Angela Furtună. - București : Integral, 2008
ISBN 978-973-8209-05-3

821.135.1-1

Tipărit în România la Imprimeria Vergiliu.

ANGELA FURTUNĂ

**PELERINUL
DIN AQUALUNG**

O FICȚIUNE

A FIINȚEI MELE FEERICE

INTEGRAL

Angela Furtună

Cărți publicate

Prizonier in Ego, 1997, Ed. Gee, Constanța : Premiul special al juriului la Festivalul Național *George Coșbuc*, 1997

Metonimii de word-trotter, 1999, Editura Fundației *Constantin Brâncuși* : Marele Premiu la Festivalul Național de Literatură română *Tudor Arghezi*
Primul Kaddish, 2002, Editura Dacia, Cluj

Poemian Rhapsody – Cartea Donei, 2004, Editura Axa, Botoșani : Marele Premiu la Festivalul Internațional de Literatură Ad Visum, 2005.

Elegiile Estului sălbatic – Viețile mele nesfinte, 2005, Editura Axa, Botoșani

Îl văd pe Dumnezeu și nu mor – Alte vieți, 2005, Editura Axa, Botoșani
Ultimele două volume, apărute în ediție unică, au fost nominalizate la Premiul pentru Poezie al Filialei Iași a Uniunii Scriitorilor din România, acordat în 2006 pentru anul 2005

Păuna Dumitrescu

Absolventă a Academiei de Arte din București în 1999, secția pictură, la clasa profesorului Florin Ciubotaru.

În 2003 a deschis, la București, o mică galerie de artă, specializată pe mobilier pictat manual, Motif-GALLERY.

În mai 2007 a avut prima expoziție personală, la Sydney, intitulată *Eden*.

Pelerinul din Aqualung

și pelerinul a salutat mulțimea fără chip, s-a înclinat și a spus așa :

ea a murit singură

prin diluare

în voi toți,

(„oxigen pasiv în tubul de oxigen activ“ „cine este ea?“ „apropierea judecății ca un salut între morții disponibili“ „nu e o mângâiere care alină“ „nu e o judecată care face dreptate“ „este plecăciunea la intrarea terțului“ „devenind responsabilitate de la un suflet la alt suflet“ „ea expulzându-se din voi“ „ea născătoare și născându-se din voi pentru a vă reflecta“ „frica“ „ea părăsind adăpostul“ „de cuvinte care rănesc sau exilează“ „înainte de a deveni echivocul ființei“ „ea“ „este“ „apropierea“)

precum o mască extravazată cu care eroul antisocial sinucigaș, luând urma adevărului precum urma unui vânat interzis, îl învinge prin negare pe eroul domestic de curte, acel impostor cu passepartout est-etic ce se lasă admirat de

gloata nebună

iar în tot acest timp

conștiința aflată în implozie

s-a accelerat brusc

propulsând-o în planctonul de cuante al libertății absolute

(„viața ca un scanner“ „cât costă?“ „nimic“ „pe bune?“ „overload“ „USB pentru conștiința universală“ „introduci mufa în locaș și iată-te în Dumnezeu“ „fără traducător?“ „fără“ „nu se supără Dumnezeu?“ „acesta este un gentle-Dumnezeu“ „acum există Dumnezeu moale și Dumnezeu tare“ „soft God și hard God“ „catifea roasă?“ „nu, bărbosul e chel“ „dar ne iubește?“ „ne apără de noi înșine“ „ca un tub cu oxigen“ „de firmă?“ „de“ „și cu TVA inclus?“ „și“ „și cu nevoi speciale?“ „și“ „adică, perfect?“ „perfect precum cel ce este pentru că este“ „tautologic“ „all inclusive“ „amin“ „see u“ „singurele gânduri ce pot fi controlate le rămân urmașilor“ „restul de gânduri vin după noi în aqualung și dispar odată cu noi“ „cine vorbește aici?“ „moartea cu cap de bufniță“ „poezia ca o comă profundă“ „din poezie nu te poți întoarce“ „cuvintele devin trape“ „la o comandă, trapa te

scufundă în clei“ „care comandă?“ „numai Dumnezeu știe“ „Unul Dumnezeu?“
 „Unul“)
 de fapt ea nu a murit singură
 pentru că nu de moarte este vorba aici
 cât despre o sugestie post-hipnotică de supraviețuire
 secțiunea ideală a renașterii
 judecata de apoi
 replay god
 îndrăgostirea escatologică a ființei de ființa post-go-go

(„de la balcon, văd o femeie ce se sprijină de balustradă. vântul i-a ridicat fusta
 pentru o clipă. coapsa e învelită până sus într-un cuvânt“ „un cuvânt ciorap“
 „foarte lung“ „ceva de dantelă“ „fum pe zid“ „fumezi?“ „nu, eu doar văd aburi“
 „ghețurile“ „la cherbourg am oprit ca să cumpărăm niște ciorapi negri“ „dar erau
 scumpi“ „atunci am desenat flori de fum pe coapsele ei“ „dar cuvântul?“ „care
 cuvânt?“ „acela“ „păi, cuvântul acela e tot acolo“ „pe femeie?“ „da, pe peisajul cu
 balcon, briză și femeie“ „dar cuvântul acela e tot pe coapsa ei?“ „nu, acum s-a
 mutat pe un sarcofag“ „blindat?“ „da, sarcofagul e blindat ca alea ce îi aduc acasă
 pe soldații de pe front“ „ce scrie?“ „scrie așa : am ajuns în sfârșit aici“ „a, e clar“)

cum să deschizi un om
 ca pe un sarcofag
 unde extensia minții ia forme de femeie
 vapori de gigant cu picioare de lut

(„și am vorbit în mine cu voce tare“ „noise music“ „toacă de cuie boante“ „nu se
 auzea chiar nimic afară?“ „poesia nu se aude“ „nici viața“ „pe dinăuntru e un
 seismograf care demodulează cuvintele“ „nu e clar dacă nu se auzea nimic în afară
 sau dacă nimeni nu era atent la nimeni“ „oamenii din preajmă s-au oprit să
 culeagă nuci verzi“ „și chiar erai acolo?“ „păi, la momentul acela eu nu mai eram
 acolo, adică deloc acolo și deloc nicăieri“ „oamenii mergeau mai departe, cu
 coșurile pline“ „tu chiar ai față de mort verde“ „față de noise sound în musical
 box“ „cântarea dizarmoniilor“ „lasă-te moale“ „accelerează-te“ „locomotiva
 respirației în aqualung“ „și ce faci când ești singură?“ „nu faci, ci ești, pur și
 simplu *just* ești“ „dar ce faci când nu mai ești?“ „ideea e că abia când nu mai ești,
 încep cu toții să te caute“ „de ce?“ „pentru că le pare rău“ „de ce?“ „pentru că nu
 te-au auzit când cântai și nu te-au văzut înflorind“ „ca un nuc?“ „ca un nuc“ „sau
 le mai pare rău că nu te-au ucis ei cu mâna lor“ „frustrați ca niște călăi în ziua lor
 liberă?“ „ca, ca“)

cercul de frig te cuprinde fără să te atingă

împacă-te cu frigul din tine :
e doar un alt trup ce ți s-a dat
pentru a te naște

fără de miez întunericul
fără de auz și fără văz
fără degete copilul lup și fără privire
pământul transparent
te cuprinde fără să te atingă.
cineva mai puternic decât frigul
te leagă într-un cer de țipete

comprimă-ți respirația în aqualung
așa cum ai comprima timpul
pentru a trăi live istoria cuvintelor
ca pe o emisie de răzvrătire
căci mitul influențează negativ emoția
imaginele în buzz-daze-jazz
gradele de libertate ce se adaugă aripilor tale
save love file and save death file
compulsia de a afla parola de acces
în labirintext
trăiește-ți mimetic viața ca pe o ramură de cireș printre alte ramuri

împacă-te cu linia aceea frântă :
e o falie după care se rupe din
inima ta un ghețar
lup singuratic
cum frigul

păpușa fără un ochi privea la priapicul Charles

chestia era așa
 căluțul de lemn rodea marginea umbrelor din cameră
 umbrele rodeau căluțul de lemn
 cu dinții lor ascuțiți
 urmele mamei
 pe care o auzeam noaptea scrâșnind din petale
 un fluture pe pânză
 („Bukowski americanul, priapicul Charles, se ungea cu rahatul poeziei peste tot
 în timp ce Bukowski, rusul, disidentul Vladimir, medita că o să avem tancuri sub
 ferestre și o să curgă sânge
 din răni și puroi din afișe
 din mutrele de căcat ale dinozaurilor
 din mucii uscați și din balele prelinse pe ferestrele gulagului psihiatric
 din stigmatetele politice
 din oglinzi
 din intermundii
 din ciment
 din semințe
 din gândacii care străbat mațe artere neuroni
 xanteme cili ovule iriși sfârcuri
 pui de lup
 pentru a lua chip de om în chip de fiară în chip de sfânt
 nucleele lucrurilor
 lumina“)

în vis mirosea a laptele mamei mele dar puteau fi la fel de bine șoricelii ronțând o
 carte
 pe care mama o uitase pe piept adormind
 pe la mijlocul războiului
 într-un coș cu pești ce se zbat
 precum vârful pensulei cu vopsea pe o pânză nouă.
 mă ridicam din pat ținând la subțioară păpușa fără un ochi
 pășeam cu picioarele goale pe podeaua proaspăt lustruită

pe care covorașele mamei dansau în puzzle instabil
vedeam cum căluțul de lemn se leagănă singur
pe trotuar
pe acoperiș
pe coridorul cenușiu
plictisit să mă tot care după el
prin mama mea de gheață
eu urcam în șaua de lac și îl îndemnam să zboare
așa cum zboară copiii
aripile lui se desfăceau ca un fluture galben
un abdomen plin cu rumeguș
perii din păr de porc
morții ștergând mutrele viilor
de pe pereți
din cranii
din tibii
din oglinzi
din pieptenele de păduchi
plonjau pe pianul la care așeară cântasem cu mama la patru mâini
săltându-ne pe noi în spinare fluizi
căluțul de lemn eu și păpușa cu un singur ochi
care clipea în mama mea de raze X
radar celest
sperietoarea

știam că sunt copil
pentru că văzusem chestia asta la film
e ca ostensiunea ostensiunii
și că merg în timp ce dorm
și că visez în timp ce zbor peste gluga sub care Dumnezeu își ascunde cicatricile
cerul
casca by request
stigmatetele din apophansis
frigul femeilor frumoase în extaz
cu zgomotul lui metalic
din fermoarele care închid sacul de dormit
elegiile roșii
în cămăși de forță
în cămăși de murit soft

(„cine este Dumnezeu?“ „el este răspunsul la toate întrebările“ „cine sunt toate mutrele astea“ „ele sunt mama cerșind înapoi forma frumoasă a sânului de la care am supt“ „cine mănâncă pe cine“ „eu îmi mănânc trupul înainte de a-l dori“)

așa cum știam că sunt singurul copil care zboară cu adevărat
 printr-o formă de viață involuntară
 din ochiul gol al păpușii
 ciucuri și mitocondrii

noaptea mă desprindeam de mama
 ca o cometă din țandări
 firimituri de lumină în poiana furată
 îmi curățam tatuajele
 negrul de sub unghii
 carnea plină de rădăcini
 pielea
 jucăriile amfibii
 ochiul plin de sunete
 punctul în care se adâncește privirea interioară
 încremeneam în toate țipetele scoase de bufnițele din pleoape
 ciugulindu-mi ochii turcoaz
 cu bisturiul liniștii
 anestezia perenis
 cameră de muzică și tortură
 resuscitare la o lume de umbre
 veșmântul de chihlimbar al memoriei
 pene solzi vopseaua cenușie
 căluțul de lemn
 picioarele noastre păseau pe câmpul de lavandă
 un sfânt se odihnea pe flori cu capul său alături
 dar umbrele noastre vopseau pereții
 cu chipuri care ardeau mocnit

(„cine sunt mutrele astea?“ „toate mutrele astea“ „chestia e că toate mutrele astea sunt femeile care cad din copii precum boabele de piper“ „toate burțile întind o tobă peste viespar“ „burțile mamelor cu viețile lor virtuale“ „morții străbătuți de autostrăzi sunt mama când îmi stoarce ultimul strop de lapte din sânul ei crin“)

veacul meu e într-o sobă cu vise de cenușă
 cu lemne care trag din mine fibra de piroman
 cu surcele de memorie bambus opium
 cu somn vorbit în aramaică.
 apoi veneam la culcare
 cu trupul meu închis în mintea rece
 picătura de sânge

picătura de Ierusalim
în creierul risipit pe trotuar ca un șotron pentru frații născuți din război
copil cu hematiile explodând în cămașa albă cu trenă
și lacăt
și zăbrele
și coronițe de laur
și armură de plumb
cu adormeam în ochiul moale al păpușii
ca un țipăt rămas fără combustibil
până a doua zi
când mama îmi aducea un ștergar ud ca să lustruim împreună cicatricile
zburătoare
de pe ceafă
de pe frunte
de pe obraji
de pe bărbie
de pe clavicule
de pe unghii
de pe lobul urechilor
de pe fiecare coastă
de pe tancuri
de pe ecranul submarinului
de pe filamentul de plutoniu
de pe burta plină cu hârtie scrisă mărunț
cu litere înclinate la dreapta și cu buclele superioare înalte ca niște berze
fereastra se deschidea singură în sternul meu
o dată
a doua oară
a treia oară
în orice deschidere era o nouă deschidere și apoi încă o deschidere în fiecare
privire fixă a ferestrei către mine
și o umbră își lua zborul de pe perete
către grădină
știam că din nou a evadat un chip viu din încercuire
din verigile lanțului
din copitele căluțului de lemn
din impresiunea adâncă lăsată în lut de copitele căluțului de lemn
din cercurile săpate în piatră de copite
din inelele adâncite în carne cu vârful compasului
din cercurile crestate în carne de lanțuri
din cercurile prin care intră în sânge
nebunul

cu înghițituri mici
bolboroseala nașterii și a morții înfierbântate de stropul de lapte
stalactit
peștera asta este o copilărie de zburător
somnambul prin gulag
căluțul de lemn singur legănându-se noaptea
ca un sân

ea își croiește drumul ei, tikkun olam printre nașteri

împăcare cu rămășițele
cu pustiul chihlimbar
împăcare prin împărtășire
trebuie să mă împac cu păsările
și totuși nu mă împac niciodată

amânând vibrația pozitivă

ca pe un străin
îl alung pe el
îl alung pe el din Ierusalimul meu
dar el revine
nici ziua
nici noaptea
el revine
își croiește drumul lui
se umple cu timpul lui – înghite firimituri de kotel
vorbește pe limba lui de paie
îmi spune
eu
eu

eu
eu sunt sufletul tău
de ce mă tot alungi?

sephirot acum

sephirot atunci

sephirot mereu

doar să plece de unde a venit

prin ochii de bufniță
 prin buretele care absoarbe nimicul
 prin pâlnia care primește și varsă
 prin strecurătoarea care alege drojdia
 prin ciurul care împrăștie semnele
 eu trebuie să aduc pace din frământare
 eu trebuie să mă ocup de lucruri impure – căci nu-i este dat femeii să strălucească
 precum bărbatul proaspăt născut din puterea gândului în clocot

zămislire
 scriere
 naștere
 pierdere
 aflare
 lepădare

ștergere
 împărțire
 slujire
 înțepenire
 însângerare
 închiderea cârnii
 îndoirea grâului
 arcuire
 împotrivire
 sficiunea din cuvinte

sfârșitul care dezleagă tot ce era înainte de tot ce va fi șters, pentru că neașteptarea
 este însăși supunerea față de tiranul implicit, cel care pe toți îi strânge în aceeași
 frică și îi macină prin explozii politice când transformă omenirea în scuipat de
 diavol

și mai departe trebuie să mă ocup de lucrurile impure

limpezi noroaie

poesie feriprivă

febră gotică

uscarea grâului în scorburi

somn

visarea legată

visarea dezlegată

visarea din împăcare
visul cu mâinile legate
și visând
să-l văd acolo
pe el
cel alungat
curat luminat
așteptându-mă în exilul dinăuntru

înarmat cu explozibil și întrebări
purtând pe umeri o patrie bastardă
care nu-și dorește embrionii nici istoria

omul astrogramă
daimon din intracelestul virtual
când vine pelerinul din Aqualung

se înclină adânc și zice
eu sunt copilul grenadă făcut din cel care este pentru că este

eu am ajuns aici
am ales între două temnițe
realul sau imaginarul au devenit imagirealul

nimic nu e mai condiționat astăzi decât libertatea imagireală când conștiința și eul
din alien nu ne alienează ci ne anulează

eu am ajuns aici
locul meu natural e aici
mintea mea naturală e aici
moartea mea naturală e aici
măturând podelele exilului cu fruntea mea

*Însemnările de studentie ale lui Dalit și ale iubitei sale
Loana înainte de a se împrieteni cu tipul ăla misto cu perucă
mou*

1. fișier rar. radiografiile lui Dalit

erau multe zile de arhivat iar eu numărându-le
mă simțeam ispitită să fur inteligența artificială și
uimirea ce i s-au dat lui Dalit între două tomografii
sau măcar să ciugulesc din clipele când acesta
avea să expire aerul acela rarefiat
numit iluminare
ca și cum mi-ar fi aruncat în față
un rotocol de fum de țigară
sau un verset din psalmi
sub palmierii din Montpellier

2. umbre chinezești. intrarea shaolin

laolaltă cu păsările pe perna mea
un teatru de umbre chinezești
părul lung încâlcit de vise în cabluri yo-yo
îți cuprind fața senină și o mușcă
numai când îmbătrânești și se face foame
de parcă ai vrea să strângi în dinți
degetul mic al unui copil

3. mamalia circus. căprării cool de lagăr

tu ești lujerul de sub pălăria albastră
uite pieptul neted turtele de floarea soarelui
din care vor țâșni sfârcurile
copilul le prinde cu câte două degete
și le apasă în gardul de sârmă ghimpată
nu e lume mai largă ca sufletul

4. oameni cenușă. efect de lasou

întind un picior ce palpită ca un tentacul în storyspace
în jurul gâtului tău ne privim unul pe celălalt
pentru a face economic de cuvinte
elegiile Gutenberg
clipești și îmi spui că doi oameni care fac dragoste
se scufundă și ard fiecare în privirea celui alt
mă tocmesc cu tine să nu ne amestecăm cenușile
bine bine dar cenușa mea strălucește mai tare spui
ce ipocrit ești uite un animal costeliv
oase virtuale de cyborg

5. homo-gadget. tatuaje cu menumoruți

suverană în capsula memoriei mele de tiran
numai uitarea
moartea cauciuc în oglinda Pa Kua
nici nu mai știu câte mori
de vânt am avut am pierdut am ars
cum mă pot îmbăia în firul sărat al transpirației
cu care poporul meu de amnezici
își tatuează chipuri de principii pe burta de golani
pe fese pe omoplați pe genunchi
ce naiba faceți cu cartea aia de istorie
o erotică a speciei umane
ca și a insectelor căci a lor va fi împărăția pământeană a viitorului
unele file au dispărut
există capitole pe care doar le-ați visat
sânge politic
perla dorinței
sânge de obiecte virtuale
hematii de cifru
din care nu au rămas decât stârvurile
poezia codului de acces la delir
popoare de muște stresează popoarele de furnici
popoarele de oameni se cotonogesc
nimeni nu comunică nimic
doar tăieturi adânci prin care
unii oameni sunt făcuți să fie gadget-urile celorlalți
mă simt inspirată să declanșez un război în care nu există înfrânți
fiecare va pleca acasă cu copilul său măcinat de o moară de vise
visele se nasc după gratii și se zdrobesc de cristalin

6. v-a mai rămas de un dric. sau de o speluncă metafizică

uite, cu țigara asta și cu un sfert de muc de lumânare
 pot să ating fiecare deget și să las pe unghiile
 mici roșii
 mii de mușuroaie de ceară
 ceara se va face ipsos și ipsosul calcar obsidian
 ciment apoi, în care fiecare picătură de sânge
 va fi un perete de cetate o epopee neterminată
 omul ăsta eu sunt
 un prinț și statuia fiecărui eșec
 al său al meu al tău al vostru
 cei ce priviți și nu faceți nimic
 pentru a vedea cât de puțin v-a mai rămas
 în post-umanitate
 o jumătate de om furată din stup
 o dorință de a transforma totul în bucăți
 o, tu, Doamne, transcriind pentru orbi hiperficțiunea emo
 dromomani cu tălpi lipicioase
 quibbling glisând
 pe cauciucul melancolic
 al planetei ce miroase a holocaust și pepene galben

7. gagica are aripi în uter. el are pălărie

mă trezesc noaptea pe furiș
 las umbrele la locul lor, așezate de-a lungul
 fibrelor de lemn
 nu vreau să tulbur dezordinea ideală
 din camera de adolescent
 mă înalț
 cam la un metru de la pământ e multă electricitate
 cutreier sala de așteptare, mansarda, podul
 acoperișul, plafonul jos al norilor, acoperișurile
 răsfoiesc în grabă cartierul și mai ales fereastra
 unde tu ai uitat lumina aprinsă și o pălărie
 înfiptă în vasul cu crini,
 asta e, niciodată nu ai înțeles de ce nu pot eu să dorm goală în patul tău
 ca o știucă afumată învelită într-o pagină de ziar
 dar pot să zbor printr-un balon fără aer în oraș
plămânul celălalt
 la o adică mă voi întoarce acasă prin gesturi miniaturale
 e un fel de a avea aripi în interior pește libelulă

sevraj de viață în aqualung
lăsând în urmă fereastra, stâlpii metalici și schelele,
acoperișul de sticlă și scara de incendiu
singur
patul poartă mireasma unui bărbat recent scanat

8. e doar zgomot. programări la eroism cronic

de ce să mă aplec peste pervaz ca să te urmăresc
privirea se îndepărtează de hieroglifa dimineții,
la urma urmelor e doar zgomotul din roata Taranis
coaste strivite de un trup imprevizibil
foșnetul cămășii ce îmbracă o statuie
în fond, un erou se pregătește de moarte
zgâriindu-și obrazul cu unghiile tăiate atent de mașina literară
despărțirile, mici dispariții ispitiri
obsesia femeilor tinere pentru lame de ras
care gâfâie lângă carotida lor
moarte aparentă nepedepsită
de vineri până marți și viceversa
cumva un altfel de calendar numai pentru clipe ce deșiră moartea
fir de mătase roșie cu noduri

9. la transplant înainte. frica de luf-luf

barul încă pustiu sticla de vin împărțind
în mii de înghițituri distanța dintre mine și tine
copy-paste emoțional
vorbim prin vârfulurile degetelor și rotocoale de fum
facem semne cu nasul și sprâncenele
cineva te privește de după retina mea
ideea e că niciun bărbat nu focalizează pe tehnosamanism
într-un mobisod arăți, miști, zici, cine, răspund, tu
eu? atunci cine se ocupă de chestiile astea
de fițe ideea e că nici nu ne-am atins
la ce bun, mai bine așteptăm să-mi vină
rândul la transplantul ăla, te voi ține de mână
la reanimare, spui, pe dracu', îți vei mușca
buzele de frică, sub pat sunt șoareci
gheruțele lor lipa-lipa mustățile lor luf-luf

10. glezne roz. pași repezi pe granitul roz

faza e că m-am transformat într-o femeie cu
 grumazul puternic și sânii roșii
 totul e acum mai roz numai albul ochilor
 e din ce în ce mai alb mai albicios mai alb în alb
 cobor dimineața să cumpăr ziarele de la vânzătorul
 din colț, degetele roz se fac și mai roz în aerul proaspăt
 gleznelor roz se lungesc și se curbează măsurând
 pașii mici și repezi pe granitul roz
 pulpele mele roz țopăie pe loc și se zbat în gol
 tălpile roz clipocesc în șlapii încă plini de nisip
 trupul meu roz se lăfăie în t-shirt-ul negru cu Old Boy Sting kaki, aștept
 să vină mașina cu ziare ce naiba ai, femeie, mormăie tipul din spate,
 e șapte și jumate și fundul îți joacă în șortul ăla roz

11. pilula de năncepere. îndreptarea picioarelor de femeie cu americană

m-am întâlnit cu o altă bursieră muritoare de foame
 meditând pe marmura de la Biblioteca Congresului
 înșiruind povești în 460 de limbi și cincizeci și opt de milioane
 de manuscrise o invit la cafeneaua de la parter fumăm și picotim
 pun piciorul pe prima treaptă și simt prin trigemeni greutatea scării
 în colimaçon pe care nu pot să pășesc fără iluzia că am febră și
 sânge de homo galacticus
 și dintr-o dată încep să urc scările altfel
 două câte două și să înaintez fără teamă
 nu mai simt greutatea
 celor douăzecișinouă de milioane de cărți catalogate
 revin la statuia lui Thomas Jefferson casc e sfârșitul zilei
 enciclopedie și carne
 la începutul visului american nu fusese inventată încă
 pilula contraceptivă
 iar dacă o uit
 ce mă fac mâine la ora de iubit
 numărătoare de pagini de citit
 de cearceafuri ude de sex
 cărțile și trupurile care lucrează ca niște dălți la alura noastră post-umană
 iubirea care ne descarcă de întrebări și cărțile care ne încarcă din nou cu iubire
 desfătarea de a culca un animal tânăr și sătul lângă o carte veche deslușită în
 sfârșit
 cobor în fugă treisuteșazeci și nouă de trepte
 treisuteșazeci și nouă de femei în implozie

la naiba Dalit cu America ta cu tot bunica țesea americană de in la Ineu în refugiu
 din pânză îmi făcea cearceafuri și cămăși de mireasă iar când am fost
 bebeluș mă înfășurau în americană să nu mi se strâmbe picioarele
 oscioarele cartilajele din care rodea mortăciunea
 viruși epici de design despotice
 programați să ucidă prin erori de limbaj
 precum cordonul ombilical dintre paradigmele totalitare
 mereu altfel descris
 de fiecare din locatarii ei
 un prag care duce din gulag în lagăr și din lagăr în gulag
 acoperit cu fum și acoperit cu așchii de sindrom post-traumatic
 buzele pipăie gustul secretat de slăbiciunea cuvintelor
 ce nu se pot elibera de paramnezii
 alunec sub piatra tombală a Hannei Arendt mă așez lângă ea
 femeie proaspătă lângă femeie proaspătă
 ea mă lasă să pun capul în sfârșit pe o inimă subpământeană vie
 la Bard College sună clopotul din biblioteca vraise
 citește despre începuturi și visez apoi ceea ce am intuit
 mă trezesc povestind
 mă înfășor ca un brâu de piatră
 în jurul tărâmului din care noi am scăpat în sfârșit
 cioburi fragmente firimituri
 până la urmă am scăpat cu toții precum niște actori de rezervă
 din partitura îngerilor exterminatori
 dar ce vă veți face voi
 acum
 singuri în fața libertății de a uita sau de a nu putea povesti nimic nimănui
 pentru că totul
 acum
 când corsetul a eliberat fiara din strânsoare
 pare
 doar
 o halucinație din dromosferă
 ca și cum durerea v-a dizolvat în cerneală mintea și inima
 furându-vă identitatea ca pe o rădăcină mestecată repede de un înger invers

12. frigul din litere. sternul măduvă și ritm

bagă viteză, mergem la schi la Marele Canion iau
 și cursurile cu mine câteva ceasloave ce sunt cuvintele astea
 cu litere rusești mă întrebă lasă ai să vezi ghețarii cu coada ochiului
 precum cuburile de zahăr în ceașca de ceai

îmbătrânim ca hârtia ne îngălbenim întâi la cotor
 subțiorile se îngălbenesc cenușiu dinții se cariază
 sternul măduvă de os cu ritm cardiac ca valul de nisip
 albul ochiului ruginește eu nu mai văd nimic
 toată ziua citesc și muntele scade în inimă

13. topirea țărilor. mângâierea ierbii

cam așa e zăpada ca și cum nu ai mai avea trup doar textură
 nu mă poți ține în brațe pentru că mă topesc,
 nu mă poți prinde pentru că mă rostogolesc în tine
 din tine
 în jurul tău
 tentacule odată cu tine
 și facem un bulgăre mare împreună faza e că se sperie
 țăpii oile
 avalanșa îi înecă
 primăvara îi va topi,
 nu mă poți privi căci sunt făcută din așchii de gheață,
 dragostea e cumva la fel,
 te uiți și spui vreau și eu
 dar apoi îți intră ceva în ochi și începe să crească
 îți străpunge piramida nazală și cerul gurii și ți se înfige în limbă
 adevărata cauză a ne iubirii este țepușa din limbă prin care
 cuvintele sug veninul și îl duc mai departe la creier
 ca să mergi la reparatorul de creier îți trebuie asigurare
 că inima ta ascultă de creierul tău iar creierul tău are suflet
 dar mai bună e iarba și mângâierea ei când sufletul călătorește
 precum unghiile roșii ale doamnei Nussbrauch pe claviatura de fildeș

14. brain implants. trece tipul ăla mișto cu perucă mov

care sentimente, zici, și cui zici tu chestiile astea
 mai ici două pastile de strongbones și îți clatini dintele cu limba
 până ce dintele se rupe în două miezuri de fluier
 privești peste umăr un rododendron îți face umbră stai capră
 un fel de mamă cu păr pe față intrăm puțin în Geekipedia
wired.com people places ideas and trends you need to know now
 știi ceva, mă simt aiurea, aici și nicăieri *dark matter & dystopia*
hyperlocal și exoplanetă *transparență radicală* și *carbon offsets*
 dă-te puțin mai încolo, trece tipul ăla mișto cu perucă mov
 nu e *brain implants* când afli că nu mai ai mult de trăit, nu-i așa?

Femeie plutind în claustrofobiile lui Qoheleth sau a expune ființa la radiații de déjà vu

poate că n-o să afli niciodată că pierderea raiului
începe cu prima picătură de lapte gustată din femeie
smoală ce vine din rădăcini
din trunchiul prințesei
din ramurile spintecate
gargui ce ține jghebul ca să nu fie înghițit de lup
electrizat de palma uscată
sfârceul ăla abia se ține de gingiile negre
prin care țâșnește
raiul potrivit
pe limba fără amprente

sminteala cu care îți ștergi chipul din aburul ferestrei
din ochiul mamei
pierderea virginității psihologice
o electrizare ce sfârâie în vârful degetelor
acum nu mai poți face nimic

în fiecare copil este un om înviat pentru că om va fi cel ce vine
în fiecare om stă pitulat un animal pentru că animal va fi cel ce vine
în fiecare animal adie un duh pentru că duh va fi cel ce vine
în fiecare duh pândește frica pentru că frica va fi în ochiul celui ce vede
te vei gândi intens la lucrurile astea și le vei măcina
le vei cerne și le vei frământa
le vei pipăi și le vei împărți cu ceilalți
le vei fărâmița
le vei trăi cum viciul de grandoare al resemnării
le vei resimți ca pe niște povești ce au nevoie de oameni așa cum au nevoie de o
hrană umedă pentru animale cibernetice
dar nu vei ajunge niciodată la toate acestea cu adevărat
pentru că raiul coboară din tine în copil
ca un buric
care coboară în om

ca un inel
care coboară în animal
ca un tatuaj
care coboară în duh
ca un vierme
jghebul prin care curge
vopsea din măștile eclesiastului
varul de pe tine

mai bine ascultă-mă și urmează-mă
în toate claustrofobiile scrisului
și nescrisului
mergi mai departe smintită
cădere din bărbat în garguiul femeii
turuie despre nebunia ta
virgină din cărămizi albe
pe care cineva proiectează cuvinte șiraguri de podoabe
picături de apă pe himenul deșertului
când deasupra se învârte în cerc raiul potrivit
acvila cu ochi de You Tube și diamante

deathproof – baladă în proximitatea poetului ce zice că puțină isterie nu strică

poetul zice că adevăratul curaj este să fii poet
(„*acesta este un cărucior cu roțile,
un adevărat cărucior cu roțile
waterproof*“)
el zice că puțină isterie nu strică
doar atât cât să ungi cu mir frâna de mână a omenirii
sau frâna de minte

el doarme cu o mie de fețe
de cărbune pe pânză
învelit în cearceaf miroase a poet care doarme
cu cele o mie de chipuri
și scrie
pe uși
cu o mie de sfârcuri
imposibil să recunoască un om între atâtea verbe
poetul zice că e un curaj nebun să înnebunești scriind
lângă o femeie cu roțile
intrând în ea
womenproof

pe mine cheștiile astea mă lasă rece
cele o mie de chipuri se deschid
o mie de artere străbat apa proaspătă
pe fondul de ten al măcelarului
(„*poetul umple literatura universală cu zile de sfâșieri și pace
cu damnări
cu dumnezei
ce umblă nerași pe holuri
dar cum să dai de un exeget ca lumea
ori măcar de un anatomo-patolog treaz la ora asta?*“
„*mai ia o pastilă, o gargară cu hohote*“

„contaminarea e implicită“

„scrie ca și cum ai putea să împiedici dezagregarea minții unui nou tiran“

„e ora 22“

„pe bune?“

„zău“

„cam așa vom trăi de acum înainte, cu pilulele sub pernă, cu gura spurcată“)

eu scriu pentru căruciorul cu roțile

frâna de mână strălucește

cineva spune oi, oi, oi, ce gheșeft când mintea poetului o ia la fugă ca un zombie

pe scări

nimic nu se compară cu patul de spital

când se golește brusc de cele o mie de chipuri

ale poetului imbroglioproof

waterproof

deathproof

oceanul adulecă un trup ce se topește prin contracțiile morții

sunt mecanisme care te ajută să faci față
contracțiilor morții
și dimineților ei voluptoase când îți adaugă o picătură de gin în ceai
iar asta te face să-ți amintești nașterea pe vine a prințesei
din petale roz
fără dureri și fără spasme
la fel cum aduni de pe jos filele unui manuscris luat de vânt
făcând din el o anatomie literarocentrică
fractură
cutie
ființă conservată în semn
fiecare zi este o restaurare a trecutului care pulsează în ligamente
în mușchi
în globule
în oase
în sinapsele reci
în timpulomidă ce se dilată ca un acordeon și se contractă sfincter care secretă
moartea rodie
pe crusta divinului homuncul tolănit sub palmier
oceanul adulecă un trup ce se topește sub limba de valuri
stai turcește în fața ta
măsurând distanța dintre real și reflectare
ceața ambiguitatea discursului
și fumezi

de fapt imaginea din oglindă arde trabucul
din care țâșnesc neîncetat secrețiile vieții de aqualung

când fiara se rostogolește

se sfârâmă

se stinge

(„nu te despărți de durere“ „înainte de a afla ce e binele, biciuiește-te în păcat“
„atingerea femeiei înainte de apariția celor șase pui“ „uciderea femeii“ „diabolicul
ne acoperă cu mângâiere“ „doar Dumnezeu irumpe răzvrătit, pentru că Dumnezeu
nu este o statuie, ci Unul în Tot hypercortex, care mai întâi te demontează, pentru
ca apoi să te assembleze“ „la loc“ „ți se va tăia capul drept recompensă pentru că
ești om și nimic altceva“ „din acest cap se va ciopli un talisman și se va îngropa
talismanul într-o femeie tânără neîncepută“ „căutarea talismanului devine program
masculocrat“ „ce se va întâmpla cu femeia“ „nimeni nu știe“ „pe bune“ „budha e
vesel“ „ține o lăbuță în sus“ „o femeie este pământ de grădină“ „chestii din astea :
ceapă, țelină, varză, morcov, talismane, spermă, ghimbir“ „pământ cu capul pe
spate“ „nu, pământ sub trup și cap atârând lasciv pe ramuri“ „aha“ „trupul înfășat
cu frânghii și legănat de asistenta maternală“ „filosofia esențelor“ „unde este
mama?“ „mama este acolo unde se aude scârțâitul unui leagăn“ „băi, ungeți, băi,
șina aia, să nu mai scârțâie“ „ca să putem suga în liniște“ „muzica lumii“ „de
căcat“ „nu ne naștem întotdeauna la timp“ „ne naștem adesea cu intuiția de gât, ca
un colan“ „intuiția că opacitatea generală ne va anula“ „nomos alpha degeaba“
„dar vom muri degeaba pentru a reface esența artei“ „doar poezia e o ezitare între
sunset și sens, zicea Valéry“ „și atunci înseamnă că poezia e o precipitare către fiire
și nefiire“ „de aia poezie fac numai indecisiile care extrapolează totul“ „esența de a
căuta Dumnezeu în limbaj“)

în timp ce resturi din digestia realului fermentează
și se contractă în vârful degetelor ce apasă
pe clapele orgii din Jemappes

(„ajută-ne, Doamne, să ne numărăm plăcerile bucuriile fericirile

cu numerele mici ale durerii

Unul, Unul, Unul

Unu, Unu, Unu“)

e un fel de a rămâne nemișcată până la următoarea contracție
care va face să vibreze cutia de rezonanță a cortexului tonomat
căci trupul nu mai există dincolo de această accelerație
când stai nemișcată în fața oglinzii
și totuși acul vitezometrului depășește 200 la oră 210 apoi 250

280

300

tot ce ai fost revine în capsula memoriei ca o undă de șoc

viitura-constelație care îți macină sufletul pentru o pâine
sunt nașteri succesive de forme care te supun mereu contracțiilor

iluzia că te lași absorbită

gaura neagră evanghelică

îi duci în spate pe răniții pe care îi iubești cu background subatomic

și pe care nu-i vei abandona niciodată pe câmp printre fiare
sinapse ce transmit în oglindă mii de chipuri de păpuși
din care ai evadat în această încremenire fluidă

continuând să aprinzi tot ce vezi

e o privire în sus către umerii cocoșatului
sau e un air-bag ce te fixează mai bine în placentă
dar cineva nu te lasă să te zdrobești

(„cum este când viitorul te cheamă ca un cuptor

temporalitate arsă

în care trupul tău va secreta din lut mirodenii

ceramică arsă

semne ce vor încercui lumea cu un ecuator fictiv

calculat după raza de acțiune a minții tale
vei începe să simți cum lumea este energia morții

vei accepta să fii cenușă“

„vei arde“

„mirosul de trup ars e miros de verset“

„dar viața este tot un veșmânt“

„brocart roșu cu mitocondrii aurii“

„vreau să ies de aici“

„nu există ieșire“

„nu există ieșire“

„nu există ieșire“

„doar porunci“)

iar eu am tăcut am scris am visat am gustat memoria șobolanilor

un fel de slăbire a miezului
când gemenii se învelesc cu timpul dinaintea timpului
când Ierusalimul iese din mine
din fum
din nimic
cum un pelerin care doarme urcând
în timp ce pașii îl duc peste munte
miezul meu se usucă de gemenii mei
și gemenii mei ronțăie miezul meu
doi șobolani în același miez cu două jumătăți
din două cătușe
(„am început să uit cum se pronunță acel cuvânt
care germinază numai în mintea mea
cât de mult aș fi vrut să-l nasc eu
dar cuvântul nu a vrut să se nască din mine
să se numească din mine
din miezul meu cu gemeni să se numească
unmachtung nebunie bună
și să se boteze în sintaxa nebuniei bune
cuvântul mi-a poruncit să tac să scriu să visez
și să mă usuc
iar eu am tăcut am scris am visat și am gustat memoria uscată a șobolanilor
cuvântul m-a ales pe mine
nu eu pe el
căci bronzul naște clopotul
nu argintul“)

un fel de slăbire a miezului
când Ierusalimul iese din mine prin gemenii uscați
ce se vor dușmăni toată viața
când sunetul se aude tot mai slab
în alienarea sa bună
uleioasă

locuită de nașterea durerii –
Pelérinul doarme mergând
prin Aqualung
deasupra muntelui hrănindu-se cu pământ și dislexia măslinilor
radical feminină
o mediterană poetică
textul vagin
eu împotriva mea să nasc cuvântul care mi se refuză
miez acuzator și miez acuzat
nucleu de armonie și nucleu de chaos
cerc de mângâiere și cerc de convulsii
în care tac și scriu și visez și divizez imaginarul în fractali
în timp ce cuvântul se golește de intestine
arlechin
e în toate acestea un țarm normand pe care debarcă lumea liberă
o deznădejde iubitoare
poetică a scrisului pe nisip
înțeleg de ce încremenirea e frumoasă
dacă rămâne lăuntrică
nerostită

inocent dansând pe lăbuțele de lut

vreau să văd cum este când totul ți se întâmplă din nou
precum o operație reușită după operația în care ai murit deja –

– culpă medicală și culpă divină
începutul
care răstoarnă biruința
și o întoarce în înfrângere
asupra ta
sau sfârșitul
care preschimbă înfrângerea
în biruință
ți-o restituie ca pe o cămașă de forță
și totul are loc în orogeneza
unei memorii de arhivă
în care nu te mai recunoști

(„cum m-am născut ziua la ora 12 eram o pată roșie care acoperă jumătate din
soare

mama înghițise de-a valma căpșuni și cuvinte

pofta de a declanșa viața ca pe un întrerupător de oxigen

stare de urgență infinită când carnea explodează din vaccum“

„minciuni autoreferențiale“

„acesta este adevărul tău :accidentul“

„pe același cearceaf întregul și partea“

„litera și respirația“ „amfibologia“ „amfibolitul“ „negrul esența esenței albului“)

abia de la a nu știu câta carte publicată

mi-am dat seama că scriu pentru a împlini o profeție

viața în proiecția regizorală
a unei traume

cu o singură reprezentare

pentru multe lăcuste născute anume ca să ne devoreze cu mandibulele lor
asurzitoare

(„dar nimeni nu își dorește cu adevărat renașterea

deși mulți cochetează cu subiectul la o beție“ „dublarea resemnată a ființării“
„verbul ca rezonanță a ființei“ „nașterea prin verb“ „rostit redus la frumosul fiit“
„acesta este est-eticul“ „în viață roșul roșește, albastrul albăstrește și ființa
sființește“ „altminteri nimic nu e Dumnezeu“)

cumva toată lumea se îndoiește de avantajul

de a fi din nou inocent

dansând pe lăbuțele de lut

cum un fachir pe acele dez-moștenirii de cuvinte

dimineața doarme voluptuoasă în noi

în timp ce doctorul coase totul la loc

ca să nu se vadă că abia ne-am născut din ea

ca dintr-o femeie multipară

culcată pe stâncă lângă vioara ei

el stă în visul lui și toate cercurile cresc

lângă mine omul ăla se roagă să moară
într-o limbă cântată
dar pelerinul spune :
primul din mintea trează pleacă trupul
tangou crăpături vivisecție
mâncat în tăcere fâșie cu fâșie
de o gură spurcată de cuvinte
ciupind cu vârful buzelor
direct din oase
aripioarele unui fluture

văd cum omul se înnegrește de soare
de fumul rugăciunii
de râșnița digitală
deasupra noastră se face foc
din așchii
din sincope
și negre liturghii se dizolvă în fierturi de sânge
pelerinul spune că
timpul se sapă singur în orbite ca o privire ce vine din întuneric
noi credem că suntem vii
în containere
agățați de cârlig
cu capul în jos

lângă mine omul ăla stă în visul lui alchimic
înfășurat în gelatină
el se roagă să fie luat de trei gardieni cu aripi
el ronțăie cu dinții de jur împrejur ca un șobolan
trupul care pleacă singur mai departe în întunericul viu
ca un poem de unică folosință

(„cine este el“ „el este arheologul care vomită antichitatea“ „când va muri?“ „el nu va muri niciodată, el doar va voma și va nemuri“ „ce dracu’ se întâmplă cu imunitatea față de istorie“ „o durere acută cheagul avortul războiul“ „capul de lângă corp“ „un trup care dansează lângă un cap care dansează, fiecare în dansul lui“ „copilul smucește ața balonului albastru și îl botează Coco“ „Coco pe bune“ „pe bune“ „verb deja în substantiv“ „vomitiv“)

el stă în visul lui ca într-o cușcă
 începe să se învârtă în jurul fiecărui cuvânt
 dansul macină
 în timp ce toate cercurile cresc
 am mai văzut oameni care se roagă și se învârt în jurul pământului
 încărcăți de anxietatea străbunilor lor
 dar oameni care se roagă și se învârt în jurul cuvintelor
 legându-se fedeleș de limba lor
 nu am mai văzut

(„când atingi un cadavru, îți simți pulsul ca pe o muzică“ „nașterea întrebărilor ficțiune“ „nu există niciun răspuns“ „doar pulsul tropăind în univers“ „poneiul meu nestatornic“ „ieșirea în viață cum pulpa unui fruct din dinții viermelui“ „poneiul emo călărit de femeia apostol“ „dacă poți atinge cadavrul, nu te vei opri la suprafața poeziei“ „deci nu acesta este cerul“ „nu, aceasta este entelehia“)

atunci am înțeles că cel mai rău lucru din lume
 este când ceva absolut banal
 care nu provoacă moartea
 de pildă un tub de perfuzie sau un maș umed de balele unui cuvânt cu care te rogi
 se încolăcește în jurul tău până când te strânge de gât
 presând asupra laringelui
 asupra traheei
 asupra inimii tale îmblânzite de iubire
 asupra cultului morții din jurul tău
 salve regina

așezat pe masa de modelaj omul ăla era un pumnal învelit într-o imensă arsură
 o viață tânjind să se înfigă într-o altă viață
 la un capăt sufla o gură paralizată de extaz
 la capătul celălalt sunete cu gheare mici
 ce tânguiiau rugăciunea de ieșire din trup
 în fapt două femei își zâmbesc de la capetele aceluiasi cordon ombilical
 ochiul care ascultă vorbește

văd cum flautul înghite sunetele cu tot cu ghearele roșii
dezacordându-se
amuțind
când liniștea iese din cochilie
Coco Chanel la Deauville desenându-mi o rochie albă

un animal de fum se așează lângă mine
și sapă singur în orbitele mele o privire sublimă
energia lui face parte din mine
ca un muribund donator de organe
eu cred că sunt vie
nemișcată
în cearceaf
în cămașa simbolurilor
în irisul îngerului ce mă privește
în flaconul cu lichid de perfuzie
mă rog
să nu mă mănânce de vie cuvintele
ce intră în venă vii
sfredelind
poficioase moluște
îmi înmoaic mintea
iod vopsea și cerneală cărbune
cu care scriu ceva despre omul ăla viu
încolăcit în jurul laserului
glob umflat
privește în gol
și se lasă privit
de gol
se roagă
să-i ia cineva trupul din năvod
aruncându-l din nou în marea amniotică

despre dispariția pescarului ca un dicționar de cuvinte magice

la ei se moare cu reducere de mijloace,
 cu scenarii pentru bugetul mic al culturilor marginale
 („cine sunt ei?“ „ei sunt cerșetorii care cerșesc cu orgoliu doar pentru a învăța
 umilința“ „un fel de derviși?“ „Pelerinul din Aqualung zice că nu trebuie să
 cerșești o firimitură viață“ „viața trebuie să te aleagă pe tine din toate șiragurile de
 mărgelile închipuite vreodată“ „fruitio essendi“ „țărmlul ca topos unde marginea
 înghite centrul pământului
 și îl îneacă în transpirația celor ce înoată pentru a fugi din calea miezului
 atoateștiutor“)
 apa înalță plutele pe care copiii sar și orăcăie
 purtând flori pe scăfârlii și soarele injectat direct în oase
 îmbrățișând lujerii de nufăr și sângerând din vârfurile degetelor
 dintr-o dată o accelerare a omenescului
 țărmlul deschide gura larg și trimite o limbă de pământ
 ce taie orașul acvatic în două
 secționând apa ca pe un ochi infinit
 spintecând și pescarul cu tot cu barca sa
 din trupul lui se împrăștie frânghii și colaci de viermi aurii
 ce îl leagă de țărml cu odgoane

 pe cel liber

 caracatițe și suveici care răsucesc moartea în funii
 din barcă țâșnesc peștii mici purtând smaralde în botul fremătător
 astfel împing orizontul mai departe

 dacă poți trasa frontierele poeziei

 cu ajutorul unui simplu diagnostic precis

 ea nu mai este poezie

 care fragmentează lumea în fascicule de sensuri

ci un meteorit când se zdrobește de un deșert
e o tânguire în zgomotul pietrelor ce se trezesc
din absență

Stravinski în mitologie politonală

privighetoarea mâncată cu pene cu tot de un soldat care supraviețuiește scriind
ceva pe nisip înaintea furtunii

ceva simplu cum ar fi „Am trecut și eu pe aici. Etienne“ sau „Pelerinul din
Aqualung așa glăsuiește. Nu mi-a fost frică. Doar sete. Nu vă fie frică : rugați-vă
să vă fie sete, rugați-vă să fiți voi setea nepotolită, rugați-vă să nu aveți apă, ca să
învățați prin sete de ce absența unui cuvânt e mai rea decât puterea unui cuvânt“

„el se poate îndoi de frumusețea morții masculine
dorindu-și în clipa morții o vietate de măcelărie
colierul ei de solzi e rânjetul lui
sau poate limba necunoscută a deșertului
înghițindu-i trupul ca pe un dicționar de cuvinte magice“

„sugestii hipnotice biblice“

„lama cuțitului sfredelind un vortex“

„scara în spirală“

„omul autorepresiv“

„adică el e saudad zan-zan“

„strategie de puzzle în logica unui amnezic anterograd“

„viață deconstruită prin fiesta“

„bani mărunți“

„voci care toacă mărunț realul“

„a mandibulelor de insecte este împărăția pământului“

„necuprinsul care secționează terminațiile fine ale angoaselor“

„adevărata frică e frica de cel care este pentru că este“

„vii într-o zi și spui că ai gustat vizual toată noaptea din linia cefei care închide un bărbat în gladiator“ „altul vine și spune cum a înfipt cuțitul în sternul gladiatorului și a sculptat și a răsucit vârful de cinci ori, pentru ca esența să poată țâșni“ „inima revelată“ „e în aceste cuvinte nevoia de a vedea chipul plin de uimire al celui posedat“ „prin sex sau prin moarte“ „sau prin extaz“ „dar Dumnezeu te pedepsește pe tine pentru dorință“ „niciodată pe crucificatorul care eviscerează dorința ta“

„unde e judecata?“

„judecata e acolo unde dreptatea nu mai are miză“

„știam o fată la abator – tăia mușchiul în felii de 2 cm pentru barbecue“ „fata târa singură pe jos jumătate de porc așa cum ai târî un cadavru cu rotile“ „tăia cu precizie“ „își lipea apoi carnea însângerată de obraji și“ „și o apăsa“ „zece minute în fiecare zi“ „și“ „își îngrijea tenul“ „și nu era atentă decât la chestiile astea“ „designul cărnii și mirosul de sânge“ „și“ „genul care nu face diferență între real și imaginar“ „realimaginaționistă“ „și se masturba în fața jumătăților de viței atârnați de cârlige“ „măritată din dragoste“ „cu un bărbat care atârna de un cârlig“ „un bărbat care toată viața visase să atârne de o femeie“ „o femeie vie genul care frământă ziua pâine în covată apoi bărbatul între coapse toată noaptea“ „bărbatul o recunoaște după miros“ „o pune să lase sânge“ „după aia vine postul Crăciunului și cei doi se privesc uimiți“ „sinceri în castitate“ „spovedindu-se după contracții – cu prăjituri, brazi, colindători, Santa“ „abatorul se închide“ „carnea se mută din abator în afară – din introversie în extravertire“ „face explozie“ „carnea se târâște pe trotuarele din fața universității“ „dacă vrei, poți gusta o bucățică“ „enfin“ „știi ce vreau să zic“ „nu, niciodată“)

mi-am luat copilul în brațe *dum spiro, spero*
eram acolo în ziua când apa s-a înălțat precum o femelă tânără pe labele dindărăt
caracatița mării cu trena ei din ovule meditative
trupe de teatru ale popoarelor marginale

adevărații hoinari

hăitari

hic et ubique

Pelerinul din Aqualung și preistoria ostaticului universal

(„simțurile mării se trezesc ca un sânge pur“ „e ardere castă în trezirea
persecutatului“ „acuzativul absolut al impurificării când materia devine
trup“ „stigma ad infinitum, menstruația ex abrupto, deflorarea furor poeticus“
„precum un iezer de sânge când pelerinul zgârie păpușile“ „pulpele pline de
anarhic“ „latexul strâmt de pe burta lehuzei după ce fătul a înaintat către ringul de
dans“ „arderea pură a vulvei“ „din cauza a ceea ce i se întâmplă sufletului când își
primește trupul“ „recuzită“ „urma anarhică a lui Dumnezeu în în-trupare“
„nașterea e un joc“ „sângeros“ „scenariu post-traumatic : vino pe lume cu capul
înainte și vino pe lume cu lumea înaintea“ „atât?“ „de ajuns, pentru moment“
„bingo“)

umbra ei se umplea de carne și de împletituri, de ținte și piercinguri
de sperietori cu aripi

pânze

ce acoperă barca în care pescarul se afunda somnoros

nevizitat

nevăzut

neînceptut

negâdilit de ghearele spurcăciunii

un corp de buddha mic

din lemn putred

tatuat cu negre rășini de caviar
un erou pregătit pentru mărturisiri

pentru suferințe din suferințe din suferințe

din anarhii din anarhii din anarhii

din pasivitatea față de cer

imunitate

din adevăr din adevăr din adevăr

adevărul Pelerinului din Aqualung

când își varsă memoria în cochilii
ce vor însemna țărnuț – abisul

cu vieți mici și lipsite de glorie
cu idei avortate
complicități radiante

erori de sistem

pierderi de sens

o școală care te instruește să privești realitatea ca pe un apendice al libertății
persecutate

mințile slabe plăsmuiesc
mințile tari delirează
slăbiciunea și tăria sunt inepuizabile prin excidere
infinite în proximitatea terțului
fără libertate nu te poți regăsi și nu te poți lua ostatic
fără libertate nimeni nu te constrânge la moarte
dar nici nu te poți decontracta din jurul tău – subiect al ființei –
în pulp fiction

din perle carnivore

ego structuri subatomice de filosofie a unei compresiuni existențiale
Dumnezeu relaxat

amin

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și zice :

rostul meu de a fi acolo era să văd femeia tânără și să scriu despre ea
despre felul în care ea se înalță din apă cu abdomenul bombat ca un buldozer al
istoriei orogenetice

despre felul cum femeia îi înșfacă matern pe viitorii dictatori

îi ridică deasupra apei ținându-i de ceafă

îi scutură pentru a auzi zdrăngăneala dementă din pușculiță

e semn de vitalitate

ca îi cerne prin pixeli
îi stoarce de măduvă
îi înfășoară în năvod
și le dă drumul din nou în spuma expirului antropomorfic
rostul meu acolo era să fiu femeia tânără
când își pregătește cuibul
unde va depune ovule ca mărturie despre felul în care sensul unei fatalități
se iscă din nimic
așa cum ai dona o inimă unui robot

și vine din nou rândul Pelerinului din Aqualung
să se întindă gol pe nisip
cu un bănuț
pe piept
inspir – expir
crescendo

despre felul în care decorporarea intră în corpul nimănui

sunt linii melodice narative

istorii lirice

care ne învață cum să ne pregătim pentru ieșirea din trup

prin carnea subatomică

în fapt un repertoriu de jazz ce curge prin vârful degetelor pe claviatura unui
Ritmüller

la ei apa spală mai întâi moartea de celelalte morți care au venit până la ea
să cerșească simboluri noi
apoi apa spală moartea de moartea ce va veni ca din întâmplare

să vadă cu ochii ei dacă mai are vreun rost să amânăm

(„ei sunt cei care aduc gazul și aprind chibriturile“ „inside nobody“

„cine sunt ei?“)

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și arată înspre bărboșii

atrași de scenariu

ei se dizolvă în fluidele ce spală pe dinăuntru trupul și îl erodează

(„ploile spun povești“)

apoi femei plutind pe aripi neon

purtând sandale cu barete groase
texte scrise direct pe abdomen
cu un tăiș ce separă textul de viziune
prin cicatricile ce nu se închid
niciodată

deși Dumnezeu ar putea fi institutul pentru închiderea cicatricilor

El le lasă să sângereze
pentru că altminteri nu există adevăr

și abia la urmă apa spală moartea de întrupare și

o petrece până la mal
ca pe un maestru al proporțiilor

sau

diva post-modernă din textul-harem

„femeia generează substanța de contrast“

„nu există niciun răspuns pentru că nu există un laborator social cu visători
incontestabili“ „doar amfibologi paralizați de frică“

„așadar problema e că nimeni nu mai pierde vremea cu formularea de întrebări
esențiale“

„cei care inventează lumi își reprimă de fapt amintirile“

„ei au visat că tot ceea ce va urma vine spre noi ca un bolid“

„o gaură neagră ne mănâncă instantaneu“

„treceam prin viață ca printr-un metal topit“

„eu cap, eu pajură, eu nimeni“

e nevoie de voci cu acustică de catedrală
voci care te trezesc din somn și te izbesc de pereții cuștii
e nevoie de nevinovați
mucuri de țigări stinse în scrumieră și aruncate peste bord
atolul de corali pulsati
explodează

declar că la vremea aceea
eu nu am știut că apa spăla de fiecare dată
ca pe un mort
pe cel venit să descrie
cuvânt cu cuvânt
felul cum se moare în general de filosofie
pe la ei pe acolo
în timp ce restul lumii savante se ocupă de prelungirea inutilă a vieții Pelerinului
din Aqualung

piercing de cuvânt, o pace de rouă

smerită în fața cercului cu o pace de rouă
trăind prin îndepărtare de amplitudine
târâș de șarpe cu inele
contractii pe burta pietrelor
prin sângele lor
om și cuvânt încleștat în jurul limbii
cuvânt cu ființă
cu rost
cu moară de timp
piercing din rostirea rotundă când limba se încordează ca un arc
plesnește
țâșnește
sâsâie
și intră în om ca o minte nouă
un cerc ce accelerează celelalte cercuri în care cuvintele sfârâie
cum roua în lumină pe piatra arsă
șarpe topindu-se
un sfredel care ajunge în moalele cuvântului
miez de facere și desfacere ață pe mosor
și stoarce seva prin sfârc
cercuri din înțeles
(„spun Dumnezeu călare pe limba piercing
și lapte de cuvânt
și cuvântul turbion prin vortexul piercing de Dumnezeu
hrănit-m-au toate aceste și otrăvit-m-au și m-au născut
vie sunt și piercing pe limba lui Dumnezeu
fausse nouvelle și fosse nouvelle
trezirea mea în cercul somnului cu ochii deschiși
astfel deschiderea e a ochiului înăuntru
pământ văzător de șiraguri“)
eu trec dintr-o lumină roșie într-o lumină albastră
piercing de cuvânt pe limba dezvrăjită
cu o pace de rouă

intuiția clipei în cel pe de-a-ntregul împuținat

a înflori tăcut

a muri încet

pe de-a-ntregul împuținat

la fel cum umbra de amiază

clește

se contractă în jurul sângelui

pândind

hall-seas-over

textul se scrie singur
ca un puls regăsit
în rumația ce ne separă pe unii de ceilalți
respirație
din măduvă
din toxine
din mirodenii
din retrageri
din gânduri
din genul acela de victorii asupra neantului
care ne traversează cu ochi de scanner
într-o formă de literatură
autoreferențială
autocefală
autonomă
autolitică
autistă

(„de ce te târăști“ „ține o mitralieră deasupra capului“ „ființa lui înoată în duhul
lui“ „el face pui și îi învață să înoate“ „a trăi pentru a te ruga“ „textul măsoară
timpul care ți-a mai rămas“ „unde pleci“ „textul ca o mușcătură cu dinții falși“

„rănilor nu se închid, doar se deschid mereu în alt topos“)

o femeie, de exemplu, o fluturare de aripi în colivie
lăsând o încordare pe tăblia mesei
amprenta elitei în memoria chihlimbarului
ca o literă pe plajă
o echimoză pe piele
e totul în miez
feminitate
un text în sine

cum o arhitectură generând spații infinite
pe care le umplu cu ferestre
perspective simple asupra locuirii

cine pe cine umple de fapt
 ființă spasm în ființă
 inima – o mare ce se retrage din calea pământului de litere
 sau marea – o ritmicitate mistică
 potrivnică în goliciune
 îngăduința de a iriga un mușchi jouisseur
 inima ca un post de radio
 care emite semnale pentru creaturile ce se retrag
 din calea valurilor
 ei bine, după toate aceste injoncțiuni,
 vine femeia
 la urmă
 ca un accent ascuțit
 peste nimicul esențial
 pulsatil

o vâslă retează gâtul oceanului

(„pot să primesc bomboane de la necunoscuți?“ „nu“ „nici labe de scafandru?“ „nu“ „nici cărți în ebraică?“ „nu“ „nici hărți marine?“ „nu : singurul lucru pe care poți să îl primești de la un necunoscut este inima“ „bine, dar aceasta e dictatură“ „o fi, dar mai bine îi tratezi pe ceilalți ca pe ținte vii, decât să fii supt din cochilia ta de un aspirator de suflete și organe“ „aceasta este lumea?“ „din păcate, aceasta este neascultarea“ „aici se fumează?“ „se“ „iar fumul se înfășoară în jurul gâtului“ „e chiar așa de simplu?“ „dezavantajul e că la final gâtul devine foarte lung, se așterne ca o trenă în urma ta, urmărindu-te peste tot“ „moartea podoabă“ „nu-i nimic, întotdeauna mi-am dorit să am un câine de companie“ „un apendice afectiv“ „trebuie să te privești ca și cum ai vrea ceva de la tine“ „totul“)

textul distanță dintre ceea ce am și ceea ce risipesc
 el mă smucește și mă trage de lesă
 mai departe

(„dar unde?“ „traectoria săgeții contează“ „un vârf care te parcurge“ „două găuri : una de intrare și cealaltă de introspecție“ „să fii, adică, străpuns, de un adevăr“ „să fii tu adevărul tău“)

și acum
 tastatura și forma de a atinge realitatea
 cu toate degetele
 bătând la uși închise
 abatoare

catedrale
buncăre
orgi
biblioteci cenzurate
inimi cu sminteală de profet
pași care diluează privirea
focalizând-o pe calea cea strâmtă
care duce în interior
la Cel ce este pentru că este

vorbiți cu disperarea voastră despre idolul cuvintelor

uneori simt nevoia să mă despart de poezie
 o refuz
 așa cum îmi refuz feminitatea
 pentru că sentimentul exilului interior este o doză letală de alungare
 Pelerinul din Aqualung, proaspăt măcinat de introspecție,
 se întinde în sarcofagul proaspăt
 pe un cearceaf proaspăt spălat
 și idolul cuvântului își face apariția provizorie
 („până unde se întinde adevărul“ „până ce moartea ne va împărți celor care cerșesc
 un trup“ „până ce limba ne va uita numele“ „colecționarul de dopuri de șampanie“
 „până ce burțile ni se vor deschide“ „până ce mintea se va goli de cer“ „până ce
 vom înțelege de ce suntem bornele kilometrice care măsoară drumul
 învingătorilor“ „bei singurătate cu înghițituri mici“ „îți pică falca rostind nume de
 femei mumii“ „răstălmăcite“ „caști gura la cer, alte femei se coc în miezul
 exodului“ „femeia ca o alungare“ „exilul este o cale de a plonja în feminitate“ „te
 lași înghițit sau nu te lași înghițit“ „exilat și penis captivus“ „prizonierul exilului
 își donează latura masculină a personalității la plecarea din patria mamă“
 „despărțire de spermă“ „fixarea în clona teleculturală“ „acasă rămâne menajeria
 politică dominantă“ „iluzia că centrul confiscă puterea“ „dar puterea este a Celui
 care este pentru că este“ „acasă rămâne uterul elastic și lipsit de criterii“)

era o după-amiază cu viziuni

wifi area și tropote de copite

techno natura și peisaj

halucinații în coiful poetului

mirosul de vânt al pumnalului pentru mistreți

o față cu un singur ochi
 privind grădina plină de flori și de mituri

contesa tocmai cobora din pod dezvelindu-și coapsele violete

copiii contesei erau fani generația X

rulau cu viteză pe sens unic underground

isterie subțire de ogari injectați cu opiu

minimalism

mărturiile infinitului mic

(„primul venit a adus o scară pe care au urcat pe rând toți ceilalți“ „până unde“ „până la glezne“ „până la genunchi“ „până la șolduri“ „până la talie“ „până la cornițele de cauciuc“ „alea cu mamelon“ „da, alea cu mamelon“ „până la fluturele tiroidei“ „până la urechi“ „până la sprâncene“ „până la ochiul pineal“ „vai de mama lui“ „aia abandonată la azil?“ „îh!“)

chiar în nodul unde viața se schimbă năvalnic

accidentul

restart

literatura se comportă precum cursul unui râu

o venă deschisă prin secționare cu o metaforă

monada ca loc de nominalizare a celorlalți și a nimănu

eidos-ul în care eu suport universul

mă las privită

ego de corset

literatura cu tentacule

feminitate

nămolul pe o piele crăpată penetrând accelerat starea de profunzime

astfel pământul îngHITE cerul

precum o piele absoarbe pământul oglindind durerea extrasă din corpuri prin
terminațiile nervoase

perechi de picioare alerte cu care drumul în jurul vagabondului dansează
se zvârcolește

„Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și spune :nu mai trăiți în istorie
ca într-un vagin disponibil
renunțați la distanțarea de sine
coborâți înapoi pe pământ

la donatorul masculin de feminitate

în etajele geostrategice pline de cadavre

în scrierile anatomo-politice – povești adevărate udate cu sânge

în subsolul societății plin de viermi și arhive modificate genetic

aspiratorul de falsuri

săpați la text ca la canal

respirați citind textul

umflați-vă cutia toracică ușor sub adierea textului

trăiți ca și cum ați încifra un înțeles

lingeți manuscrisele și papirusurile de căcatul de cârțiță

băgați-vă etichete în pământ și scormoniți

după scrieri

după dărele cuvintelor rostite de antici

băgați-vă capul în bibliobeciurile împăraților și sorbiți de pe ziduri de pușcării și
grote frica cea adevărată

frica ce irumpe din oase,

după felul cum zornăie coaiele tiranilor la marea frică de decerebrare a universului
paranoiac,

frica de cel ce scrie porunci pe table

frica de textul ce împlântă poruncile în carne

groaza față de cel ce poruncește și retează

capul

sexul

rasa

cortexul

dumnezeul

inima fiirea anima rubinie

angelus zophyra

membrele aripile cozile genele

limbile papilele simțurile

dar nu e frică mai mare decât tăierea cordonului ombilical

smulgerea copilului din meteoritul matern“

„o carte din foițe aurii de placentă“

„asta e literatură?“

„nu, ăsta e prezervativul care ne apără de bolile cu transmisie filosofică“)

au vrut să coboare, dar scara dispăruse

adevărul se lăbărta la picioarele lor

fiecare picior cu câte cinci degete

fiecare deget cu câte o semilună neagră

(„în realitate, disperarea este o moarte promoțională“ „torent“ „unul din acele momente când scrii pentru a te suporta“ „dacă nu ajungi la timp înapoi în tine după decorporarea prin text vei rămâne un zid nepăsător“ „o, voi, oameni care urlați nebuni în portavoce, lăsați în urma voastră măcar o trenă de liniște“ „o placentă de haos multicolor“ „fără glumițe?“ „fără“ „n-o să zică nimeni că sunt prost?“ „n-o să“ „voi mai avea timp să mă adun înainte de...?“ „ohoooooooo...“)

oricât de jos ar fi vrut să coboare

în adâncul miezului bun
ei rămâneau pentru totdeauna deasupra
citind tot ce nu puteau trăi

gladiatori și îngeri fără cap
întocmai astfel fiind mai mult creaturile textului

decat ale iubirii

îmi trecuse prin minte să mă las de poezie

ca și cum m-aș fi lăsat de fumat

îmi trecuse printre coaste

printre omoplați

printre brațe

printre picioare

un armăsar

ce alerga pe distanțe fictive

infinite locuri geometrice

relief imaginar

întocmai astfel fiind fantastica nălucire care îți dă înapoi viața adevărată

plutire năvalnică

asupra ta un E.Q. de gambler

textuam paradisi după paradisi blocată în aeroport

o după-amiază cu viziuni despre un leneș crepuscul

cultura morții ca o amprentă

peste demența juvenilă a unei civilizații

de decontaminare divin-radioactivă

(„e momentul să te lași de poezie“ „sacrificată de poezie pentru a-i ordona pe ceilalți în metafizici esențiale“ „pentru a le da organe de simț“ „receptori“ „dar sensibilitatea mileniului vizualizează un continuum de contrarietăți“ „ostatici în logo-uri promoționale“ „azilanții permisivi ai inconfortului divin“ „ființe mici programate să aibă semnal doar din creierul mic și creierul foarte mic“ „adio, măria ta cortex, delete“ „cultura decerebrării prin inteligență artificială, linkuriși surogate de PR“ „subiecți donatori de inconștient“ „subiecți perfuzabili cu subconștientul lui Dumnezeu“ „care nu e decât perfecțiunea ansamblului final formată din suma imperfecțiunilor fiecărei laturi“ „lumea ca loc geometric al tuturor dezmințirilor“ „virtualul traumatic infinit“ „poți zice că nu mai vrei copii“ „nu mai vrei să faci ovulele să crape“ „literatura și feminitatea se hrănesc numai cu libertatea ta“ „cu cât vei fi mai liberă, vor fi din ce în ce mai mulți ucigași plătiți să te doboare“ „nimeni nu dorește să vadă libertatea“ „oamenii se tem să iubească“ „celălalt e ostaticul din ochii tăi“ „care nu dorește să vadă asumarea umană a libertății tale până la capăt“ „el va ridica piatra“ „te preferă moartă“ „moartea virtuală ți se injectează în fiecare neuron“ „celălalt a obosit să alerge după tine“ „celălalt își refuză oboseala“ „condiția de sclav“ „acuzându-i pe martiri de o vină hristică invers“ „tu nu mai poți rămâne“ „trebuie să sari“ „în fiecare clipă te izbești de același non-sens“ „nimeni nu te poate cuprinde pentru a intra în dialog cu tine“ „dar nici ireprezentabila iubire“ „doar Dumnezeu“ „Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice:“ „totul este foarte clar: nu mai vrei să simți materia accelerându-se pe sub piele“ „tu ești liniștea serenă pia mater“ „clipa când pietrele aruncate de Deucalion s-au transformat în bărbați iar pietrele aruncate de Pyrrha s-au transformat în femei“ „fiecare generație iluminează ca un far prin martirii săi“ „dar martirii sunt aruncați dincolo“ „în exil“ „lumină prin degradarea obsesiei întunericului“ „e cool când se arde cablul de alimentare“ „service de conștiințe administrate în supradoze“ „o gaură?“ „poezia e mereu o altă gaură“ „care se extinde asupra câmpului header“ „pe unde trage curentul literar“ „chestia

asta e kitsch“ „așa cum trage lingura aia cărnita din scoică“ „nașpa“)

Dumnezeu este atunci când binele se apropie cu binișorul de mine
 la orice moment al zilei și din orice parte a textului citind
 la fel cum un tunel înghite fâșii de lumină avansând către miezul
 care începe peste tot și sfârșește nicăieri
 („le spun :nu mai fiți îndoiala din adevăr,
 vorbiți cu disperarea voastră despre idolul cuvintelor“ „eu trăiesc în cultura unde
 nu există schisme între limbaj și proximitatea sa“ „vibrato cu filosofie și păpuși
 Barbie“ „anarhie și principiu heideggerian“ „idolul ăla e o starletă cu ochelari
 negri“ „ich bin du, wenn ich ich bin“ „obsesia cu care Paul Celan a licărit în ochii
 peștilor“ „secusa unei clipe“ „voința ca dezechilibru“ „sint miezul în
 prefabricatele din burta mea“ „bețigașe de orez“ „iaurt de 1,2 Euro cu cornițe de
 melc bogate în zinc“ „dezordinea structurantă“ „adorm cu imaginea Madonei
 tipărită pe bancnote“ „în timp ce număr banii, Madona îmi face din ochi“ „ay,
 ochiul de sticlă al Madonei“ „receptacolul de iubire al evreiceii nemuritoare“ „în
 spatele cuvintelor e o fenomenologie a sincronizării“ „întreruperea infinitului
 pentru realimentarea cu terț“ „ca origine a originii“ „chipul văzut de celălalt este
 libertatea ta“ „libertatea este în ultimul rând libertate adevărată și în primul rând o
 libertate dejucată, dar o libertate mereu egală cu sine și cu limita“ „vremea
 reginelor cu corset de cuvinte“ „mierea ce picură din regi priapici“ „cultura
 acului“ „acul cu venin“ „veninul fulger“ „idolul cuvintelor când poezia ca
 subversiune mă transformă în vârf de ac“ „durere în illeitate“ „dezagregare“
 „intriga cuvintelor care dizolvă intriga umană“ „un tatuaj pe cuvinte al conștiinței
 în implozie“ „acum nu te mai poți opune“ „e o pătimire“ „pasiunea de a resuscita
 imaginația transcendentală“ „ostensiune“ „arcană“ „semnul imanent, care se
 întoarce în hapax“ „amfibologia ființei“ „pasivitatea în fața anxietății ce se extinde
 din interior în afară“ „sinele abandonat în unicitate“ „te lași?“ „mă“ „orice erou
 liber este întotdeauna foarte obosit, exact cu cinci minute înaintea finalului“
 „trebuie să transmiți spectatorului mesajele morții ad libitum“ „zborul ca fugă de
 deznodământ“ „vorbiți, așadar, cu disperarea voastră“ „un animal de companie
 adoptat de la menajeria post-umană“ „infinita femelă a tuturor și regina clonelor“
 „cine mai e și asta?“ „noua condiție umană“ „uitarea ființei în prezervativul
 metafizicii“ „abandonarea celuilalt într-un blocaj de comunicare“ „și cu
 Dumnezeu ce se întâmplă?“ „chestia e că fiecare neo-avorton trebuie să învețe
 să-L comunice pe Dumnezeu către Celălalt“ „chestia asta vine de la lipsa de
 vitamine“ „lipsa de oligo-ontologii“ „să ai un creier de care nu te mai saturi“ „să
 iubești sufletul care îți vine resemnat din întrebarea de ce“ „să fii“)

ei erau acolo și el era acolo
 în vizuinile goale din mine

scriu despre lume ca despre un val de crime fără autor

scriu cu emisfera dreaptă, de fapt, scriu pe un ricorso al haosului ordonat
de anxietate
sau mai bine zis scriu toate mărturiile despre libertate ale celor care locuiesc în
emisfera mea dreaptă
ca într-o agenție de știri
pentru internați
știut fiind că o conștiință absolută a sinelui liber
atinge un maximum de amplitudine atunci când se reflectă în haosul iubirii
(„el își făcea bagajele pe ascuns și fugea mereu din calea ei“ „un om liber își
instaurează conștiința pentru toți în conștiința pentru sine însuși“ „deopotrivă
responsabilitate și egofilie“ „aș putea să fiu doar al meu, spune Pelerinul din
Aqualung, care face o reverență și se îndepărtează, dar aș putea mai degrabă să fiu
al vostru, să vă iubesc așa cum îl iubesc pe Dumnezeu și așa cum mă iubesc pe
mine, bietul, și să vă dăruiesc toate verbele mele și toate substantivele mele care
se supun ființei voastre“ „aș putea să vă las să credeți că sunt ostaticul vostru“
„însă iubirea nu este sclavie, ci eliberare de mine și de voi“ „un fluid care circulă
între noi fără a fi al nostru și fără a lua ostatici“ „vă iubesc pentru că nu sunt
ostaticul vostru“ „nu sunt ostaticul vostru pentru că am libertatea și binele“ „pot să
plec unde vreau și când vreau“ „dar unde să plec?“ „eu sunt aici și pretutindeni,
pentru voi și pentru mine“ „eu sunt absența oricărei certitudini“ „beția Binelui“)
scriu cu frica de a nu uita cine sunt

eu pentru mine și pentru voi

merg cu pași egali
merg treaz dar uneori adorm și merg adormit pe drumul somnoros și el
drumul se deschide pe măsură ce înaintez
ca un transfer între cer și abis
(„pentru că sunt acum ceea ce nu voi mai fi niciodată“)
scriu despre ceea ce emisfera dreaptă macină în loc de suflet
când îmi construiește o memorie de refugiu
văd spațiile cum se contractă și se dilată și cum se efilează sub pământ

scriu despre puterea cuvintelor de a se încorda în jurul vieții
la fel cum fiecare viață în parte licărește un infinit enigmatic
pământul ține o palmă maternă pe creștetul meu
scriu despre pulsațiile quasarilor din umbră
atunci când deraiază
apoi cancerul se întinde și citește celelalte programe
copiind anomalia și alocându-i folder-ul vieții
scriu despre traducătorul universului în limba morții
sistem de operare après la mort wireless
emisfera mea dreaptă scanând amniosul unei mitologii
textul coadă a cometei
desprins din tora evanghelii coran zen
scriu pe un arbore retezat de fulger pentru că ceea ce văd este un arbore
informațional care duce mai departe ramificațiile
văd cu emisfera dreaptă siluetele prin care ființa și neantul se subminează reciproc
știi că nu există poem în sine, cuvânt în sine, doar supraviețuitori ai intoxicației
prin cuvinte ce țin loc de arbitru
iluminarea ca respirație ce este o denuclare
inspirul de celălalt și expirul de mine
uimirea când sunt eu joncțiunea ființarilor ce ne scot din solitudine și ne purifică
neodihnă a respirărilor și inspirațiilor când sunt vie și plină de sens
scriu cu o minte din viitorul continuu
anticipând toate paradisurile pierdute de forța estetică în dauna fiziunii care mă
transcende întru de-claustrare
starea de evadare din violul istoriei, care îmbracă victimele în temporalitate, în
canon și le legitimează întru egolatrie
suprimându-le libertatea,
scriu cu emisfera mea dreaptă de după catastrofă –
fascinația sclaviei care culege răbdătoare litere și legi
 silențios travaliu semantic
cu teama de a nu speria vânatul
fără a răni textul cu pașii unui sens ce se trezește neașteptat pentru a distruge în
loc de a lega
piatră după piatră adunând în burta poficioasă a lupului
nimic după nimic
foc după foc
apă după apă
gol după gol
suflu după suflu
Pelérinul din Aqualung face o reverență și zice :
astfel am scris axiomele care au postulat lumea ca periferie
în care omul, când este neant-fluid, nici nu cristalizează

dacă se închide în sine și nu se racordează la celălalt,
 dar eu cu emisfera dreaptă văd tot ce există în cuvinte și explodează apoi
 galaxii iconice de interfață
 erupții ce reduc universul la dimensiunea suportabilă
 a seminței
 și irumperi ce deduc din cuantă structura universului
 așa cum se reflectă în miile de cioburi din pământ
 așa cum se dizolvă în milioanele de ochi reci ce împing ghețarul la ecuator
 așa cum mă privește prin irișii ființelor anonime,
 în toate acestea urcă autoritatea poemului asupra cosmosului și solemnitatea
 textului ca supra-lume hyper-expansivă
 de memorii perpetuu integrabile în cuvinte.

cu

scriu despre peisajul increat și peisagistul ce gândește în holograme
 mărturisind continuu despre viețile care caută alte vieți
 despre limbile care caută alte limbi
 despre universurile care caută alte universuri
 despre morții din viitor care caută morții din table
 pe care înscriu puterea rădăcinilor de a străbate lumea cu metodă și analiză
 ca pe un nimic cognoscibil prin sensul său și emoționant prin finalitate
 scriu cu emisfera dreaptă – designer de sălaș in vivo pentru soarele negru al
 abstracțiunii

(„cuvintele se nasc și migrează precum ființele aflate veșnic în căutarea hranei și a
 ovarelor apte de fecundare“ „noaptea în Deltă somonii urcă pe mal“ „focurile de
 tabără cresc“ „nisterii și păstrugile tinere vagabondează“ „dacă privești prea mult
 cuvântul noapte te rătăcești în ea, nu în reflectarea cuvântului“ „tu ești noaptea“
 „noaptea de solzi dansând cu Diaghilev pe spinările peștilor“ „morunul maiestuos
 alunecă pe luciul“ „luciul apei nu e luciul nopții“ „șiraguri de icre în apa oglinzii“
 „ouă crude de lumină“ „înțelesuri fără memorie“ „aici e poezia, în siajul moale al
 morunului pe brațul unei amnezii“ „visezi?“ „nu, eu doar pescuiesc“ „strălucirea
 ca năvod pentru ființa mea ferică“ „sunt adevărul meu pentru că pot să mă
 zvârcolesc“ „căutând aer“ „zbatere a sensului care își apropiază omenescul meu“
 „inspir ascuțit“ „extazul de a fi descoperit exact lumea cu care trebuia să mă
 înfrunt dintotdeauna“ „așa cum Dumnezeu m-a modulat din cenușa arderii de tot a
 sensului și recrearea lui din arderea de tot a pierderii sensului“ „mulțumesc,
 Doamne, pentru că m-ai mistuit și mi-ai împărțit Ego-ul în milioane de euri pe
 care le-am împărțit împreună celorlalți, ca să se înfrupte și ei din neliniștea mea și
 să caute alături de mine cenușa arderii de tot“ „pentru a dăruia viața“ „viața“
 „viața“ „sau toate echivalentele de sens care par să însemne viață“ „aș putea să fiu
 fericită puțin?“ „enter your cod access“ „the answer to your question is no“ „dar
 nu există nu“ „inspir ascuțit“ „aer albastru“ „mai important decât iubirea este
 itinerariul definiției ei“)

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune în fața mea, mă privește și zice în locul meu :

scriu în mine sculpez în mintea asta marele nimic și nasc cuvinte vii
pe care le hrănesc cu laptele produs de mamele
pe care le mângâi cu palma maternă a
pământului
cu memoria nesfârșită a mărturisirii
scriu despre haos cu frica de haos a emisferei drepte
când urmează instinctul metaforei de a înlocui natura umană
scriu despre lume ca despre un val de crime fără autor
cuvinte care pur și simplu există pentru a face să dispară minți mâzgălitoare
sau pentru a-i aduce înapoi pe cei ce vorbesc limba căderii din paradis
scriu cu emisfera dreaptă despre lucruri făcute pentru a fi uitate și redescoperite
precum
uimirea
deîndată ce le-am rostogolit în lume cu rostul de a produce homeostazie
realitate și real
scriu cu Dumnezeu din emisfera dreaptă – misterul revelat domesticit de texte
pentru a-mi locui starea de conștiință terminatoare întemeietoare
scriu cu emisfera dreaptă fără împotrivire, de fapt, scriu pentru că nu pot învinge
frica de a fi vic în marele nimic

răsfoindu-ne unul pe celălalt când dantura tânără a timpului ne eliberează de cărțile noastre

scriu pe blog că a venit noaptea
benzină pentru vis
jubiz întinde mâna și trage perdeaua
ca să nu se vadă în afară cum
ne lăsăm îmbrățișați de cărțile noastre vechi
ca de niște bunicuțe cu miros de gutui și cerneală
când ne cuprind între filele lor
în print
mai întâi capul
apoi ochii
gâtul
umerii ca niște cioturi
mâinile făcute din sfori
picioarele degetele unghiile
forma de inimă a călcâiului
pulsând în nisip
în așteptarea drumului
de citit de urmat de ghicit

cărțile noastre vechi, zice jubiz,
ce sclavi liberi le-au scris mai întâi
iar apoi le-au învățat să vâneze
în timp ce noi tânjim după întrebări!

o adormire în cărți
și un fel de facere

bobul

unsul cu mirodenii

dantura tânără a timpului ne eliberează de cărțile noastre

**privirea interioară, o eclipsă hrănită de corola unui adevăr
străin**

precum acele păsări
ce nu se pot apropia de soare
pentru că privesc numai ochii mari ai microscopului
mă îndrept către esența lucrurilor
o eclipsă
hrănită
de corola unui adevăr
străin

înhață sufletul potrivit pentru tine

există un moment când te rupi de accelerator
o particulă pe care civilizația o proiectează în solitudinea pierderii sistemului de
referință
meditație angoasă
un cheag de sânge
traectoria ta se schimbă brusc
printre pietre albastre
verzi ochiul de tigru
pietre galbene și negre salamandre
cristale cenușii orange de stibină
ceară din pământ și litere
cicatrici fumegând
omenescul care te străpunge ca o supradoză de radiație

Pelerinul din Aqualung se înclină și zice : am ajuns aici
la apus
viață în talcioc printre orbi
pași mici pe blana albă
cu labele sculptate din oase sonore îmbrăcate în sandale romane
umbra așternută pe creștet când puii dorm
zgâriind aerul cu botul lor cald
mușcătură din mama ce nu se mai întoarce

fiecare vis uitat în zori e un munte necunoscut
pe care ai urcat găfâind
fără a ști ce să faci cu tine când cerul se deschide pentru o clipă
și te înghite
ca un piept de cadavru luminat
cui să te dăruiești în chip de stâncă
când nimeni nu descifrează
pentru că nu știe care este codul tău

plină de sângele cu care speranța
pompează aer rarefiat în plămânul ce se desprinde de tine
pentru a înhăța din zbor un alt suflet
cuibul care zboară către pasăre
în ochiul cu care nimeni nu te mai vede
doar pelerinul din Aqualung se apleacă și zice : așa am ajuns aici

**deasupra muntelui hrănindu-se cu pământ și cu nebunia
măslinilor, radical feminină**

un fel de slăbire a miezului
când gemenii se învelesc cu timpul dinaintea timpului
când Ierusalimul iese din mine
din fum
din nimic
cum un pelerin care doarme urcând cu ascensorul de entități subversive
în timp ce pașii îl leagă de rădăcini
miezul meu se usucă de gemenii mei
și gemenii mei ronțăie miezul meu
doi șobolani în același miez cu două jumătăți
din două cătușe
(„am început să uit cum se pronunță acel cuvânt
e un etern adevăr indicibil
care germinează numai în mintea mea
îndumnezeire amnezic anterogradă
cât de mult aș fi vrut să-l nasc eu
dar cuvântul nu a vrut să se nască din mine
să se numească din mine
din miezul meu cu gemeni să se numească
unmachtung nebunie bună
și să se boteze în sintaxa nebuniei bune
cuvântul mi-a poruncit să tac să scriu să visez
și să mă usuc
iar eu am tăcut am scris am visat și m-am uscat“)

un fel de slăbire a miezului
când Ierusalimul iese din mine prin gemenii uscați
ce se vor dușmăni toată viața
când sunetul se aude tot mai slab
în alienarea sa bună
uleioasă
locuită de nașterea durerii
pelerinul doarme mergând

deasupra muntelui hrănindu-se cu pământ și cu nebunia măslinilor
radical feminină
mediterană poetică
textul virgin
eu împotriva mea să nasc cuvântul care mi se refuză
miez acuzator și miez acuzat
nucleu de armonie și nucleu de chaos
cerc de mângâiere și cerc de convulsii
în care tac și scriu și visez și mă joc
în timp ce cuvântul se golește de intestine
arlechin
e în toate acestea un țărn
o deznădejde iubitoare
poetică a scrisului pe nisip
cu sintaxa clipei
înțeleg de ce încremenirea e frumoasă
dacă rămâne lăuntrică
nerostită

o lume de click-clisee în memoria muribundului

fără click-memorie nimic nu se poate așterne într-o vultură mnezică

știu doar ceea ce simt și nu pot păstra

memoria de durată e mai ales instinctuală

memoria clipei construiește un prezent infinit

clipei nu-i urmează o memorie a sintezei, ci una analitică

dacă privești prea mult fiara, vei înceta să fii opusul ei

așadar începutul ca o infecție

lupta cu maladia incurabilă este victoria în sine

nu viața

după aceea o cortină orizontală un cearceaf de umbre care mătură trupul

firimituri de extaz

trebuie să scrii pentru călători și pentru maimuțoiul din tine

trebuie să scrii pentru călătorii fără speranță.
cărțile pășesc ca și oamenii printre dărâmături și ruine
goi și visători
picioarele cărților sunt robuste și țin la tăvăleală.
numai cine nu s-a împiedicat vreodată de o carte solidă nu știe.
sau nu poți ști nimic despre atracția cuvântului scris dacă nu ești
amator de aventuri solitare.

(„acuma dai socoteală pentru fiecare șoarece“ „pentru fiecare ciupercă ce a ros
cartea“ „pentru fiecare mormânt care a înghițit un papagal cu un cuvânt în cioc“
„pentru fiecare nimic scris mărunț pe pergament“ „pentru fiecare minciună“)
bărbați voluptuoși mirosind a tutun de vanilie
întinși pe hârtiile unde foșnitoarele femei dau din piciorușe.
e un fel de a spune că fecunditatea e mai ales a literelor
și a ovarelor care alcargă.
oamenii mușcă unii din alții
oamenii ies unii din alții
oamenii intră în cuvinte
lama imposturii secționează adânc
totul se clatină
literatura e singura ancoră aruncată în gol pentru reinventarea singurătății
după un tsunami,
singurul dren de evacuare a inimii după puseul de anxietate,
alveolele dintr-un aqualung ce leagă buzele mamei de gura copilului rătăcit.
un drum plin de eroi priapici și dornici să lase o dâră de sânge pe hartă.
de o parte și de alta a drumului nu e nimic
decât imaginarul gol.
ficțiunea ființei
care este un delir de adaptare la foamea de stimuli.
realul absoarbe transpirația imaginarului și apoi se dizolvă în ea.
o magnitudine ce schimbă relieful.

(„singurătatea e a celui ce află textura lui Dumnezeu în nervurile sale“ „nu se
zbate să evadeze din creierul ca o lipitoare de haosuri“ „e ca și cum o materie cu

tușeu de pleoapă a luat locul vidului zbuciumat din tine“ „astfel ești liber“ „până când într-o zi poemul te va scoate din viața ta și te va împinge în gol“ „în niciun caz îi va păsa cuiva de această îmbrățișare“)

adevărul

o talpă crăpată

el deschide pofta drumului de a duce undeva

bootstrap

(„o, cel rătăcit, bucură-te de toate trădările, cât mai există aici minciuna și tăișul“

„bucură-te de căderea frunzelor, de căderea capului, de căderea în genunchi“

„bucură-te de dinții albi care mușcă din tine“)

drumul care duce de la tine la adevăr e oglinda care se evaporă

detergent de spălare a creierului

oh, pulsațiile ce aduc valuri peste visul de ieri

pulsunile care zdruncină orice plăsmuire.

trebuie să scrii pentru călătorii care nu se opresc niciodată

care nu văd nimic și totuși zăresc peste tot fascinația.

dacă mintea rămâne fixată în bazalt, te cațări pe un text nou

de nisip

deșertul te adulmecă lacom

maimuțoiul din tine cu zona erogenă portocalie

fură poveștile altora

viețile lor trandafirii

care se topesc pe limba unui copil

un terț inclus în calculatorul cuantic

de acadele care se topesc în poticnelile limbii de copil

fructele și amintirile uitate pe noptieră de călătorii ce au adormit pentru totdeauna

în aceeași eroare.

ieși pe terasa hotelului și vezi marea.

ai putea să te îneci din cauza poveștilor citite aseară.

(„nu te vei îneca, dar vei face pipi în voalul nopții“ „apoi te vei ascunde de funda

roșie cu bot de focă“ „vei ascunde catargele fricii“ „pentru că numai frica te ține

în viață“ „vei ascunde valurile“ „vei ascunde sentimentul de autocompătămire“

„vei ascunde narcisismul în negare“ „vei citi în fiecare seară povești“ „vei

îmbătrâni frumos din cicatricile vindecate una câte una cu răbdare“ „vei trăi“ „vei

scrie pentru a nu fi învins de siluetele psihice“ „vei scrie cu trădările kerygmei și

vei fi salvat“ „vei abdica de la viață pentru a rămâne gol egal cu sine însuși și cu

neantul)

excitația literaturii urcă până la degetele de pe tastatură

până la brațele care înoată delfin

până la umeri

presându-te de un trup prietenos cu realul

când e consistență de discurs.

intră tipul de la room-service cu tava
supa de busuioc și morun
espresso și trabucul mov
îl privești ca pe o stație de metrou goală și scrii mai departe
pentru călătorii care vor apărea din umbră și nu se vor opri.
trebuie să măsoari și să tai.
să umpli mortul cu vată de lumină.
trebuie să stingi incendiile.
să scoți gloanțele înfipite în pleură.
literatura este veșmântul de valuri pe care îl va purta
cel gol
și visător
în clipa când se va lovi de dig
ezoteric
in the long run, we' ll be all dead alive.
vei scrie pentru a fi tu digul de care se sparg viețile altora
vei cerși o formă
călătorul printre dărâmături și ruine
ființa-balans
inspir – expir

laptele negru mahamvantara în murmurul textului

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și zice : femeia ca un negru lapte al
zorilor așa cum trece din laptele ei în umbra lui Paul Celan

și așa sapă nisipul în prezentul memorabil precum

nerăbdarea de a mă întâlni cu deșertul

singură învăluită în recitarea de dimineață

în murmurul textului ce curge ca o apă printre dune

lăsând în urmă pulsul elastic al sânilor mei

laptele negru al zorilor

ochiul rece al nimicului și pasta de foc

feminitatea produce dependență
te obișnuiești cu umplutura cărnii care presează pe nisip
pe coapse pe abdomenul bombat și talia fluidă
ritmul feminității totuna cu dansurile pământului
am scris cândva despre plăcerea de a acoperi un trup cu pământ
ajutându-l apoi să se nască

din niveluri de ființă

ceea ce vine odată cu viața este un sac cu nisip

memorie de adopție și memorie de clivaj

improvizații

despre corporarea prin sânge

laptele negru al memoriei
femeia pelerin ca un mort voluptuos înviind
în deșertul care acoperă tot ce e făcut să moară
și să învie apoi dintr-un cearcăn

dintr-o pleoapă

dezvelind carnasiera strălucitoare a unei femei miraculoase

în fiecare femeie sunt o mie de alte femei care o duc pe brațe

o înalță și o aruncă în cer

cum o mie de adâncituri care absorb miezul ei în priviri

o frământă și fac din ea păsări mahamvantara.

boabe de strugure lujeri zemoși și liane arcuite

numere litere măsuri de ordonat anarhia

statuete hierogamos din umbre și talismane cochilii pulsatile

colivii și șuvițe de miere otrăvitoare ce se preling alene în

transistoria de dimineață

totul e încercuire fuziune accelerare

voaluri și cercuri de cupru în jurul gleznelor

înșurubarea realului în ax

femeie dinlăuntru către înafară

căci niciun muritor nu i-a ridicat vălul

nimeni nu o poate vedea

incele ce strâng deșertul apostatic și îl umplu cu magii dirijorale

libertate

anatomia ocultă a literelor

în mine medula

pe măsură ce ritmul se întetește cu tobe de frig și de foc

în fiecare femeie există o tinichea rămasă dintr-o altă transă

sunet neant care istovește ființa

o supraviețuire a revoltei un mers târât pe burtă către vizuina cu pui
ce se prind lacomi de sfârcuri în timp ce deșertul își aruncă tentaculele

crepusculul de gheață

o lupoaică gestantă care devorează cele o mie de femei pline cu lapte

crescând ca un tunet ce explodează în deșert

într-un puzzle de nisip așternut deasupra legilor feminității

summum de arcane

mahamvantara

nerăbdarea de a fi înghițită de deșert
singură în recitarea de dimineață

terțul inclus

oceanul aruncă la mal abisuri, or asta înseamnă viață

cum o scoică

în care încap o lume

de înghițituri

ce devorează

trupul învins de cortex

pulsul elastic al sânilor nemuritori

și cele o mie de femei ale laptelui

ce mă vor duce pe brațe

castitate

viziune

„mă vor înălța și mă vor arunca în cer
mă vor sparge în fragmente de meteoriți și de stele
în litere și în talismane

mă vor măcina cu morile simbolice de gânduri și poesis

mă vor frământa

mă vor amesteca laolaltă cu visele“

ecuații agapé și jertfe

vor modela din aura mea glaciațiuni

(„pentru cine sunt acele cercuri?“)

și vor închide în sticle Îngerul Metraton diluat în feminitate abstractă

zece valuri zece mame

zece sephiroți

suflând asupra mea întrebarea inspir – expir

cât timp voi trăi?

Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice :
„vor arunca sticlele de pe puntea bărcii în adânc
până se vor închide în jurul meu toate cercurile

ochiul rece al nimicului și pasta de foc“
voi trăi pentru a mă împărți îndumnezeiților

**prizonier în golul desăvârșit
când umple matricea plinului cu energia sa**

nu poezia te ia ostatic
așa cum adesea poți crede
cât iluzia de a fi fost deja trăit de limbajul ei
pre-morfic.

cumva poezia nu se naște ci re-naște
din cenușa cuvintelor pe care

nu le mai poate digera

înaintea lui

Dumnezeu a dat aceste cuvinte nu se știe cui

și nici din ce cauză anume

spunându-i așa : aceste semințe să fie frigul din tine

și golul pe care îl vei umple

într-o cameră goală nu mai încap nimic altceva
pentru că golul este desăvârșit
când umple matricea plinului cu energia sa.

o pagină albă însuflețită de un origami
valurile ei îmi modelează cuvintele
și se sparg de țărni

design anxios
cu degete fine ea îmi stinge țigara
și îmi închide pleoapele.

nu poezia te ia ostatic
înainte de a te izbi de țărnișă.
cumva, erai de mult o arcă fără de întoarcere

nimic nu ne mai poate atinge

o, lume a obiectelor care
nu ni se opun...

mai orbi plecăm din fața oglinzilor
în care nu vedem decât restituirea realului ca o nevroză :
atât de frumoși, pentru că tehnica a avansat în manipulare
și adobe photoshop retușează orice
traumă

zâmbesc și îmi umplu coșul cu satisfacții
așa cum nu mai pot aduce în inima mea capriciul
unui vitezoman autentic al trăirii :
pizza, tiramisu, avocado, whistle-brains.
te cunosc deja
după graba cu care te îndepărtezi de tine
dar încotro?

Pelerinul din Aqualung te duce către cine?
ce anume te pune în mișcare?
cât costă liniștea din jurul tău atunci când viața se izbește de tine și îți dezvrăjește
textul

o, lume a obiectelor care
nu ni se mai opun...
m-am îndepărtat de timpul tău,
adâncită într-o captivitate
confortabil iconică.

poesia, ca sugestie ce inaugurează
o formă
de declin

în textul pneumatic :

Pisica Lusaper mă cerceta cu un singur ochi. Simțea primejdia în aer. și Horep
Noemi, care sfărâmasse între degetele osoase pământul uscat la suprafață dintr-un
vas cu răsaduri proaspete, se opri.

ținându-l de mână pe cel ce moare în Aqualung

cel ce moare în noi e necunoscutul
care ne privește fără să ne vadă
schelet înaind ca un vortex în memorie străină
(„event din invent omul fabricat de vânt
din obsesia anihilării sale“)

ce este frica, dacă nu un corset ce strânge mădulele minții într-un aqualung?
fundul mării se așează ca un mușchi peste mine
adorm în burta unei perle și mă nasc literă
perla literei aleph
o zăpadă care nu se topește

sufletul ca un container cu vopsea pentru grafitti
proiectând pe pereți umbre gânditoare
puțin câte puțin zidurile scad
dinții mărunți ai vieților imagine macină pietre
scuipă perle și litere
altădată veneam de la schi în cabana încălzită cu sobe țărănești
lumina biciuia tavanul brațele somnului mă ridicau în cuib
afară câinele strângea noaptea în dinți
înăuntrul meu câinele sfâșiind chipul unui străin

cineva adună în coș mere și măști
uitate în camera de prizat hașiș,
viețile altora înaintea în noi ca un background de artă întâmplătoare
(„trecerea de la ignoranță la cunoaștere e o suferință fizică și nimic altceva
precum acel luis când copilul începe să-și urască mama pentru că a fost expulzat
din uter
univers germinând din propria negare

cunoaștere e atunci când copilul te privește cu ură
te împarte lupilor ca pe substanța și intensitatea iubirii
cunoaștere și iubire amestecate cu sânge și vopsea pentru grafitti“)

și va veni o clipă când cel ce înaintează în noi
va dori să-l ținem de mână copil
va ajunge pe fundul mării făcut din perle
aceasta fiind greșeala dar nu slăbiciunea nașterii lui în ceilalți,
iar singurătatea, oh, ce tăiș, singurătatea îl va decupa în neasemuite măști
ce vor începe să privească
prin ochi străini

volute de mimesis în locul iluziei
când cel ce moare în noi e al nimănui

ele ne gugălesc, sau adăugând puțină literatură impulsurilor de moarte la etajul al 18-lea

pentru că literele întotdeauna se șterg dar nu și chemarea lor
pentru că lucrul cel mai greu de uitat este pădurea de gânduri
care vin de la Îngerul Metraton
pentru că fundul oceanului este făcut din sticlă ca mediator între om și timp
pentru că toate poemele aruncate în ocean sunt strigăte
pentru că urc cu liftul până la etajul al 18-lea și văd un aisberg de Manhattan
pentru că sunt făcută din Arcane dubitative
(„la fiecare etaj un semnal muzical se cațără pe un semnal luminos
înghițindu-l
iar apoi reptila aceasta pui de kabală fonetică îmi intră în creier și cerșește
cuvinte“)
pentru că la etajul al 18-lea liftul se blochează sau poate că se bloghează de fapt în
onto-teologie și panica ce ne cuprinde la altitudine
la fel cum un suflet folosit în mod greșit se poate înțepeni
între manie și transmiterea impulsurilor de moarte
aducând înapoi pe pământ, ca după o amerizare forțată,
fragmente de cosmos ritual vorbite în limba îndepărtării și uitării,
pentru că blocarea liftului la etajul al 18-lea nu este decât începutul
unei asimetrii,
când am devenit vehiculul hazardului
pentru că hazardul este o strategie inițiatică
pentru că tipul ăla urcase și el în lift ținând în brațe trei pizza
iar lângă el două fete jucau leașa pe nevăzute
pentru că un sac cu litere mi-a căzut din buzunar
iar apoi literele au umplut liftul cu chemarea lor irezistibilă
ne-am apucat să alcătuim cuvinte și texte nemairostate până acum
așteptând să vină mecanicul să repare liftul înțepenit
adăugând puțină literatură impulsurilor de moarte
pentru că cerul este făcut din lifturi blocate
în care ghemotoace de litere hohotind pe limba îndepărtării ne gugălesc

după profetul Enoh, sau despre felul de a rata calea scrisului în limba română

Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice :

după profetul Enoh, s-a pierdut calea ce-i ducea pe oameni la sălașul lor ceresc
de atunci omul s-a rupt de aqualung
rănile lui pot fi umplute doar cu acid, nu și cu drumul secret al Arcanelor
rănile pot fi cauterizate
rănile pot fi dezinfectate cu cuvinte și adevăruri
rănile pot fi vindecate de dictatura diagnosticului
rănile au nevoie de amnezic acceptată
impardonabilă iertare care alină îndurător
prin literatură și reprimarea fiarei,
scriu în mesajul meu pe yahoo messenger adresat unui profet care nu are somn pe
limba literară românească
deschisă ca spațiu-sufocare
închisă ca spațiu-uimire

în realitate, literatura română actuală este
un mecanism încă primitiv al iertării, ba nu, al scuzării claustrante
la ieșirea din predicile totalitarismelor
unde toate anomaliile logicii pot inspira și expira cu litere-esență-de-est-etic
ca o re-inventare a libertății prin coșmarul literelor-esență
un atelier de mimat orgasme prin teorii filosofice de gang
un impuls de a dărâma zidul ce desparte atâtea grădini mici
cocoțate pe câte o închisoare majoră,
un cort cu ajutoare literare dispneice pentru învinși
un palid reproș adus erorilor
un crez artistic eviscerat de bisturiul imoralității de a scrie cu semnificant alterat
un miriapod de litere incapabile de a cristaliza în texte normo-geniale
un magazin cu rateuri estetice prețioase
un maș plin cu depresii și melancolie de operetă când nu este
un institut de evitat sinuciderea logică dar inutilă
un cocoloș de mucii căzut în mămăligă
un testament rătăcit în rețeaua de bastarzi analfabeți care scriu despre

tot-quidditate
un înecat cu bere și drossophilla melanogaster
un torent cu produse pentru înfrumusețarea minții rătăcite
un praf de meteorit ratat
un zgomot surd și indicibil probabil scremut
un avânt urmat de o râgâială
un șanț îngust care atrage viiturile ca un vortex titirez
un șuvoi de lacrimi dulci și hohote neputincioase
un trend pentru inadptabilii incurabili la altitudinea catedralei
un erzaț de anxiolitice,
un vrej de fasole albă ce răsare din rețeaua de canalizare înfundată
un gust de ratare balcanică
o ieșire prin efracție din evul mediu continuu,
îmi răspunde somnambulul internautic
ceea ce mă face să cred că e vorba de o nouă mișcare literară sau de o ratare
colectivă cu repetiție
iar eu cred că sunt prea leneșă pentru rateurile de grup
bucuroasă voi lăsa să treacă și acest nou curent mai departe
fără mine
contra asigurarea fermă că nu mă va mai deranja nimeni
din scepticul scris în limba română pentru inițiați

pe bune?

pe bune,

întărește el precum profetul Enoh –

Calea este aceasta : să te duci prin scris pe filosofie până sus pe limba natală și să
te întorci purificat la impresionismul jocului de lumini și umbre
vindecat de nevoia de mișcarea în jurul sinelui
precum după o baie a limbii române în acidul uman sterilizator.

să te duci prin scris pe patinoarul filosofiei și să te întorci la limba română
ca o voce când întrerupe rostirea glissando adăugându-i o ordine
măsurându-i tensiunea în mega-unități
eliberând-o de idilica poticnire în lipsa de conceptualizare

să te duci în scris pe conținutul psihic al semnificatului
și să nu te oprești decât atunci când poți cuantifica traumatismul transcendenței,
sau posibilitatea melancoliei unui Dumnezeu terț necontaminat de ființă,
observabil de terțul exclus
și toate acestea pe limba română

de ce pe limba română?
pentru că limba română este tot ceea ce ți-a lăsat Dumnezeu
în cont
în locașul Lui cel sfânt
împotriva științei sau voinței tale
dar uite așa te-ai trezit bogat
și nenorocit
indiferent
cu o cursă pentru urși în inima ta
inima filtru
ca o pâlnie prin care trece doar eidos-ul pur
și cu semn pe frunte

de bună seamă că Dumnezeu vorbește fiecărui om în parte
pe limba lui
pe iubirea Lui

dar unde să te duci, înafara rătăcirii prin Dumnezeu,

când cineva îți va cere pașaportul

sângele Lui din mâinile tale,

ca să te lase să ieși la vorbitor cu Pelerinul din Aqualung?

orice ai face, mai întâi trebuie să mori pentru a te naște

moartea este codul de acces

la esență

adevărul care te împarte în morți tineri

azi lesne adaugi poeziei de față un adevăr alert
 un sondaj în metavizualitatea lecturii
 căci adevărul fiecăruia ne vede pe toți și ne scanează febril
 un link către o emoție suplimentară
 faci click și te dizolvi în așteptarea finală

<http://www.youtube.com/watch?v=UpfQyINAFjU&feature=related>

Musical Box cu Genesis

plângi ca un copil după atingerile suave lăsate în urmă de jucăriile moi
 minciuna e adevărul care nu te face mai bun
 dar totul este adevăr
 în adevăruri postulate

ceea ce vine din urmă ca o pâlnie cu spumă peste

umbrele nevinovate ce sângerează în viața ta irosită între două lumi de adevăruri
 ce se concurează pentru a se suprima

(„peisaj cu cenușiu totalitar“ „adevărul zidurilor de vii“ „versus peisaj cu gri opal
 perle liberal anti-totalitar“ „adevărul zidurilor în inteligență artificială“ „un adevăr
 – când lumile urcă deasupra indivizilor precum monștrii ce urinează din plăcere pe
 monstruleții de rezervă“ „cineva din toți trebuie să fie despotul“ „iar cel tiranic
 trebuie să strivească tot ce a existat înaintea sa“ „alt adevăr – când o pasăre se
 repede asupra tuturor și a fiecăruia în parte“ „cel tiranic din pasărea tyran când
 caută să-și ascute ghearele în ceafa celorlalți“ „adevărul ca recul în fața
 abstractizării, când conceptele se dezlănțuie asupra oamenilor“ „meteorologie
 catastrofistă cu efect anti-uman“ „omul nu trebuie pus în situația de a-și da singur
 delete“ „adevărurile antagonice distrug țesuturile vii“ „două catapulte simetric
 dispuse aruncă bolovanul în el însuși“ „nu omul torsione“ „ci adăugare în miez“
 „sau mai ales adevăruri“ „nu selecții de traume“ „omul nu este cicatricea sa din
 sala de autopsie“ „când două carcace aparente, dinăuntru și dinafară, continuă să
 împiedice transformarea subiectului în obiect“ „tranșarea adevărului“ „singurul
 lucru perfect vizibil cu ochiul liber în comunitățile umane este ura dintre indivizi“
 „care ură?“ „ura celui de lângă tine și bucuria de a te injecta cu toxinele lui“ „ura
 este efectul minelor anti-personal plantate în conștiința umană de pierderea
 capacității de a mai iubi“ „dar unde este iubirea?“ „iubirea este o abstracțiune,
 numai ura este concretă, spune Pelerinul din Aqualung și face o plecăciune în fața

timpului“ „dar Dumnezeu este iubire“ „cu toții ne refugiem în ceva, și mai ales în
 ambalajul strălucitor al imitației“ „există Dumnezeu kitsch?“ „da, atunci este
 Dumnezeu kitsch, când iubirea devine egală doar cu absența durerii, iar ura devine
 egală numai cu plăcerea“ „adică o civilizație inversă“ „păi uite-te puțin în jur“ „și
 vezi“ „civilizația anesteziilor“ „civilizația mutantă prin adevărurile post-totalitare :
 ura, radiată prin vârful degetelor; negarea iubirii hic et ubique; pierderea empatiei
 umane“ „adevărul te împarte în morți tineri“ „fuziune de adevăruri din fisiune de
 adevăr“ „Angelus, spune-mi mie chestia asta, frica ta, și te voi elibera“ „oamenii
 se îngroapă unii în alții“ „te voi elibera de ură“ „te voi îngropa în această tăietură
 adâncă dintre ură și iubire“ „pas!“ „de ce nu?“ „pentru că eu nu vreau să mă
 cicatrizez, eu vreau să rămân carne vie“ „viu muribundă“ „viu pe valea umbrelor
 morții“)

pene vopsite

trena unui cântec care a devenit epidermă arsă de Gulag

pelarina Pelerinului din Aqualung

amintirile tălpi ce strivesc cochilii de melci

chipuri de metal topit

fără fizionomic

trompeta cu pene a gramofonului sclerosat

iluzia unui cortex care te iartă pentru că ai îmbătrânit frumos est-etic

într-o cutie muzicală din lagăr

din care războiul rece se strecoară și azi sub formă de parcele de fum ce te

asfixiază

cenușiul veritabil care anulează sistemul rogvaiv de descompunere a luminii pure
 peste zidul construit din neuronii spălați ai cadavrelor vii

am cumpărat Musical Box prin prietenul meu de la Pan Am

am dat pe disc banii de mâncare pe două luni

(„studentul la bandă“ „o pereche de blue jeans și două T-shirt-uri“ „omleta
 portocalie“ „oul cu briliante“ „talia fină de insectă“ „genunchii ascuțiți“ „era
 muzică“ „totul era muzică zveltă ce trece prin hematii și zugrăvește“)

Biblia în engleză și Musical Box

și m-am îndopat după aia cu Genesis de câteva ori pe zi

în mansarda mea de la Operă

chestia e că doar trena unei muzici e acum

coada cometei prin care tinerețea și-a trasat împietrirea

zdrobind acel animal

de propria frică de moarte

adevărul mortăciune din viu muribund

frica de naștere a morții fecioare

frica de capitulare în fața morții cu mărgelile de cuarț

în chiar miezul Războiului Rece
frica în coaja ei tare învelită în plumb
mă împingea de la spate
mă mototolea și ștergea cu mine ferestrele
mă sălta peste balustrada de pe faleză și mă legăna
deasupra furtunii
aruncându-mă de pe stâncă
în colții ascuțiți ai celeilalte frici colective
paraplegie fără armonie
scrâșnind în somnul nostru cel de toate zilele
plin de bale și spume sângerii
ceva care ne încercuise pe toți
ca un leucoplast infectat
minciuna este adevărul care nu te face mai bun
decât cel care vine din urmă cu tăișul clipei
și nu te lasă să intri în Musical Box
în viața ta fragilă ca o cântare din bot de broscoi
adevărul care te frânge în morți tineri
care te împarte lupilor
adevărul care nu te face mai bun
te iartă și te ajută să te izbești de celălalt

de trei frici am murit :
frica de celălalt
frica de diviziunea celulară
frica de scindarea cosmosului

cum oare să mai urc acum
liniștită
acolo
în mansardă?

floare de crin în mâna ta, Marie – cu voce mică

floare de crin în mâna ta, Marie, floare de perle răsărite în ziua florilor, apără-mă
de umbră, de răul și de viermele ce au coborât peste sufletul omenesc.
pânzele de păianjen stoarce-le de argint și fă din argint o scară care urcă la nori la
asupra-de-nori și asupra-de-cuvinte cu care să mă hrănesc în timp ce nebunii ies
pe poartă și se revarsă în ocean floare de crin în mâna ta, Marie, floare de fluturi
de aur pe nisip, apără-mă de soarele pârjolitor al nebuniei care usucă sufletul
omenesc al pământului scos din matcă, adună-mă în razele unui soare ce
îmblânzește lumina și al cărui tăiș îl abate de la sufletele noastre
floare de crin în mâna ta, Marie, flutură pacea peste creștetele noastre de nebuni
dezlegați de cuvinte, ca să mergem mai departe până la pământul de îngeri afânat
și dezrobbit, până la oceanul ce fierbe în pahare de lut fără gură, până la marginea
fără margine a cuvintelor Lui, făcătoarele de început și de sete,
Amin

așa începe să rumineze în mine poezia dormandă a lucrurilor simple și greu de apărat

în fiecare text bun există un apendice straniu
un ganglion plin cu plasmă joacă sub litere și le sterilizează
o ureche aude frisonul și voluptatea materiei
când se sustrage definiției și plonjează în gol
dar în realitate este vorba despre un regizor de matematică
o întrupare în litere a mimului absolut

în fiecare text bun văd un ghem
de fire înfășurate în jurul unei pulsații
și acolo e moartea cu brațele alea
expresive zvâcniri
brațele mă strâng
mă mângâie
mă pipăie
mă frământă
mă aruncă în zid
mă strivesc
mă umilesc
mă store cu ghearele roz
mă izbesc de pământ
mă înșfacă și mă aruncă în sus
mă prind și mă sufocă apoi mă alintă tandru
îmi modifică ritmul cardiac în accelerație ciclotronică
îmi scot cu ghearele vinete miezul din carapace și îl sorb
ca pe un ochi atoatevăzător ei bine
chestia asta oribilă care mă pregătește pentru viață
pentru respirație pentru orgasm pentru tactilul înec în beatitudine
chestia asta sinistră care nu se termină niciodată
ca o amenințare ca o angoasă ca o anxietate ca o febră
intergalactică aducătoare de nove spiritualizate
chestia asta pulsatilă ca o galaxie ce migrează din celulă
în celulă prin homunculul meu hiperplazic

moartea asta înduioșătoare precum un dumnezeu vagabond
 care mă vizitează la clinica de poietică futuristă
 ghemul ăsta de cabluri de fericiri de izvoare răcoritoare
 pulsând sincopat de-a lungul firului fierbinte al vieții
 e ghemul de plăcere în a degusta descreșterea picătură cu picătură
 plăcerea de a dărui noapte și umbră cuvintelor
 moartea ca meșteșug străvechi țesătoare de dantelă
 datul în bobi
 în sori
 în inelele copacului
 în zmee
 în curcubeie
 în tremurici
 în limbrici
 în viermi de litere
 în fluturi de o zi
 în gândaci cu piciorușe de tigru
 în semințe de cactus
 datul în scrânciob
 în lift
 în capsula macului plină de uitare
 și vis
 plină de abstrageri de la realitate

moartea ca antrepriză a fagurilor cu camere de închiriat
 pentru conversații bizare
 pentru interogatorii
 cine este cine de ce cu ce scop până unde de când încotro
 cui de cine până când al cui câte pe cine cum
 așa putea face să fiu ceea ce sunt de fapt dar fără a pierde energie
 sau măcar scriind un text bun cum acel ghem de sensuri
 pe care le parcurg numai în clipa despărțirii prea rapide de mine
 pe care o preia din mers noua identitate
 o matrice care mă lasă
 în urmă
 vid
 cum după năpârlire șarpele își înghite cochilia
 identitatea aliment
 lasă

mamă cochilie de var să se risipească deasupra pământului ca un praf

moartea fardată ireproșabil cu pudră de orez și vanilie

cu mustăți de fistic și gene false din muguri de stuf

așa începe să rumineze în mine poezia dormandă

a lucrurilor simple și greu de apărut

precum trezirea mea dimineața în pleoapa albă

ridicarea mâinii din albul petalelor de nufăr pe care stau

tremurul fin al degetului încercuit de inelul cu diamant alb

ridicarea piciorului din spuma albă a apei

ridicarea sânilor din mătasea albă a rochiei

ridicarea părului alb deasupra liniei cefei

ridicarea visului alb deasupra norilor

deasupra cerului

deasupra liniștii unui univers din care trebuie să plec

fără să las nicio vibrație vătămătoare niciun mit

sunt o cușcă pentru vânt

eu sunt pentru mine oglinda și
cel care nu are habar de nimic
iubind fără să sfâșie
căutător de lumină în aburul care mă înconjoară
precum o viață de rezervă, bonus la nemurire.

închis în mine, căutătorul mă ajunge din urmă
împărțim aceleași cuvinte
bube pe limba roză
cușca pentru vânt
pâinea proaspătă a hermeneului lupul alb
în care moartea este mai presus decât viața
și inima morții bate un ritm arhaic în inima vieții
cum literele încuietoare de mit.
*(„căutătorul vortex ca un tobogan
copilul alunecă în apa vieții lui
către miezul hrănitor și strigă
să fie lumină deasupra și dedesubt și împrejur
și toate să strălucească din nou ca în pragul facerii“)*

eu sunt pentru mine gheara și
căutătorul în cocoașa mea
nedezipit de aburul care mă înconjoară
iubind fără să adauge nimic la împărțire

sunt o cușcă pentru vânt,
i-am spus vântului
și am lăsat poarta deschisă

vedere către tine

ferestrele cuminți și începutul
în stil neo-clasic așezarea primăverii în lumină
frunzele se desenează singure pe mână
cu nervuri în care sângele pulsează
spui că lumea ta este între lumină și întuneric
niciodată uscat sângele niciodată lichid
trupul tăiat de nervurile frunzelor
se împuținează se dezvește se deschide
și copiii străzii îl ciugulesc cu privirea lor de cocori

un zid urcă din când în când până la ultimul etaj
cineva se aruncă în cer
cineva coboară lipa lipa
precum rotunjimile literei aleph
din ferestre cuminți privirea
nașterea semnului

**ce mare lucru este un suflet care piere, sau zidul care vede și
tace**

o, dez-mărginirea dez-mărginirilor!
nu există brâul deșirat al literelor careucid
ca niște colți de lup alb
numai pelicula unui film mut și legile însuflețirii
din duhul cel viu
amuțind

un peisaj agresiv viața celui ce iese din tăcere
dez-mărginit în smerenie duh
el însuși zid viu alb mut legământ
înghițitorul de cuvinte
ascultătorul de iubire
cum iubirea vine la el cu chipul șters
cu două găuri de dovleac în care ard două luminițe
două voințe de ascultare
cât două închinări fierbinți
ce mare lucru este un suflet care piere în muțenia
dez-mărginirii dez-mărginirilor neatinsă de cântec
de mângâiere de privirea albă a unui lup

nu mai viez mie, zice Pavel hermeneutul, când Iisus
trăiește în mine trismegistul
loc geometric al unui text sacru
citit până la dez-mărginire
cu ochii
cu degetele
cu nasul
cu urechile
cu obrazii
cu buzele
cu lacrimile
cu palmele
cu genunchii

cu tălpile
cu genele ude de ploaie
am visat legile întoarse
precum pântecul lupului alb în care textul creștea
ca un uragan

iată începutul și imaginea uzurpării pământului prin cuvinte

trupul din suflet cade cum păstaia
litera din alegorie vine ca o aripă
omul din Dumnezeu se varsă ca picătura de ceară
pecetluind dez-mărginirea dez-mărginirilor pneumatice
omuleții de piatră bărbații cu inele în urechi
masa cinstită a sufletului cu îngerii
și pene la pălărie
(„cine luminează scena plină de capete rase?
cuvântul luminează și dez-mărginește
citești pentru a scrie privești pentru a orbi“ „fă teatru chinezesc“ „fă teatru de
umbre“ „prinde cu o palmă realul și strânge tare așa cum te strânge de deget mâna
unui prunc proaspăt scos din amnios“ „prima dată când te strânge de mână“
„cine?“ „Dumnezeu te strânge de mână la început, iar la urmă te strânge în
umbră“ „o firimitură în cioc“)
masa plină de bunătăți a infinitului mic
dez-mărginirea splendorii când ajunge într-o carte
precum în așternutul de nuntă firimitura de dragoste

realitatea este această mantică
acoperiș de litere care dez-mărginesc
lumea lui hermeneus din pietre
din nori de mântuire

magică
din stele
din nisip
din cărți
din bobi
din cafea
din păstăi
din arșice
din împotriviri la kore kosmou fecioara lumii

din neatingere de prezent
slăbindu-i accelerarea către miezul dez-mărginit
o, dez-mărginirea dez-mărginirilor

omul trupesc din omul de litere din omul pneumatic
și acum îmi plec fruntea la Kotel dezlegătorul pietrei de litere
și dez-legătorul literelor de duh
zidul zboară pe țărni și de acolo mai departe pe mare
un om făcut din intuiții precum zidul care vede și tace
zburând din dez-mărginire în dez-mărginire empirie
lumea care se topește în fața textului zid
scena ce se rotește în jurul axului ca o scară de argint
argintul care curge prin venele cuvintelor închise în zid
când vede și tace vedenia
secretele lumilor mele arcale
fiirea cuantică și lectio divina care vede și tace
dez-mărginirea dez-mărginirilor vedenie vede
cu fiind ceea ce mi s-a poruncit cu cuvinte
ce urcă în trepte pe zidul care vede și tace

inversul vieții este arcale

inversul morții sunt eu vedenia

când încerc să aflu la ce întrebare răspunde viața mea

browserul spune că sunt aici

și totuși lumina scade
la fel cum scade infinitul din infinit
când îl îmbracă
alchimic
din sine
cu bucuria de a se rătăci peste tot fără grijă
știind că acela este Dumnezeu
care nu găsește drumul
(„pierdut?“ „ce înțelegi prin pierdut?“ „înțeleg exact ceea ce este :browserul spune
că sunt aici“)

Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice :să fii în primul cerc

credul

în moartea punct

din cyberspace

chestia aia e inima încleștată pe accelerație

omuleții de plastic sunt acolo
temperament de tobe bubuitoare
când bat la ușa mea
străjuită de mezuza și vâsc

uneori clarvizitez respirații din literatura de tip jurnalistic
ciclop
clarvăzător
animalul-social din animalul-cetățean
adevărul hecatombă
adevărul cu lanterna în mână
cu ochiul hipermetrop
ei pun reflectorul pe mine
fac duș cu lumină portocalie
până dispar într-un angelism probabilistic.
cânt la instrumentele accidentului
cu cuvinte
care îmi țin mintea ocupată
inima încleștată
pe viață
pe reflectarea vicții
adevărul arsură pe toată suprafața minții
(„cuvinte care accelerează fiirea“)

cândva
când nu-mi voi mai aminti nimic despre mine
tot ce am fost
a și trecut
înseninarea
ca o delimitare de materie
flori făcute din informație și energie reciclate

în brațe la pia mater
 uța uța creierul moare de hiperbolă
 nu arhitectura minții, doar softul de retragere din contiguitate
 („Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice“ „a meritat, oare, să rămâi aici
 singură, gravată în blitz-meditația celor care te-au gonit în viitor?“ „adevărul este
 așa : dimineața, celula aburită este deschisă brusc de gardieni, ușa o trântesc de
 perete gardienii gardienilor, trupul meu este înșfăcat brusc de gardienii gardienilor
 gardienilor ce mă aruncă în apa rece și mă țin cu capul la fund“ „până ce
 presiunea amintirilor irumpe din abis“ „cristalizând o altă memorie“ „și o flacăra
 mă privește de dincolo“ „și dintr-o dată se deschide un ochi de gheață care îmi
 povestește vizual tot ce trebuie să știu despre noua pozitivitate“ „un scenariu
 fizico-matematic“ „estetică dar nu beatitudine morală“ „trebuie să te obișnuiești cu
 ideea că deținuții pe viață au dreptul să-și aleagă sistemul de referință“ „a muri de
 moarte apostolică sau a muri de moarte tiranică“ „distanța dintre masochism și
 sadism e în binele negat ca prăbușire a prezumției de mântuire“ „a fi sau a sta în
 text constrângător“ „a contempla desprinderea cristalului de amorfism a face
 conexiuni neuronale a sta în cuvinte tactice“ „toate astea te țin viu“ „viu în
 catatonie“ „alopat filosofal“)

dar omuleții de plastic sunt tot acolo
 tropăind în ideologiile lor
 care nu sunt ale ființei hiperbole
 s'y passe ou s'y dépasse

(„dorm în timp ce traversez orașul ca să cumpăr o carte din Librăria de la miezul
 nopții sau poate că merg de-a lungul unei cărți noi care se scrie cu pașii mei.

dorm în timp ce citesc afirmații identice de pe ecran și de pe hârtie, însă
 sugestibilitatea ecranului diferă de sugestibilitatea hârtiei, îmi spun, deși fiecare
 din noi are la dispoziție propriul vis pentru a face astăzi literatură sau blog sau
 film ori dans sau shopping, la fel cum își ridică o casă din deșeuri și peturi sau își
 postează pe internet fotografiile și filmele cu scene din viața lui pline de emoție și
 granulație.

dorm în timp ce hypertextul se adaptează cititorilor care mă inventariază și mă
 inventează pentru că hypertextul le vorbește direct, ca și mine, hypertextul cârlig
 ce se agață de creier pentru a atârna de sine însuși“ „libertatea“ „rafturile pline de
 borcane“ „a stoca și a pune întrebări“ „a inventa și a stoarce răspunsurile prin
 bluetooth

fără nici un efort

ca pe o declarație de share-ing același domeniu virtual același trup același suflet
 clopot musical box
 cerere în concubinaj.

dorm în timp ce orașul mă traversează cu tentaculele sale

melcul cu logica Boole
dialogul cu limbile moarte
iar cititorii îmi invadează spațiul virtual
termitelile teoremei celor patru culori.
eu sunt Librăria de la miezul nopții,
eu dorm și traversez orașul,
eu dorm și orașul mă traversează
eu scriu pentru accelerarea unei conștiințe irepresibile
care mă va naște pentru că tocmai m-a și născut
din conținutul psihic al unei slăbiciuni universale în care Dumnezeu este pentru că
este și pentru că se lasă revelat“)

dar omuleții de plastic, da da, sunt acolo
mereu acolo
invizibile accelerații interogative
eu sunt pentru că nu sunt din plastic

femeie, sau trecerea ciclonului Harley prin limbajele emo

cu cuvintele să nu ne purtăm altfel
 decât cu nebunii la analiza tranzacțională
 poarta numărul unu salutul pe calea regală
 sufletul zdrăngăne lipa lipa luf luf în mărunțiș lacteu
 o, durere cu mac, durere cu caimac, durere cu prompter
 pune mânuța aici, pe limbajul meu, încercuind pune degetul
 în inel de psihoterapeut pe suprafața asta permeabilă la durerea
 de corpus și trage o concluzie despre intensitatea cuvintelor
 nu sufletul doare ci cuvintele apasă pe el cu pedala
 nu ochii se închid ci închiderea se deschide în jumătatea cealaltă
 îi zic sufletului să urce și el în Harley-ul ăsta nou
 rucsacul e gol și simt în tahicardie un fascicul de accelerator
 cuvintele sapă corturi sub piramide
 („moaștele nu sunt decât intuiția cosmosului canonic
 din textul acela, muson evanghelic, pfuah, cuvintele, matricide, texticide
 hualala hualala cica cicacia cica cia Miles Davis stând pe canapea cu fantasma
 deasupra cărnii
 printre moaște cu tulburări mintale în faguri
 care te strâng în brațe și pleacă în altă epocă o visare de gulag politic devastatoare
 visătorească visantropie hermeneutică“)
 coboară din trup un joc de umbre
 un corp de plastic parfumat discret subliminal
 un ambalaj străveziu plin ochi cu galeria de personaje
 plămădite din logocite
 viteza cu care durerea te tranșează în gânduri bune de mâncat
 zemoase fluide cremoase pline de E-uri și agenți de afânare
 dar vine Pelerinul din Aqualung, face o plecăciune și zice că viteza e direct
 influențată de arta de a te lăsa bântuit de angoase
 păpădii alchimice care străbat sufletul catarg îl umflă
 și îl dizolvă în grupuri de litere ce distrug gândirea prin diversiune

poarta numărul doi e întotdeauna închisă
 un ecran de care lumina se izbește și se spulberă în vid
 („viața e o mașinărie de întristări insuportabile
 auzi la cască miriapodul cu piciorușe de urzică ventuze de conștiință irepresibilă
 galaxia întristării o lume de electrozi ce șterg simfoniile de pe geamuri
 creierul real pipăit de hackerii accelerați de formatul digital al alienării“)

sângele iluminează scurt prin fascicule de iubire ce explodează
 desfigurarea e o nesupunere la viteză, dragă Harley Magnus,
 nici chiar eul tău turbion de meduză nu rămâne întreg când se desfășoară
 în multicolore deliruri către starea de narcoză a cuvintelor
 scăpate de sub teroarea logicii politice
 ceea ce numim viață acum nu e decât o scindare continuă în fantasme
 în raliuri de milioane de Harley care trec prin noi ca niște
 comete-acvile sau prunci în poziție depresivă când alimentează nebunia
 motoarelor

ce se izbesc de poarta închisă a sufletului retro ca o femeie primipară
 oh, copiii din benzina de anima transformată în limbaj
 pruncii din motoarele de căutare a unei mamei ideale
 cea care ne omoară cu laptele ei accelerat de o iubire abstractă
 pruncii-scoică din țărnul în care se împlântă ancora emo
 pruncii tranzacționali din prafurile
 ce desenează pe cortex hărți de regăsire a pământului rătăcitor
 prunci cuprinși de neuitare la femeia-simptom de privare de libertate,
 copii ai neînțarcerii la maestrul spiritual,
 copii ce nu cunosc ritualul plăcerea de a irosi,
 prunci de neînțepere a morții cu un scenariu politic eronat care se îndepărtează de
 om,
 ca un pod rupt între emisferele spălate
 de un râu de durere

ce urcă apoi prin cuvinte-globule în sângele nostru plin de imagini devastatoare
 după ce ciclonul Harley a lovit partea tare a fantasmelor cu milioanele sale de
 aripi
 iar îngerii au stropit cu picăturile lor fine
 relieful aplatizat de regizorul cuvintelor cu matrice de ideologie
 care mângâie fără să aline și leagănă ființa mumificată deasupra orașului
 și iată cum vine noua mea identitate Harley de care mă leagă maestrul în decriptări
 Harley din cordoane și cabluri pline de seismograme și perfuzii
 Harley nechezând a deflorare în mirosul de renaștere al planetei
 o femeie proiecție de schije pe ecran
 mașinăria amniotică ce ticăie în placentă galaxie finală

**despre cum m-am întâlnit cu moartea fix lângă Charles
Bukovski, kill him, he makes me sick**

unde aş fi putut să ajung
de-a lungul acestui firicel de apă
înotând cu aripile mele de rechin?
Pelerinul din Aqualung face o reverență și spune :
tot ce se întâmplă cu adevărat este înăuntrul nostru
poezia ca arta de soul-touchscreen
este această călăuză
evadăm fără a dezerta
nu realul, doar dimensiunea Hausdorff a traiectoriei finale

dar m-am trezit totuși pe țărmul
unde Charles Bukovski avea o erecție grandioasă
numai privind mamelonul
pe care moartea mea
și numai a mea
mi-l vâra în gură matern
diabolic atentă cu mine
și numai cu mine
pentru ca eu să încep să gust câte puțin din toate
frunze de fum și furnici cu piciorușe de iederă
crusta de mușchi a muntelui singuratic
cenușa actelor ratate
vise despre eșecul vieții de înger
ce executa comenzile de bluetooth
cu o fidelitate incomodă
(„singurul lucru care îmi lipsește e timpul de a mă răzgândi“)
carne din cuvintele tranșate de măcelarul universal
pentru ca eu să găsesc că moartea e gustoasă
negația e o mângâiere
regresia materiei nu doare
neantul e un voal de neînțeperi fascinante

nimicul din mine e lumină
 iubire năucitoare
 cu cocoașă și riduri de expresie sângerânde
 și toate gusturile să-mi vină helas! dintr-o constelație de celeste dizarmonii
 prin acest sfârc al dimineții
 inductoare de magnetism
 promițătoare de empatie
 când mă nasc din nou femeie din femeie
 hard-disk-ul unui cortex
 ce reface harmonia celestis
 din Dumnezeu bărbat
 laolaltă cu El aripile mele de rechin
 înoată în apa poemului
 tulburându-l

și unde ar putea să ducă
 răzvrătirea
 pornind de la mine în propagare centripetă
 din aceste adevăruri ce se atașează de noi ca niste colaci de salvare
 cuvântul – o pasăre înalt zburând
 exilul – o pasăre înălțătoare
 singură mi-am scris pe inima-exil tatuajele acceptând
 că cel ce se exilează în cuvânt
 e cel înălțat
 care se înalță mereu
 încă mai sus zburând către înalt
 fără încetare
 dar niciodată revenind pe pământ
 laolaltă cu chibiții
 Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și zice că
 cine a plecat o dată departe nu se mai poate retrage din îndepărtare
 pentru că îndepărtarea luminează
 adevărul fiecăruia
 și pe al tuturor
 nimic

eu dorm în minte
 în mine
 în zbor
 Pelerinul din Aqualung adoarme în spațiile cu aer ale aripilor de acvilă

și nici nu știu când trece gustul lumesc al iubirii
 precum o frescă ce se diluează în privirea pietrei
 visul navighează pentru mine
 înainte ca eu să mă mai trezesc
 din picătura de verset
 prin picătura de înălțare
 căci nu de exil muream
 ci de locuirea exilului în cuvinte
 foarfece ascuțite
 retezându-mi sfârcul
 rădăcinile
 tăișul sufletului și al minții
 punându-mă apoi să le mănânc
 să le mestec pe partea dreaptă
 să le mestec pe partea stângă
 să le amestec cu saliva neon
 să le strivesc cu vârful limbii de șiragurile de dinți strălucitori
 și să le scuip apoi
 în cerul gurii răvășit al poemului
 cum într-o lume
 muritoare de foame
 dar înviată în exilul din cuvinte

(„care este a doua jumătate ce se potrivește?“ „exilul are gheare“ „e o confuzie,
 animalul acela cu gheare e un sitcom cu muzica video“ „în momentul în care
 suntem uciși, noi suntem plini de viață și ascultăm muzica acidului
 deoxiribonucleic“ „atât de tineri încât mergem în fiecare zi în arenă îmbarcați în
 jeep-uri și facem burn out“ „simfonii neterminate“ „neburia cauciucurilor care se
 sparg la intrarea în inimă“ „plăcerea virilă de a pune frână prin ritmul cardiac“
 „aceasta este a doua jumătate a vieții ce se potrivește în puzzle“ „betatronul din
 by-pass“ „viața străbătută cu piciorul apăsător pe pedala de accelerație“ „în timp ce
 nicio viteză a excluziunii nu e interzisă?“ „în timp ce expulzia omului în exil e
 expulzia fătului în lumea retard?“ „ideea e să nu mergi în exil ca la shopping“ „să
 nu te îndepărtezi de tine, doar de ceilalți“ „când o gaură neagră bulimică se
 îndepărtează de toți pentru că se apropie de marele nimic“ „ce este exilul?“
 „creație și sinucidere logică“ „supraviețuire în Aqualung“)
 și apoi am înțeles că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea
 încât m-a lăsat singură în această iubire și ură
 ca să mă împac cu setea
 cu foamea
 cu neîndurarea
 cu marea zbuciumată
 cu flash-urile cuvintelor

cu teroarea amniosului
 eu aici
 fără colac de salvare
fără un petec de deșert sub călcâie
doar eu cu frumusețea din mine
eu cu splendoarea care se izbește de gratii
 doar eu și El
pentru că e ceva numai între mine și El
 și totul este El
 Unul

pe la ora 15 fără un sfert, am înțeles ce este singurătatea pelerinului
de fapt, nu e cine știe ce

la sfârșit eram un prunc învelit în cuvinte vii

câți dintre noi își vor putea supraviețui
fără a simți împietrirea inimii ca pe o aripă retezată
și câți se vor întoarce în Dumnezeu după ce vor fi rămas singuri
cu stingerea în univers?
(„și am auzit cum venea
era noapte
jumătate de cer în miere neagră
jumătate în lapte de bivoliță și cânta cu jumătate de gură
și plângea cu jumătate de inimă
iar cu cealaltă jumătate râdea
eu i-am zis că nu e bine să faci aluat pentru speranțe
din două jumătăți de adevăr,
visul începe din ezitare și haos
dar după avalanșă se preface în iluzia de a fi viu fără încetare
pe jumătate înviat din moartea cea gustoasă
pe jumătate viu-înmurit prin viața fără de scădere
iară viu fumuriu fără întoarcere înseamnă pe jumătate îndumnezeit
dar pe jumătate adormit încremenit în trufia eternității
și am auzit cum venea.

era noapte
când scade fumul de pe copaci
aripile cădeau peste mine și mă acopereau
și cântam cu jumătate din ființă ca să nu mă dau bătută
dar cu jumătate de inimă străbăteam ca un laser lighioana
și o legam
în jurul stâlpului nopții
și o răpuneam cu focul fluid
îngenunchind în fața hoitului de semne dezvrăjit.

chestia e că viața este această corida cu două jumătăți de adevăr
când absoarbe două jumătăți de iluzie
în aceeași nesățulă singurătate

deghizată în lighioană fără contur.

ea se năpustește întreagă asupra ta și te rupe de tine
sătulă apoi te lasă să privești adormirea părților tale vii
în nuferi și amestecarea ființei tale cu stele ce scad“)

ceea ce se stinge în noi e iubirea văzută cu ochii lighioanei
există imagini prin care privirea trece
până ajunge la cuvânt
la fel cum un puț străbate pământul
până dă de apă.

dar există imagini prin care nimic nu trece
topologii tăcute
voci care nu se aud
privirea se reflectă pe zidul din retina celui ce nu vede
și i se întoarce în inimă ca un ghimpe letal
(„am văzut cu ochii mei cum lighioana mă înșfăca de ceafă
și mă izbea de lumină albastră până cand orbeam
scufundându-mă din nou în noapte până la capăt
și toate astea de câteva ori
iar la sfârșit eram un prunc învelit în cuvinte vii
cum carnea cu fascie de novă a celui renăscut“)

cuvintele ca niște lipitori ce nu se dezlipesc de mine
când singurul dușman este timpul ce mi s-a dat
pentru a opri cu logica unui singur text creșterea și descreșterea din mine

femeia de la Baz'art des Mots

mai întâi ne punem întrebarea:
suntem acolo unde credem noi că suntem?
toți trei așezați la o masă cu tăblie galbenă
cu fața la bătrâna Universitate
savorând cafeaua

pelerinul din Aqualung face o reverență și zice:

această alcătuire a lumii este de fapt un atelier
în care voi veniți și prizați realitatea cu găvanele
ce nu conțin doi ochi ci doar două nimicuri digitale

artistul vine în atelier și consumă informație despre adevăr

închipuindu-și că vede adevărul cu simțurile sale

la fel cum își închipuie că vede chipul animalului în chipul fiecărei femei
inseminate

iar cel ce știe adevărul

și numai el

este în stare să mintă

(„dar cine știe adevărul?“ „soldatul?“ „Maica Precista?“ „vestitorul?“
„principele?“ „pelerinul din Aqualung?“ „doctorul?“ „poetul nu știe adevărul decât
dacă fiire se cheamă și știire în limba voastră“ „femeia cu fața fardată în alb?“
„luciu străvechi al lemnului din Sinagoga Portugheză“ „la Amsterdam asfințitul

are culoarea chihlimbarului și se întinde până aproape de miezul nopții“ „așa este adevărul“ „o dizlocare“ „o supapă a suprarealismului după care funcționează mintea noastră“ „numai cine are o inimă epică și o minte lirică poate pătrunde adevărul“ „să fii strivit“ „adevărul te anulează la fel cum te eliberează de dimensiuni o piramidă sau catedrala din Köln“ „din fântâna arteziană țâșnesc îngeri cu pălărie“ „adevăruri înălțate în coif“)

un bărbat apare în fugă și o întâmpină
pe femeia cu gât de lebedă
femeia din dantelă
femeia-abur descusut
femeia din arce de la Baz'art des Mots

el o strânge tare de braț în timp ce ea îi spune adevărul, că seamănă cu Rebecca Horn după expoziția din Düsseldorf din 2005 et que son visage se pétrifie à l'approche de son amour și îi mai spune că realitatea este un atelier încăpător seules oreilles gauches luit mauve sang au soleil couchant

zâmbind fără să-și vorbească
se pleacă amândoi pe spate și se leagănă
e între ei o tensiune la care privim fascinați

aceasta este tensiunea dintre personajele ce țin în viață opera literară dar nu este tensiunea care ține în viață oamenii adevărați

dansăm și noi complici în ritmul cu care ei se oglindesc unul în celălalt amestecându-ne la rândul nostru cu liniile de forță ale aceluși câmp

(„inverser la loi de la gravitation“ „le mouvement hélicoïdal qui tend vers le haut, abandonne le corps, monte dans l'espace infini de la lumière“ „Rebecca Horn last Fata Morgana, pierre volante, nuage qui suit le tapis de mercure, lumile care nu se intersectează dar se suprapun plămădesc adevărul“)

așadar, suntem acolo, în îmbrățișarea îndrăgostiților
deși privitorii ar fi crezut că ne aflăm la masa noastră
cu tăblie verde pe care cafeaua aburește leneș la fel cum un cântec de Leonard Cohen zgârie trist o floare de ger pe geamul înghețat

cineva strigă la îngerul nr.1
care strigă la îngerul nr.2
care strigă la îngerul nr.3:
vezi că habar n-ai pe ce lume ești

vezi că habar n-ai pe ce lume ești
vezi că habar n-ai pe ce lume ești

dansăm, fiecare cu îngerul lui, ca și cum femeia
de la Baz'Art des Mots ar fi pe-aproape

(„o conștiință hypertext ne urmărește în galaxia hyperspace“

„natura ultimă a materiei nu se întâlnește cu sensul ei“

„totul este o nostalgie după imaginile de altădată

când adevărul poeziei ne apăra de decepția de a fi vii“)

oare suntem acolo unde credem noi că suntem?

și astfel fiind, e sigur că suntem ceea ce credem noi că suntem?

ne prefacem că suntem priviți de marele nimic

în timp ce Pelerinul din Aqualung vede ceea ce noi încă nu ne închipuim

nu există prezent

totul este mai degrabă fotografie de epocă

pentru un necunoscut încă neîmblânzit de amintirea noastră

mersul și căderea din poem în lume

tot ce e viu e îndepărtat de miez
creatură de cuvinte zburând
din cărțile cu pagini goale.

pasărea cu pene negre se așează pe tăblia mesei
ciugulind granulația din fotografii mărite
(„sorb din cafea și mă las privită de ochiul ei pulsatil
precum textimaginea fiarei și mirosul ce vine din podul cu fân“)

materializare instinctivă a unui text
homophonia poetului îl îmbracă într-un halat lingvistic
de atelier.

poemul colorist al fantasmelor.

deschid fereastra să coboare poemul din aer.

arunc piatra și văd cum poemul face cercuri pe apă.

merg precum litera n în numinosul alert.

un poem se naște singur precum un pui ce sparge cochilia
cu ciocul eliberându-se din amniosul de semne.

un poem se spală singur de sângele poetului
la fel cum soarele se scutură de nori pentru a străluci.

un poem nu ajunge niciodată singur la final
deoarece se însoțește pe drum de mulți aventurieri
pierduți de turmă alungați în lume.

risipirea poemului în pământ

agonisirea poemului sub acoperiș printre celelalte corpuri
de iluminat.

pe cine întunericul apasă încât să cadă singur din poem în lume
străfulgerat?

**când apa dormandă te spală de sânge pe dinăuntru și pe
dinafară**

să fii tânăr
fără a fi învins vreodată muntele care crește în inimă odată cu iubirea de care nu te
poți elibera

hamurile te culeg din oglindă, granulația reflecției te redă unei iluzii

tu ești și nu ești

dar nimeni nu este – nimeni nu recuperează nimic din investiția de adevăr

adevărul este pentru că este reflecția lui Cel care este pentru că este

și adevărul este fără ca noi să-l reflectăm în cioburile noastre

adevărul în noi se așează

ca un fund de ocean

pe care cad toate chestiile de care lumea a uitat

(„folosind dragostea ca pe o stratagemă post-umană“ „chiar de-ar fi să umblu pe
valea umbrelor morții, nu poți să mă înfrângi“ „ideea e că sunt mai veche decât
arhitectura morții“ „iubirea e structură“ „un continuum de abdicări de la neant“)

să fii vehicul pentru o idee

să te zdrobești de arcadele celui ce te privește și te îndepărtează

(„până la primul adăpost sunt tot atâția kilometri

cât anii pe care îi voi trăi

zgâriind piatra la urcuș“

„culturile sunt cățărări la zidul morții“

„vehiculul poetic“)

să fii tânăr
ca o tăietură greșită în carne
(„privesc firișorul de sânge cum mângâie fontanela
țâșnind mai jos peste pleoape peste obraz peste buze
dezlegând limba de rostire beție quibbling
luând cu sine trupul și împărțindu-l cu prietenii de exil“)

ești plătit să fii

treaz dharma

să te eliberezi de frică

să configurezi lumea

să fii tânăr

să privești un adevăr oarecare
ca pe o durere difuză la decorpare
când apa dormandă te spală de sânge pe dinăuntru și pe dinafară
ceea ce rămâne este o mașinărie de fiire
altfel spus deșertul înghițindu-și prada

înainte de a o desensibiliza de eidos

(„we all have the right of the cry in this abyss“ „lumi de oglinzi care se scurg una în cealaltă“ „adevărul e un fluid în expansiune“ „și Pelerinul din Aqualung face o reverență și spune: ficcare adevăr comprimă și arhivează toate adevărurile care au venit până la el“ „eu potrivesc timpul după ceasul meu“ „timpul vostru nu este timp, ci ritm“ „degetele bătând un tact pe genunchi, pe pereți, pe aer“ „spune-mi adevărul și te voi elibera“ „nu știi cine adulmecă obrazul meu“ „realitatea cu bot de fiară“ „o ficțiune a ființei“ „o îndepărtare de imaginar în adevărul ereziei“ „cave canem“ „câinele acela te adulmecă“ „păzind omuleții de vocile lor mici, scâncite, pofticioase, când își spun adevărul lor până la capăt, ca pe un reflex de vomă“ „lumea începe aici“ „în libertatea vomată“)

păpușa cu cortex de păpușar

nu există speranță în aceste măruntaie de timp
 ecouri ale lumii de oglinzi și reflexii
 din care ciugulesc din când în când
 amintiri despre viața placebo a poetului

(„o voce diferită, mereu“ „înțepătură“ „structurile hypertextului în tot atâtea ace de stibină“ „un conglomerat de ecouri într-o propagare infinită“ „important este ca șirul pașilor să nu înceteze“ „omuleții merg mai departe, târându-și vocile și adevărul“ „primul care se oprește din drum adaugă un nod de neant“ „găuri negre ce deturnează vulnerabilitatea materiei în invulnerabilitate“ „cum e să nu-ți amintești nimic“ „cum e să nu memorezi nici un comportament întâmplător“ „cum e să nu explorezi viitorul cu vehiculele prezentului“ „cum e să nu fi convins că ești ecoul a ceea ce este“)

mă întorc acasă după fiecare transă
 acasă înseamnă pisica albă foaia albă de hârtie ecranul alb conjunctiva albă a
 ochiului în jurul căreia trasez o linie continuă neagră relaxată
 scriu chiar și când mă opresc din scris
 pentru că albul continuă în carnea mea golită de structuri hemactice
 totul e alb pentru a putea fi umplut cu sensuri semințe bubble seeds
 visez chiar și când mă abțin de la virtualitate
 visez tempoul respirațiilor străine în care eu sunt doar un fir de lumină absorbit de
 un nou scenariu al plămânului universal
 trăiesc în timp ce mă opresc din această respirație și nu mai văd nimic în afară de
 înșurubarea lanțurilor aminoacide în jurul lui Dumnezeu declanșat de inițialitate
 („cu un gest indescriptibil“ „totul se instalează în ordine“ „cuvintele emițătorului“
 „mâna mea aruncă pe ecran umbra unui caduceu“ „timpul emite fascicule de
 terminații care accelerează conexiuni“ „nu lumea e fixă, ci cunoașterea prin
 postulate“ „în realitate e nevoie de interval“ „staza accidentului între două realități
 care se concurează prin absorbție reciprocă“ „cel ce inspiră e imaginea în oglindă
 a celui ce expiră“ „cel ce creează va fi întotdeauna imaginea în oglindă a celui ce
 anulează“ „Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice: aici am ajuns“
 „unde ești?“ „sunt oglinda“)

ca și cum aş cere copilului din mine să-mi dea o viață artificială
pentru fiirea din text
și încă o viață de rezervă
pentru negarea vieții

nu văd cât de aproape e jumătatea cealaltă
reflexul la oglindă de a fi agregat în lumi ce se concurează
prin pozitivități simultane dar fără congruențe
(„spațiul ce mi s-a dat e doar schița unei minți în expansiune
păpușă cu cortex de păpușar“)

văd constelația cum pleacă din trup,
văd fumul cum se ridică din lumină carne,
pergamentul arterelor cum palpită sub ritm,
textul cum joacă în șinele de ADN,
codul ce multiplică un vis,
văd poezia cum absoarbe toate metamorfozele
văd poezia cum infinitezimează realul
caduceul ce spintecă lumea în două
și o lasă să sângereze prin sexul ascuns
dacă sex se poate numi identitatea virgină a interfeței dintre două lumi expuse una
la cealaltă prin negare,
văd totul prin tot și nimicul ca tot
înțelegând memoria care inventează trecutul
pentru că viitorul nu există și nu există speranța
de a coborî în clipe cum în secuze ce animă fasciile necunoscutului
(„când plec, las lumina aprinsă pentru cel ce se va naște
din gândurile mele“)

o, halucinație că sunt vie și plină de sens,
îmi adun măruntaiele în creierul care cerșește un trup
cu care păpușarul mă pune să joc femeia din sufletul meu
(„nu e decât un aparat de ras“ „un steag de război“ „silabe cu gust de vânt și
silabe cu gust de culori pure“ „cuvinte care penetrează imaginarul la fel cum sarea
se concentrează în jurul atolilor“ „oceanul zvârcolindu-se în lațul său de câine de
luptă“ „cele patru vârste ale ipseității: odor de trandafir, piele de constelație,
înveliș de protecție, pergament mărturisitor“ „chiar de ar fi să umblu pe valea
umbrei morții, nu poți să mă înfrângi“ „eu sunt marginea lamei, înainte de a
cresta“ „eu sunt improbabilitatea dintre două certitudini“ „fior care induce
constrângerea“ „acoperișul de homuncal al dorinței de a nu dori nimic“

„în sfârșit“ „ave verum corpus“)
șarm de reflexe
miile de fețe care mă privesc sunt aici într-un prisos de limbaje
Dumnezeu se descotorosește de absolut tot.
sensul libertății e în afara celui ce înaintează orb prin sine însuși

ceva bun de împărțit cu toți și cu nimeni

scriind
ca și cum întâlnirea cu sinele
se petrece în afara ființei
din toate gustând
fără împotrivire

cele două voci ale sinelui împărtășind același pericol

rezonanța ca iluzie a armoniei

(„alteritatea adesea împarte cu tine același simț arhitectural și structural, dar depolarizează identitatea ta“ „o rezonanță cu chemarea în afară“ „liturghie și dezământâiere“ „voința ca un cioc care sparge nucleul ființei“ „cine nu ești?“ „persecuția ca un contrapunct al sinelui închis în propriul format“ „sinele, când este o emisiune de știri despre cineva“ „entertainment cu sotto voce“ „pasaje de refugiu pentru alteritatea ce erodează la baza axului nostru“)

legatto între străinele caligrafii
ceva bun de împărțit cu toți și cu nimeni
sentimentul că suntem împreună
în același vid cu zorzoane
supraviețuitori ai absurdului
ce se golește picătură cu picătură
în noi dezlegător

or(olo)gii minerale – scena a IV-a (despre trupul secret din lumina pântecului ei)

cum ar fi să nu fi văzut niciodată această materie
 își zice Pelerinul din Aqualung și face o plecăciune
 de fum când se așterne peste trupul secret
 înlocuindu-l cu pergament digital
 pulbere care descompune în fantasme ambalajul exhibiționist
 al identității
 prima curiozitate extatică în fața unui embrion-gadget
 ce anulează contractul de vinovăție dintre bărbat și femeie
 un demon înșurubat în cortex
 nu e decât un demon înșurubat în cortex
 și e un demon înșurubat în privirea cortexului către frică
 frica de a nu fi strivit de cosmosul în implozie al posesiei de Celălalt
 frica de a nu declanșa absorbția Celuilalt într-o simplă proiecție

 un demon înșurubat în cortex
 nu e decât un demon înșurubat în auzul scâncetelor ascuțite
 ori în tactilitatea anxietății
 și nu e decât un demon ce transformă vocile sinelui tău în simple semnale de
 avertizare
 pentru brancardierul care te înșfacă de umeri și te aruncă în galantar
 în miile de cioburi ce creștează pofta de sex din privirile cumpărătorilor
 cu milioane de oceli
 solzi
 ventuze
 bolborosind
 în inima
 tranchilizată
 de apariția bruscă
 din fractali Mandelbrot
 a unei femei multiplicare și grele în lumina pântecului ei

 scriu visând și ecranul se stinge brusc.

mirosul de cafea stăruie pe terasă.
umbrela e deschisă acum.
bacșișul a fost mulțumitor.
chelnerul scapă din mână fluturele
peste piciorul meu leneș

viață dăruind prin mici intensități de extaz

dăruind viață prin mici intensități
 marea interioară și pântec
 într-un dans de sfori
 poetul umbră în teatrul chinezesc
 cu
 o caracatiță ce secretă în juru-i arhipelaguri
 toxice
 cum miracolele ce primenesc prin moarte
 utopiile celor constrânși să fie străbătuți de iluminări
 („omul viu înmagazinează lumină
 din două memorii antagonice
 dar iubirea e numai a celui înviat“ „Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și
 zice“ „cine e Dumnezeul Cărții?“ „băieții se uită în jos, rușinați“ „penisuri tăcute“
 „pacienți intruzivi în feminitate“ „simple diviziuni celulare“ „morula sapiens“)
 poetul stilist
 în Aqualung stă așa pe țârm
 cu șlapii plini de nisip și de pași
 trăgând țârmul după sine
 în lesă
 oceanul
 un câine tânăr
 feroce
 apoi, Pelerinul face o reverență și mută limita dincolo de tatuajul proaspăt
 cei doi se îmbrățișează
 ai impresia că viața înfige în tine un os de salcie, un marcaj după care vei fi găsit
 de hăitași, precum un animal ce dispare prin extincție lentă
 ca o târâre
 înapoi

 poetul vine la tine
 cu un sărut pe pleoape

și cu o minte fictivă
ce dizolvă timpul tău în noduri și rostul tău în înlănțuiri

el ac înfipt în limba care nu comunică
decât ceea ce încă nu există:
momentul irosirii de Dumnezeu
când acela te alină și te smulge
din coarnele monstrului
viață dăruindu-ți prin mici intensități de extaz

timpul în cuibul său dormind deasupra burții înăuntru fractal

timpul în cuibul său dormind
deasupra burții înăuntru fractal
frumoasă fereastră adâncă
copiii scobesc cu limba tobele de zahăr
bulgări de litere
altfel decât a fi sunt ei mușcând din carnea de capră
jertfe mici de biblii dulci
când moartea aia trece pe lângă copii
cum o mașină de epocă plină cu liliac
(„pălăriuțele lor albe păpădii
cu cheliile strălucind fărăme“)
au simțit arsura ei pe obraji
rumenindu-se în burta mea
(„e mintea unui om în păpușile
ce contemplă lumea altfel decât a o bea
de la sânul proaspăt înflorit“)
femeia aia și pe mine m-a mușcat
cu buzele de sfârc
căci ea vine deodată cu poftă te smulge din iconul tău
carnea ți-o întoarce pe dos ca o cămașă de cuvinte scoasă la aer
pelerinul în cuibul său dormind
deasupra burții înăuntru fractal
și timpul nu mai e timp

or(olo)gii minerale – scena a III-a(despre bătaia aripilor unui fluture în ingenium)

și am început să zăresc pulsul unei stele
era un bar de noapte pe faleză
ne îmbătam
(„armonice interioare“)
pentru că vedeam cu adevărat ceea ce este viu
cum este fiire într-o matematică
și mă simțeam tânără de 120 de ani
când m-am simțit ca la 110 de ani
când m-am simțit ca la 100 când m-am simțit ca la 90
când mă simțisem ca la 80
când mă simțisem ca la 70 de ani
sau ca la 60 de ani
sau ca la 50
ca la 40
ca la 30
și ca la 20 de ani
când am vorbit pentru prima oară
cu steaua aceea
de la barul de pe faleză
și i-am arătat
pe ce pietre să pună piciorul
pentru a nu cădea în lume
pârjolită

(„erau și gagici cu cracii lungi acolo“ „dar și pelerini cu Harley“ „aripile fluturelui
băteau în spatele ochilor mei
aducându-mi răcoare și noapte dintr-o memorie deșertificată“
„pășind eu însămi în spatele unui ecran stins“ „paharele goale“ „degete artritice pe
claviatură“ „textele pe care Pelerinul din Aqualung le prindea de vârful undiței“
„vă plac viermii ăștia?“ „vârcolaci care intră în pasivitatea ta“ „trăiești pentru a fi
absorbit într-un plămân“ „neantul are răbdare să te macini“ „sfășiere înlănțuiri
design“ „pe cuvântul meu că am celulită în jurul coapselor“ „am cancer și multe

mitocondrii cu care vorbesc noaptea“ „am pulsul rapid“ „am vezica plină de scoici și balene“ „am ficatul afânat“ „am sânge albastru“ „am iudaitate celestă“ „am amanți peste tot“ „am putere în glezne“ „pivot la handball“ „am drumul în artere“ „am radare pentru acceleratorii de istorie“ „am detectoare pentru erzațul de Dumnezeu“ „am inele în jurul traheei“ „am suficientă otravă cât să distrug toate speciile vii“ „am contracții de șarpe absolut“ „am oase de diamant“ „am pereții uterini elastici“ „cu desene rupestre“ „am copii geniali“ „am simțul supraviețuirii prin înviere“ „am simțurile ciclice ale marcelor“ „am ușurința de a rămâne aici, lângă acest corp rigid, în timp ce toți dau bir cu fugiții“ „dau târcoale corpului rigid“ „ca o hienă“ „îl împachetez în pergament“ „îl leg cu fire de mătase“ „îl pun bine la păstrare în lada cu antichități“ „îl cântăresc și scad din greutatea finală greutatea lichidelor pierdute prin deshidratare“ „scad din total până și greutatea deșertăciunii“ „și tot mai rămâne ceva din acest exil“ „ceva nimic totul“ „o respirație încărcată de istoricitate“ „suflet string din haos atractor“)

și am început să zăresc cordonul acela ombilical
artera prin care coborau în mine toate extrasistolele
cu care mă refuzam mineralului înviind
din sonoritatea unor haosuri semne
care își eliberează ovulele fractali
inducând stringul inițiativ în textul deșteptat de matematică
rescris cu fascicule de lumină și vis
de o privire uimită tânără la 120 de ani
ca la 110 ani
ca la 100
sau la 90, la 80, 70, 60 sau la 50 de ani
sau ca la 40 de ani
ca la 30
și ca la 20
când toți fluturii se numesc pleoape
ce străjuiesc armonice vibrații

**am luat lumină din lumina și întunericul nostru – inter me
ipsum et meipsum (între eul treaz și eul celui aflat în timpul
somnului)**

va fi nevoie să trăim astfel ruți de floarea tinereții
rupți de secrețiile împărătești ce îl îmbracă pe rătăcitor
numărând trupurile pe care le-am lepădat
ca pe niște ovule din petale afrodisiace pentru cel ce
ne-a izgonit din simțuri și limite în deșert
cuprinși de friguri în nebunie întrebându-ne sufletul
în câte sertare se împarte liniștea
precum o amărăciune închisă în semințele
ferecate în fructe și planete din care lumina țâșnește
ca să nu ne sfârșim în ecranul de beznă
(„moartea nu ne răpește de lângă umbră precum scalările unor patternuri
necunoscute
ci ne redă jumătatea imagine mângâiată iubind colosal ficțiunea
despre neatingerea de ceilalți“)
cumva zborul e o ieșire din mineralizarea imobilismului dilematic
ce nu și-a cunoscut încă
stăpânul
și noaptea de amfibolit
pe care olarul o învârte în jurul pământului lucios
până ce forma coboară în roată și o rostogolește
ca pe un căuș din care vom bea înțelepciune și rouă
vom urca smulgând din noi părțile care tânjesc la nemurire
aruncându-le ca pe lest
drept ipoteză celor ce colectează istorii

vom fi nevoiți să plecăm dimineața devreme
când somnul încă stăruie în noi ca o mâncărime
trezirea din starea de inimă dezacordată
uimirea că auzul vine din alt univers iar văzul
ne captează într-o galaxie de mărturisitori
ce se împovărează cu imaginea limpede a adevărului
neliniștea curgând din mirosul de minte pățimașă fără sex

cu care monada
în eroare se coboară la dyadă
precum o încremenire ce se divide în surcele de palpit
(„căci nici nu știam dar nici nu învățasem
că răul nu este caustic
nici mintea noastră nu este binele suprem și veșnic
doar același cărauș binevoitor ce ne saltă în spinare povara și căderea“)
vom fi nevoiți să culegem din noi doar fărâmele de lumină
geode în care amărăciunea încă nu a săpat gurile de copii ce hrănesc
ființa cu iluzii despre ruptura timpului de judecată
cum se desprind din noi așchii ce măsoară
înălțimea vocilor când se așează pe umerii noștri de zăpadă

(„călătoria a început pe pământul nevăzut neîntocmit
căci pământul fără ochi din text a căzut și astfel cuvintele s-au arătat
ca niște minți lucrătoare de acoperământ
așternut peste singura parte a lumii ce nu se acoperă decât cu cerul
pământului văzător rumenindu-i chipul“)
va fi nevoie de fiecare dintre noi pentru a lua lumină
când fiecare se va goli de abis și se va umple de cioburi aisberg
pentru că niciodată aprinderea nu trebuie să fie un gol nemăsurat
ci un preaplin de arși ce se umflă și explodează
plinul celor arși de vii de iubirea combustibil când ne petrece
dintr-un trup în altul ca pe foetuși mumii și ne mângâie cu vorbe care îl izbesc
pe cel ce ne iubește pe toți și ne omoară din dragoste înviindu-ne
în înfățișarea sufletului acum și în veacul vecilor nimic de nimic amin

**or(olo)gii minerale – scena a II-a, sau despre felul cum mă
așez la taifas cu oameni loviți
de moartea literară drept în moalele capului**

poate că luarea asta a sufletului în posesie
precum o bucată de pământ pentru grădină
nu e decât o beție

fac o casă din lemn verde
cresc înăuntru arbori făcuți din texte neprihănite
sui în fiecare noapte pe scară în pod
pentru a mă așeza la taifas cu oameni loviți
de moartea literară drept în moalele capului

la urma urmelor ucigașii sunt aici
printre cei care urcă în pod pe furiș
și scriu cu mâna lor pe hârtie
niște chestii de te doare mintea

povestea continuă în fiecare cititor
ca o alcoolemie care crește vertiginos
e un fel de a bea cerneală în loc de apă
pentru a simți gustul vinului peste o sută de ani

nu mai aud inima ca pe o cupă de cuarț
pentru că nu am adus nimic pe lumea aceasta
înafară de câteva gânduri despre care știu că ar fi putut fi și ale altora
dar au rămas doar ale mele
pentru că nu am apucat să le povestesc nimănui
și nimeni nu a venit la mine să mă întrebe
ce se întâmplă cu un om care se întoarce mereu
la Dumnezeu ca un fluture în pod
cu fiecare apus de soare
deși în fiecare dimineață plecase în lume ca să se piardă printre flori
și să rămână uitat

**oceanul tânăr, sau cum am văzut că urca alături de mine în
genunchi o femeie care era umbra mea și care avea fundul
mare ca un dovleac copt**

Pelerinul din Aqualung face o reverență și zice
multumesc, vouă, oase de sticlă genunchi de cauciuc
cu voi am străbătut panta dealului până la biserica Hagigadar
am cosit iarbă cu tăișul fibulelor și am legat mănunchiurile de iarbă cu cleiul din
peroneu
am scris cu salivă amară
am văzut cum urca alături de mine în genunchi o femeie
care era umbra mea
și care avea fundul mare ca un dovleac copt
și eu eram doar un pelerin care merge în urma ei după mirosul de semințe
mai tare decât literatura
dacă dragostea
viața
moartea
se varsă în memorie prin acest urcuș
la oceanul tânăr
flămând

orgii minerale – scena I (despre felul cum trupul prăbușit este străpuns de coarnele literei aleph)

o durere bruscă apoi căderea fără zgomot în nisip
umbra prăbușindu-se alături de trup
și îmbrățișându-l cu o sinusoidă.
ideea e că proiecția mea pe acel ecran mă apără de mine
atunci când anestezia mă întrerupe
în punctele de maxim elan vital
(„sunt un loc geometric discontinuu
acum douăzeci de minute aveam cinci sisteme de referință“)

bunăoară un plan energetic subtil e cel ce trece acum prin plex
precum o mătură din păr de cal
(„e un galop care lasă corpuri fărâmițate în nisip“)
degetele se așează ascultătoare pe planul ce trece prin ombilic
o lume ce extrapolează totul
(„îl așez pe Dalit cu obrazul pe abdomenul meu la fel cum copilul se deprinde
să asculte din străfunduri către înafară felul cum descrește armonia
prin timpanul placentei“)
palmele coboară pe planul care trece prin genunchi
frânte articulări de spațiu în pânda de păianjen

un joc de perspicacitate când tot acest acumulator de tahicardie
se conectează singur la Dumnezeu
doar unul trupul meu se prăbușește pe pământ
însingurat gardian al umbrei
ce mă împunge tandră cum coarnele literei aleph

moartea din toate părțile venind
precum picăturile ce dilată memoria unui deșert

în fiecare zi mă caută cineva care știe că voi muri diseară

astfel sunt toți cei care au mărturisit scrisului
despre clipa ce stabilește ordinea dragostei
cum vine ea zvârcolindu-se în piatră
și scutură sângele uscat asupra
timpului absolut neschimbător înșelându-ne

să locuiești într-o carte care se scrie singură
pentru că înafara ei totul e lipsă de adevăr
în timp ce miezul ei e substanță
lumina nu există decât pentru cel care o vede
în timp ce înflorește și se usucă

folosul că sunt un om liber
înveșmântat ca un pește în solzi și cărțile făpturi
în fiecare zi mă caută cineva
care știe că voi muri diseară
și nu se poate hotărî ce să facă fără mine

Words Chosen Out of Desire

lumina din cuvinte expulzate de dorința de a fi

cartea despre cum se amestecă toți cu nisipul și cu celelalte semne

și în timp ce făceam corectura cărții
 a venit la mine o entitate
 în fapt un tourbillon de lumină albă
 cu care aș fi putut acoperi terasa și literele
 icoanele semne cercuri dizolvate în asfalt
 („textul cu smadar cel groaznic conținea
 pasaje pe care cenzura le-a ras în întregime
 bunăoară cel unde descriam felul în care
 o evreică naște singură stând pe vine
 scremându-se un copil iisus cu sindromul down
 pentru a ilustra expresia „săraci cu duhul“
 prin însăși incoerența unui mântuitor cu retard mintal
 și toate acestea se întâmplau în coșmarul unui bărbat
 care slujise la mânăstirea lui smadar cel groaznic
 până când mintea îi explodase în milioane de dimineți furate
 constelațiilor puse cap la cap și amestecate cu îndumnezeire
 precum o făină ce leagă aluaturile de delir“)
 ei bine, entitatea s-a dovedit a fi
 o geometrie neeuclidiană ce dezbrăca sau acoperea
 părțile moi ale privitorilor precum un cer înnorat
 când se înseninează brusc sau se întunecă în clivaj
 iar eu puneam între paranteze pasajele de text cenzurate
 și visam cum băiatul ăla simplu de pe cruce
 deschidea gura spasmodic ca un pește
 ce înaintează pe un braț de râu împuținat
 uscându-se în propriul sânge fierbinte
 având de bine de rău forma hidrodinamică
 a miturilor devoratoare de moarte clinică

 era o carte bine scrisă de efectul fluturelui
 cu care Iisus îi adună în jurul miezului pe oamenii liberi
 după care se amestecă toți cu nisipul și cu celelalte semne

astfel traversez munții înspre cerul de malachit

sunt lucruri care se află anume în mintea mea
pentru a menține zidul acela care mă desparte de lume.
cumva mă duc mai mult la Dumnezeu decât la oamenii
din jur în vetrele de jăratec pline cu îngeri stinși
sub umbrelele ce mă feresc de lumina pârjolitoare.
cum este omul în drum spre cazemata sa
altfel un animal urmărit de hăițași
astfel traversez munții înspre cerul de malachit

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și zice
luați lucrurile care se află în inimă și numai acolo
un cuib plin cu ouă roșii pictate cu sori de aur
cineva scormonește printre ghemele de lumină
și mă îmbracă în fiecare zi cu veșmânt curat

**prezentul o ghilotină ascuțită, trăind ca și cum s-ar izbi
mereu de un zid**

trăind ca și cum s-ar izbi mereu de un zid
el avea ceea ce eu numesc neatingere de prezent
privea detaliile de pe suprafața pielii unui copil
prevestindu-i toate eșecurile de mai târziu
când copilul se desprinde mai întâi de uter apoi de mâna mângâietoare
apoi de camera de adolescent și mai departe se desparte de trupul mamei
de corola tatălui de pământul cu rădăcini și se desprinde de iluzii
la fel cum cade crusta unui gândac din pânza de păianjen
prezentul o ghilotină ascuțită

ce a mai rămas de spus neînceput nesfârșit

urcând treptele de la Ateneu două câte două
 poate că nu bag de seamă când am îmbătrânit
 dar lumina este un privilegiu
 când suprafața care desparte ceea ce este înăuntru de ceea ce este înafară
 este strălucire domoală
 rochia mângâie scara în colimaçon și urc
 în spirală când de fapt mă scufund în cochilia unui timp
 din ce în ce mai precis care mă absoarbe încetul cu încetul în perla pe care o va
 purta în ureche bărbatul acela
 („Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și zice“ „ce zice?“ „nu se aude ce
 zice“ „păi zice că așa se întâmplă când o femeie străvezie precipită într-o muzică
 pentru primitivi“ „și cât costă un bilet la chestia asta?“ „n-ai tu bani pentru
 concertul de gală“ „la radio tocmai se dă o înregistrare cu Glenn Gould“ „cel mai
 bun descriptor al pielii elastice de femeie tânără a fost Bach“ „se vede asta la
 radio?“ „se aude“ „din sunetele lui Glenn“ „aha“ „și cât costă“ „nu costă, e inclusă
 în abonament“)

e acolo un dirijor care mi-a văzut mâinile
 topindu-se pe claviatură în timpul unui pasaj în allegro.
 mai târziu m-a căutat cu privirea stăruind să afle
 ce a mai rămas de spus neînceput nesfârșit
 variațiunile lui Goldberg
 o ploaie tihnită într-o zi când nu se aude decât Bach și vocea gardian a lui Glenn

nimeni din el nu părea să locuiască în spațiul cuvintelor

doi oameni care urcă scările în fugă
se sărută ca și cum ar bea apă
fiecare vede altceva în întuneric
prin sincope de timp ce coboară
închizându-se în camerele ce dau către Rue Nicolai

peste chenarul ușii spart
coapsa mea albastră de cerneală
o fibră străpungând lemnul de cedru
cum literele ce stau într-un picior
o entitate care încă nu s-a trezit

noaptea vine din acumulări de pași:
după o alergare în alb
trupul se dezvoltă nervurile de isop
spațiul se umple de fugari
evadând din sine
dizolvându-se

îl regăsesc pe Rue Nicolai
mă așteptase timp de o oră lângă bibliotecă
răsfoind cărți și istorii
o oră și încă o oră și tot așa
nimeni din el nu părea să locuiască
în spațiul cuvintelor

cine este cine
când fiecare e ascuns în altcineva
un timp ce se dizolvă
în realul nesigur din jur

somnul pelerinului cu ochii deschiși când apasă pe ființa pedală

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și apasă pe ființa pedală

ceea ce văd cu inima de pelerin

în orice lucru un traseu inițiativ infinit
în orice lucru o șoptă o implorare
precum fâșâitul mâinii ce mătură și netezește tăblia de lemn
a unei mese la care am stat
și m-am ospătat cu miez de nucă învelit în tulpini de păpădie.

văd privirea grea a celui ce apasă ușor în ființa pedală
și se întoarce cu rădăcină de pom tânăr.

văd ochiul ce se deschide în cuvintele
cu care toate încep

înainte de a pleca îl las să mă înfășoare în miezul de zi
îl las să vadă somnul pelerinului cu ochii deschiși

singuri se scutură de armonie sâni, singură chakra ombilicală se desenează în jurul infinitului mic

i-am scris despre injectarea inocenței în alte vieți
cum pleoapa unui copil acoperită de miriapodul nopții
(„dublul aducător de moarte e întotdeauna celălalt“)
mi se părea că îl pot face să meargă mai repede

către casă

împovărat de singurătatea

tuturor

reflectată în neputința învinsului din noi

(„tandrețe“ „despărțire“ „vin fierț picurat în hematii“ „în ceața de deasupra
turnului“

„când ultimul vapor de noapte proiecta pe parapet
umbra unui om cu aripi uriașe“ „un sac prăbușindu-se de pe pod“)

întoarcerea în mine

ca într-o lume spartă
lumea alternativă din cioburi

și gustul de cafea cu rom
al unei voci care se maturizează prin stimulente

în timp ce cântă de teamă
în timp ce urcă la creștetul acut al spaimei cu tremolouri de înger
în timp ce strigă după ajutor pe un câmp ce se scufundă sub ocean
e o melancolie plutoni
care ne atinge cu un frison de plăcere lăuntrică

(„la suprafața pielii tinere
 se desenează singură gura ei
 voluptuoasă
 singuri se desenează ochii ei
 adânci
 singuri se modelează din raze obrazii lucioși
 singuri se scutură de armonie sâni
 singură chakra ombilicală se desenează în jurul infinitului mic
 pelerinul din Aqualung face o plecăciune și zice
 o, câte linii melodice
 câte vămi
 obsesii de împuținare a trupului de vid
 când plinul se defragmentează“)

am visat că extrapolez totul prin moarte cu acedie
 înflorire în patriile multiple ale unui limbaj universal
 care nu traduce decât stările de deconstruire a armoniei
 în timp ce viața ne ruminează visul
 deșertificându-ne
 („cum faci ca să întrebi cine este el când începe să înflorească arborele ce îi va
 duce mai departe florile de gheață
 așa trebuie să începi descrierea
 cu dimineața când el
 se închidea în baie ca să plângă
 să-și ascundă cicatricile în fumul de tutun
 ca într-o dantelă mortuară de după care îți vedeai corpul de copil de fată de
 adolescentă de mireasă de tânără femeie de statu gerontic de cadavru uscat“ „între
 un bărbat și o femeie nu este decât o lamă de microscop“ „dar Dumnezeu are alte
 planuri cu ei“)

și apoi venea la tine

în volute

vocea literei aleph

reflectându-se
în chipul lui viril

uns cu miere din pădurea Kadima

umbră ce oglindea emoția dublului aducător de apă vie

sau omul care atinge cu bisturiul suprafața interioară mai bine zis capela minții,

boneta de pacient,

scrijelindu-și dorințele pe un scut electrizant

bărbatul dorind să intre cu abonament în anxietatea unei femei perfecte

pentru că frica îi pune botniță iar următorul bombardament îl va mușca de ceafă ca

o femeie perfectă

mai virilă e raza deșertului când împietrește

(„el asculta partea a patra a simfoniei“ „înfruntând semnele descreșterii“ „aripile“

„când aplauzele îl strivesc cum plasma unui aruncător de foc“

„el în interiorul unei metafizici“ „metal ce se topește“)

pe trotuarul celălalt femeia din prezentul continuu

își duce mâinile la ceafă

strângându-și părul în mănunchi

el vede harta de vinișoare pe brațele ei albe

și plânge

adevărul simplu, când cu îmbrățișări de maree timpul nostru

adevărul simplu
schela acoperită cu plasă de protecție
linii frânte de certitudini
pași siguri cu care coborâm
din raiul posibil
lasând în urmă ostatici și agresori
trupul cu miniaturi de haos
când ne rășnim cafeaua lumina visul
timpul exilului înaintează în noi
ca singura tinerețe posibilă
(„dar ea era un distrugător de timp
picătura alunecând pe obraz
nimbul prezentului maree
cum litere în filigran dintr-o limbă maternă dispărută“)

nu există adevăr văzut de aproape
doar sinusoida cu care inima răspunde la stimulii minții

centrul e peste tot și e în mine
reazem pentru o pasăre fără picioare
când nu contenește să zboare aici și acolo acum și atunci

**cum oare am dormit pe pământ, am mâncat pământul tot,
eu coram eu**

e un drum străjuit de castani pe care noaptea îi deformează
cu proiecțiile ei.

marionete mută cerul pe umerii unui necunoscut
adăugând fiecărei respirații revelația muzicii.

alunec în foșnetul uscat al pielii care se întinde pe pământ
precum o pată de motorină alături de celelalte jucării
nuditatea ca înveșmântare în dezgolirea de miez
carnea de cauciuc a păpușii ce te sfredelește cu privirea
partea a doua din simfonia a VII-a

Beethoven de acum cateva decenii

un cearceaf

în care noaptea scutură povești din pumnul plin de bani de argint
furați de la anticariatul șvăbesc

(„e o stradă în pantă pe care imaginarul alcargă eliberat
de teama cu care te apropii de femeile ce miros a jucării de hârtie“)

o voce metalică

accente moi de copil ce nu se poate ridica

(„ești aici și privești cu spaima de acum cincizeci de ani
când mama îți înfășurase cu o față de erou genunchii răniți
dându-ți să miroși sangele tău și să te îmbeți cu bărbăția ta de femeie ariergardă“)

e un foșnet crud care sfărâmă crusta nopții

cum oare am fost acolo

am dormit pe pământ

am mâncat pământul tot

eu coram eu

o limbă care se relaxează și te lasă să fii infinit

privind cum se îndepărtează
chipul celui visat de chipul celui regăsit
două maluri încorsetând imersia în golirea de diacronic

chipuri ce nu se pot reflecta decât pe retina celui bătut de el însuși
deodată un rău, o durere ce începe să se dizolve în praguri, trepte care iluminează,
o izbăvire după care tot ceea ce urmează este desprinderea de corp
paradă

printre chipuri ce precipită din amintiri

(„cine nu este aici și acum este pe harta probabilității maxime de a fi viu“ „și
totuși îl caut pe copilul acela care stătea pe baricadă“ „se întindea pe pământ“ „să
fie călcat de șenile, la nevoie“ „copilul tuturor nevăzuților“ „fără abdicări“
„murind pentru adevăr“ „crestându-și cu tăișul timpului un semn pe antebraț“
„peste o sută de ani această durere ascuțită va fi istoria poporului meu“ „trădări și
diagnostice greșite“ „erori terapeutice“ „adevăruri înghițite înainte de a fi fost bine
mestecate“ „amestecate cu salivă și lacrimi“ „amestecate cu cuvinte și otravă“
„macerate în gura strânsă și legată“ „strivite de limba uscată care se încolăcește în
jurul întunericului“ „apoi străpunge hipofiza de stres“ „explodează“ „străbate
bariera chimică a tuturor anxioliticelor“ „adevărata identitate a celui care nu minte
se naște după dezlegarea aceluia inel“ „limba care se relaxează și te lasă să fii
infinit“)

Pelerinul din Aqualung face o reverență și spune: ce crezi tu despre imaginea asta?

„felul cum praful cosmic stă pe cărți de astrologie“
„un singur lucru contează moartea ca o pace filosofică
din care se desprind tentaculele războiului ce va urma“
(„vezi acel punct de unde fiecare epocă se dezorganizează
pentru a reface jocul orb al căutării celui visat în cel regăsit“)
pentru a nu știu câta oară un om se repetă în propria cenușă
prin particulele mici de memorie ce îl opresc din adevăr
când un mesager îmbrățișează tot ce aveam de spus despre
moartea mea în cel visat de către cel regăsit

identități magnetizând disimulările cu emoții incoerente
expatriatul din lumile știute
nomad abisal

pentru care

viața este

o explozie

de unde totul duce în infinitul ca înfinire a infinitului

(„chestia asta e o tâmpenie cu care mulți nu vor fi de acord“ „cine“ „cine deschide
peștera“ „abisul din proximitate“ „Celălalt vine și zice: eu sunt Pelerinul din
Aqualung“ „nu poți să fii de acord cu el“ „dar nici nu poți să-l contrazici“ „de
ce?“ „pentru că Dumnezeu nu poate fi dedus în grabă“ „și atunci, aștepți“ „până
când?“ „până când înțelegi că nu ai dreptul la timp“)

el făcând legea din contradicții de goluri și cutreierări

există un mare gol pe care încerc să-l reconstitui
din plinurile depatetizate ale unei alte vieți ce se adaugă vieții mele
precum un alt suflet celui cunoscut
sau precum altei clime interioare în care înfloresc orhidee alături de ghețari

golul acela e liniștea zidului de cărămidă și mușchi ce zboară
peste biografiile cu aripi care îți dau senzația că ai trăit
pentru că închizând ochii îți însușești fiecare descriere ca pe o lege organică
și fiecare peisaj se pare că e mai mult al tău decât al celuilalt,
o posesie ilegală dar de care ești sigur
în tot acest timp erai doar visul visat de el
în timp ce se îndrepta către golul lui care era numai al lui
și în care el intra precum un băiat slab făcut din aluat și nori,
desprins de pe scheletul lui de o ploaie rapidă de primăvară
întors cu fața către răsărit și închizând ochii
în fața lucrurilor care îndeobște înseamnă golul blând al fiecăruia
el făcând legea din contradicții de goluri și cutreierări

îmi place să vorbesc despre moarte cu pisica mea

îmi place să le vorbesc copacilor și cărților scrise
sau cărților încă nescrise.

îmi place să vorbesc cu Dumnezeu despre copaci
și chiar să-mi fie frică de îmbrățișarea copacilor
(mă dau mare pentru că El îmi răspunde adesea
la cele mai ciudate întrebări de parcă n-ar avea altă treabă)

îmi place să vorbesc despre moarte cu pisica mea
tristețea învăluindu-mă cum apa ce urcă
torsul ce urcă
...mdeh... chestii de om senin...

**trezind-o ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat nici moartea
nici penumbra**

eliberarea de gravitație când atârni de tine însuși și
de măsurătoarea prin cuvinte a distanțelor
dintre tine și Celălalt

luciu miezului tânăr al artei

sugestia de a fi fost altfel învăluit de raze

porii deschiși ai bătrânului infirmier

fragmentele uscate de sânge descoperite pe piele.
pânzele stoarse de vopsea și întinse la uscat

fără să vrei te răstignești de lemnul înviat
așa cum stalactitele suspendă tăișul pietrei
deasupra burții unui animal de pământ.

(„ieșirea de la cinema e scuturată de seism.

în fața noastră se colmatează chenarul ușii.

un salt și intrăm direct în urna cu cenușă.

dar nu cutremur a fost, ci arderea de tot a iluziei“)

așadar, e o repetiție generală pentru scena de dragoste

dintre o ea reală și un el simulat de un gest de supunere,

de linia continuă a luminii ce străbate fereastra

și se întoarce în dimineața ei după treizeci de ani,

trezind-o

ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat nici moartea nici penumbra

Înghițituri mici de beatitudine când dai click pe femeia hipnotică

secretul e să fii un soft de femeie hipnotică
o moară vizuală care înoată prin aer cu elitre de aur
în jurul căreia milioane de chipuri înfloresc flou gaussien
(„e o concentrație mortală de sânge
în vinul ce sfârâie și nu îmbătrânește singur,
cum o fotografie de epocă în memorialul compulsiilor omenești“)
mai departe e lagărul de concentrare a frumuseții
ce moare devreme în femeia cu elice și linkuri

un mecanism de înfulecat iluzii
femeia icon
când urcă prima dată pe scenă fără haine pe ea, doar oasele
cățărându-se în aer precum catargul și velele unei corăbii
în timp ce carnea cu volane tremură pe sforile păpușarului
femeie cu pierderi de memorie precum
acele corpuri aruncate peste puntea unui vapor
laolaltă cu frica de abis
de dinainte de eșuare
(„chestia e că moartea e un fel de agorafobie în cer
atunci când iubești și nu vrei să ieși afară din celălalt“)
linia orizontului se înmoaie sorbită de Dumnezeu cu pălărie

femeia ca un ceasornic cu mii de roți
dinții ei mărunți toacă în coconul de primăvară
(„cerneala verde intră sub piele în desenul proaspăt tatuat“ „harta se întinde către
relieful accident“ „mușchii intersectați de gândaci care străbat filigranul vieții cu
pasaje de angoasă“ „ceea ce aruncă viața ta în aer este plăcerea imensă de a-ți fi
frică“ „zvârcolește-te și urlă“ „nu poți să stai în Dumnezeu precum un tablou
într-o galerie“ „trebuie să te târăști prin întuneric și să lupți pentru fiecare clipă“
„să o smulgi din Celălalt“ „să te căiești pentru că ai ucis pentru o bucată de carne“

„să te doară sexul pentru că nu te-ai scremut și nu ai scos pe acolo capul lui
Dumnezeu plin de sânge“ „să te pocăiești pentru că ai mânjit pământul cu umbra
ta uscată“ „cel ce trăiește e cel ce învie din cocoșa durerii“ „atrocele înger cu
aripile amputate zboară zboară zboară“ „zboară apoi te deturcez din moartea
axiomă și te înfige în moartea demonstrabilă“)
pe trupul ca un text fluid sunt pasaje de trecere hambare
contratimpici sinapse voci în tremolo pântec cu muzică
înghițituri mici de beatitudine când dai click pe femeia hipnotică

e un pământ de flori nenăscute cu care te vei împodobi

ieri am ajuns cu bine acasă
poposind în trup cum într-o cădere
mi-am primit sufletul înapoi de la mama
care era dusă în grădină după o altă rădăcină
mi-am primit inima înapoi de la tata
care vopsea pruncul cel nou cu var alb de primăvară
și după ce sufletul cu inima s-au recunoscut
au venit la ele cu închinăciune toate cuvintele
(„aia e fata noastră cu gura mare care vorbește
în somn și se desprinde de lume“)
eu văd cuvintele cum ne iradiază

mama a adus culoarea roșie în ștergar
și mi-a desenat vene groase pe pulpe zicând
cu picioarele astea roșii să te urci în pod după cărți
cu iarbă cenușie
iar când te vei da jos din pod
să ai tălpile fragede de prunc
pentru că așternutul proaspăt afânat
e un pământ de flori nenăscute cu care te vei împodobi
(„chestia e că pe mine podoabele mă lasă rece
sunt frumoasă pe dinăuntru și cânt“)
un ștergar curat legat în jurul creștetului

abia la urmă de tot am găsit în corpul din minte
o durere vie și o mireasmă de deznădejde,
cumva mi se dăduseră mie ca să le denumesc
două stări de fugă în întâmpinarea sufletului împodobit,
(„îl ascult cum petrece pe fiecare musafir până la ușă
și îi adaugă două aripi de înviere“)

ce să fac cu trezirea aici, unde e destulă lumină
pentru tot întunericul din inimile voastre
când eu am ajuns cu bine acasă
poposind în cuvinte cum într-o cădere binefăcătoare

și intrăm cu mintea noastră în lume, ca într-o orchestră simfonică dirijată de doi

un germene de realitate un ritm cu dublu sens
mă nasc aici și acolo însemnând tot ce e viu este
de două ori revelat o dată în lume și o altă dată
în reflexia lumii la oglindă cum doi pui sparg
aceeași coajă de ou neștiind unul de celălalt
că sunt una de fapt dar crezându-se doi
unul împotriva celuilalt și niciodată de aceeași parte a limitei
(„cine suferă de claustrofobie nu poate fi prunc
în punga cu bănuți de aur ce umplu cerul de amnios“)
urcușul la muzică atunci când ni se scot căștile
de pe urechi și intrăm cu mintea noastră în lume
ca într-o orchestră simfonică dirijată de doi

scriu toate astea pentru geamănul meu frate
care ar fi putut fi chiar și soră judecând după
amprenta de feminitate lăsată pe oglinda în care ne
oglindeam însumând-ne energiile ca pe semințe
oseminte visate arce de structuri cromozomale
(„povestea e simplă când cei doi încep să atârne
unul de celălalt sau doar se rup unul de altul
la fel cum un măr are două miezuri ce se concurează
dublându-se fără a se împăca în aceeași pulpă zemoasă“)
firește că jocul ne baricadează în același cerc

reîntâlnirea cu sinele când ni se dă corpul înapoi
și fiecare primește un liant pentru ceea ce i se va împlini
după care din întrupare ne oglinдим în aceeași vamă
cine este cine din care lume vrăjind al cui eden
când ni se pare că unul e miraj în celălalt
îndepărtându-se de sine și uitând să se întoarcă
(„un acoperiș luat de furtună lasă în urmă placentă goală“)
un ritm într-un germene și realul ca virtualitate
androgenă pentru muzică de renaștere și vis

din bărbatul ăla ieșea o femeie despletită îndumnezeită

mă îndemni să te țin în brațe, și om de paie și bărbat,
 soare înfipt în stern mărturisitor de vitalitate poem
 ce nu te-ai pierdut pe limita dintre vis și halucinație
 aceasta este realitatea care ne scobește miezul:
 iarba cenușie ce crește cu filigran în iarba verde
 („întotdeauna vom fi două guri de hrănit la masă
 gura de lup a celui ce știe să muște din text
 și gura de hoit a celui ce sfredelește femeia din bărbat“)
 caucazianul ală nebun, al doilea dumnezeu de pe fundul paharului

oricât de sus ai urca pe spinarea copacilor
 ei nu te lasă să le pui șaua mai bine vântul
 când râzi și duci mâna la gură cu un gest ferit.
 trece tramvaiul 13 și luciul șinei te înțeapă în stern
 în soarele mărturisitor de vitalitate și polen
 („pipăi pachetul ăla de cuvinte și ace cartea obiect
 și cartea cu ținte care îți intră în ochi în creier în nori“)
 citești tot ce se șterge din mintea celuiilalt
 în timpul raportării sale la neant hârtia unsuroasă
 de ceară și ataraxia, al treilea dumnezeu de pe capacul de canal

văd replicile din scenariu cu care se îmbracă
 personajul meu când mâna îmi tremură pe creștetul lui
 pentru că e curent pe scenă și omul e vânt când râde
 doar nu vântul râde în cuvinte ci cuvintele intră în om
 prin ochiul deschis al celui de al patrulea dumnezeu
 („cum ioan se lupta să înțeleagă domnia celui ce nu e
 pe placul său înțelegi că ești pregătit să urmezi un maestru
 care nu seamănă cu dorul tău“)
 înălțarea staturii noastre deasupra muntelui de foc

e sfârâmare

și măcinare

de femeie care înnoptează

într-un cort

la azilul de noapte

somnul șarpe înnoadă

podoabele ei de mireasă

în jurul demenței de a avea certitudinea liniștii

ceea ce Dumnezeu despletește și risipește în bărbat

tramvaiul 13 revine acum și șinele lui împung
cele două lentile cu care mă cercetezi dacă am iarbă
cenușie în iarba verde și dacă miezul meu e fraged
acum ca și în viața cealaltă dintre vis și halucinație.
chestia e că mă descurc greu cu bărbatul meu ochelariș
și om de paie cu două guri de hrănit ce scobesc literele
le lipesc cu scuipat și le gustă înainte de a slobozi textul
ca pe un horcâit plin de sânge și refuz
(„ca atunci când Irod și-a pierdut mințile și a ajuns nebun
precum tatăl său, tipul își arată multiplele plăgi la reanimare
el știe că la mine se uită atunci când strigă doctore salvează-mă
am întârziat în firul de iarbă am lăsat sângele meu zălog“)

adesea poetul e un cadavru înseninat după accident

când nu s-a mai putut face nimic

deși lumea era în jur și privea

cum din bărbatul ăla ieșea o femeie despletită îndumnezeită

ciuguliți frigul deschis către inima voastră de nașterea fără de apocalipsă

erau mii de scrisori între mine și voi
cuvinte fără miez sacru
dar nicio prezență
cumva trăind textul mai mult decât fiirea
(„să nu uiți frigul deschis către inima ta“)
ești un adult care nu a aruncat încă ursul de pluș
îmi spune vocea de catifea a mamei din telefon
îi văd mâinile prelungi îngrijite apucând stiloul
cu peniță de aur
(„pasărea cu botul de foc se scutură de cenușă“)
și scriindu-mi pe scrisorica de dimineață
mama te iubește mult de tot mult de tot mult
se strânge în jurul meu scutul de cuvinte care apără și miluiește
(„și nu ne duce pe noi în ispita de a trăi clipa“)
zece unghii roșii zece înserări încercuind zidurile de apărare
către care se năpustesc în fiecare zi prezențele
celelalte păsări din cuib
mâinile mele de femeie bătrână încercuind o inimă
care nu vă poate hrăni mai mult decât cuvintele
cu care ciuguliți frigul deschis către inima voastră
de nașterea fără de apocalipsă

filipica bucuriei

câți ani au trecut de când am murit pentru prima oară
și numai textul un cearceaf neted în care nu pot să dorm
doar să privesc bufnițele

ferice de mine cum stau în întunericul meu și întreb
deznod și caut firea de neatins a zilei când se întunecă
(„e mai adevărată bucuria serii decât a dimineții“)

lumina ca filipică a bucuriei e plină de hohote și plâns
ea strălucește deasupra tuturor și îi învește în resemnare
(„acum douăzeci de ani urcând în genunchi dealul de la Hagigadar
razele soarelui ne înhățau cum niște gheare de vultur în zbor șobolanii“)

deprinderea cu morțile succesive și cu renașterile
cât acele dilatări de pupile reîncântând lumile și totul e
autoficțiune.

lăsarea sângelui pe text pe cearceaful treziei
(„deșertul este viața fiecăruia măcinată înainte de a o fi trăit“)
fiecare om descoperă în pustiu propriul mit
și sinuciderea prin cunoaștere

(„atunci, deschizându-i-se pleoapa, el privește
înăuntrul său și focul îl orbește“)
mai departe e pace în crusta unui păianjen ce-și întinde plasa

tu în tine robul adevărului tău și înviere

iluminând dinspre înăuntru către înafară
golul pulsând în inimă
(„făcută pentru sinceritate, nu pentru perfecțiune“)
trebuie să faci în așa fel încât
să rămâi singură cu adevărul tău
(„e gust și dezgust de lume în toate“)
de aici nu te mai urmează nimeni
pentru că începe infernul tău purificator
scannerul RMN cercetează rezistența sufletului tău la tortură

când deschizi fereastra către grădină
vezi artă și raportare la timp
(„am trecut prin toate cu sângele meu“)
așa cum te scufunzi în iarbă ca într-o baie de botez
mai pur ieșind la lumină după întinarea de a fi trăit
(„câte renașteri tot atâtea morți și de fiecare dată
sinele te îmbrățișează în lauri iar și iar“)
nu vei obosi niciodată să fii
ceea ce trebuie să fii
tu în tine robul adevărului tău și înviere

pasul lateral al fiarei sau cățărarea pe text

pasul unu – gog în ritm inaugural sleepwalkers cu somnifer
 van der graaf generator pe copertă un facies de killer sax
 o chestie fascinantă când axa verticală se topește
 viețile noastre sunt niște zgârieturi pe asfalt
 („motorul cu șaptezeci la oră o zbughește pe sub nasul tău
 îmi trag casca peste ochi & părul aspru aromă de fistic“)

apăs pe buton, liftul țâșnește către etajul optzeci,
 o linie dreaptă care urcă este un mod de a atârna numai de mine
 („cățărătorul șterge geamurile contra trei dolari pe minut
 și își salută vecinii cu spray-ul mov“)
 de fapt, urcușul este o gravitație maniacală

urcăm pe peretele lucios al muntelui de sticlă
 înfășurați amândoi în aceeași frânghie
 care urcă odată cu noi desupra golului
 de parcă nu ni s-ar fi promis aripi în cer
 doar niște ținte vii în frunte în care trag cu pușca homuncului
 măria sa alteritatea
 perenis

el pune primul piciorul în scobitură
 și piatra îi răspunde cu un frison
 („un text cât un urcuș în stratosferă
 sunt obligată să scriu mai ales fără cuvinte
 sau numai cu acele cuvinte care mă resping“)
 urcușul pe partea nevăzută a realului în vis

la spălat de fiire
 spălat de creier
 spălat de istorie

la spălat de geamuri: el urcă din instinct
trăind pe frânghii și scări dormind în zbor
cu picioarele încolăcite în jurul cordonului ombilical
al traiectoriei de cădere când eu îi deschid fereastra
deasupra grădinii cu brațe pline de flori colorate
și urcând fără odihnă el se topește
în propria sudoare se lasă absorbit și absoarbe
carnea
piatra
sticla
pământul
cenușa
solzii
liniile verticale
frânghia întinsă
lanțul
praful

(„imagarul e o catalepsie care hrănește întâlnirea dintre pașii celui ce urcă și
pașii celui ce se topește“)

el adoră femeile cu picioare
de insectă cățărătoare pe spinări de masculi
(„bărbat lipit de munte prin ventuza unui ghimpe“)

pasul decisiv este întotdeauna pasul lateral.
(„el avea un mod năucitor de a urca la zidul morții:
proptea motorul în asfalt ca pe un falus și se răsucea în sus
explodând viteză și motorină“)
în clipa următoare cineva pulverizează un text
totul în jur se dizolvă în instinctul de cățărare al fiarei

In the End cu Dr. Hammill, sunt doar un bărbat care încearcă să se refugieze

e un mers cu picioare de plumb prin Sofa Sound când Peter Hammill
 a țâșnit pe ușă cu o partitură în mână („îți trăiesc moartea“) Hy
 urme din A Plague Of Lighthouse Keepers (soooooon, yep)
 firimituri de plumb din cel mai frumos cântec scris vreodată
 man-erg man-erg man-erg srrrrtoptoptop
 tipul îmi dă linkul pe you tube vezi și tu
<http://www.youtube.com/watch?v=qpov1ErD-Bc&feature=related>
 ascult cum Peter Hammill deschide fereastra și sare
 dar aripile rămân legate cu eșarfe roșii la
 fereastra cea mai înaltă care gâfâie către parc
 acum treizeci de ani, în Sala de la Schitul Măgureanu,
 veneam numai eu cu el și ne aprindeam țigările în pod
 ne ciocneam vârfurile bocancilor și făceam dragoste în cutiile
 de carton ca două sticle goale
 pe scaunele din jur locuiau rochii și pălării
 („sunt doar un bărbat care încearcă să se refugieze“)

îngeri cu discuri de ebonită cumpărate pe ascuns din NY
 de doi piloți de la PanAm

(„măi, femeie, Van der Graaf Generator e drogul tău“)

mi-a adus un buchet de flori uscate din Still Life
 și în podul nostru răsunau nervurile de salcie
 străpungându-ne pielea în timp ce devoram muzică îmbrățișați
<http://www.youtube.com/watch?v=wJyscJEVrcs&NR=1>
 câte amintiri și nicio viață de povestit
 câte amintiri în nicio viață scursă
 pentru că totul ți se întâmplă numai înăuntru
 atunci când trăiești în lagăr nimic nu face spumă
 chestiile vomate țâșneau din noi peste praf
 („cum, oare, de nu ne-am pierdut mințile în noapte

sau numai inima este acum o sită ce nu mai cernă“)
deodată rochiile de pe scaune începeau să zboare
deasupra parcului de vizavi
ne legam șireturile de la bocanci
pe acoperișul cu tăiș de femeie.
mulți pași coborând în fugă se împrăștiau prin Cișmigiu
camuflați în poezie și havane treceam pe lângă Teatrul Mic
alergând cu Peter Hammill să prindem un loc la cursul lui Mano

floare de crin în mâna ta, Marie – *pia mater*

 floare de crin în mâna ta, Marie,
 floare de perle răsărite în ziua florilor,
apără-mă de umbră, de răul și de viermele
 ce au coborât peste sufletul omenesc.
 pânzele de păianjen stoarce-le de argint
 și fă din argint o scară
 care urcă la nori
la asupră-de-nori și asupră-de-cuvinte
 cu care să mă hrănesc
 în timp ce nebunii ies pe poartă
 și se revarsă în ocean

 floare de crin în mâna ta, Marie,
 floare de fluturi de aur pe nisip,
apără-mă de soarele pârjolitor
al nebuniei care usucă sufletul omenesc
 al pământului scos din matcă,
adună-mă în razele unui soare ce îmblânzește
 lumina al cărei tăiș îl abate de la
 sufletele posedaților ce alcargă
 la ocean pentru a-l soarbe
 și a-l rosti

floare de crin în mâna ta, Marie,
flutură pacea peste creștetele noastre
de nebuni dezlegați de cuvinte
ca să mergem mai departe până la pământul
îngerilor afănat și dezrobit
până la oceanul ce fierbe în pahare
de lut fără gură
până la marginea fără margine
a cuvintelor Lui, făcătoarele de început
și de sete

lenea cârciumarilor și florăreselor peste casele vechi

plimbarea mea dintre Lipscani și Scăricica
potrivind piciorul pe dalele de granit
cu zgomotul de nuci coapte al pașilor care urcă
spre o halucinație

oarbă

cu bufnițele și câinii în jurul meu
orașul mi se strecoară în amintiri
învăț să nu-mi fie frig și să nu tremur
în fața buldozerelor

case vechi cu coroană de verdeață
din care coboară seara parfumul de tei
ca un fum somnoros ce prelungeste
lenea cârciumarilor și florăreselor.
stau nemișcată în praful de piatră
aici

**chestia e că acum mă simt împăcată chiar și cu fărâmele din
mine care au murit**

*cartea fără început și fără sfârșit
a celui ce există fără să fie.*

mă gândesc la chestia asta pentru că
niciodată nu aflu autorul pericopelor pe care
le învață fiica mea
aceleași cu cele învățate de mine
sau de mama sau de bunica
ori de străbunica mea cu rochie din brocarturi
de mama ei sau de bunica ei cea sfântă și
de străbunica bunicii sfinte și aurii

ideea e că autorul cărții fără început și fără
sfârșit mă cunoaște foarte bine
și mă recunoaște dintr-o mic
în timp ce eu nu-i știu nici numele
măcar nici chipul negreșit neînchipuit
și de aceea mă gândesc la chestia asta
cu tulburare și împăcare

căutând în viață ceva bun

de neatins

te purifici

astăzi bunăoară am petrecut pe jumătatea strălucitoare
a camerei mele câteva ceasuri bune
în care nu am făcut nimic și nu am rostit nimic
doar am stat în lumină
și pe la prânz a venit un glas în mintea mea
și mi-a iluminat miile de cuvinte adormite acolo

atrăgându-le către țărmul mării
și am simțit deodată apa rece a Normandiei
cum îmi spală picioarele însângerate de pietre
și de poveștile încă nespuse în catedrala lui Braque.
nu era decât un capitol din cartea fără început
și fără sfârșit pe care marele autor necunsocut
o scrie zi de zi de milenii
cu penița invizibilă a iluminării
în veacul vecilor

chestia e că acum mă simt împăcată
chiar și cu fărâmele din mine care au murit

ploaia cwul, când abia acesta este sinele

imposibil de supraviețuit unei lumi
care nu apare decât atunci când abandonez
întrebările esențiale.
alegera fără a avea de ales
e ceea ce se înșiră pe sfoară:
ploaia cwul picăturile cwul particulele cwul
un colier alb făcut din toate râurile
care nu apar decât atunci
când sfârcurile pământului se retrag
în găvanele ochilor mei

și încăpând în el însuși
precum Dumnezeu în toate dimensiunile
miezul care naște cuvinte-miresme
coconul acesta fluid care nu e niciodată fluviu
doar secreție stoarsă sufletului în cazne
îmi intră prin piele în minte
prin măduva oaselor și prin măduva spinării în inimă
prin semne diluate în retină
îmi aduce moartea ca pe o grădină proaspăt plivită
moartea cum vântul adie

și abia acesta e sinele
când o prezență subtilă mă soarbe
în altă curgere

e un loc în mine pentru fugă, când subțirele fum se risipește

e un loc sub acoperiș
scările mici de lemn se împletesc cu frunzele și cârceii de fasole
liane miniaturale și vene
cabluri intră în peretele roșu și îl scutură
vopseaua stă ca o cămașă peste cărămizi
e un loc sub mansardă
podele de stejar zăbrele cu lacăt evantaie
cutiile cu cărți și lumânări
rochiile vechi cu guler de bumbac înnodat
coșuri de rafie și dantelele indigo pentru nou-născuți
băieți cu genunchii zdreliți
rotulele precum scuturi acoperite cu mușchi și
ferigi de cerneală
e un loc în mine pentru fugă
un pod deasupra Străzii Șelari
când subțirele fum se risipește

plâns sephirot, cercul tzimtzum plesnește de nimic și semințe

respirația ca trezire din exod
când omul își este sieși plăcut împlântat în
semnele care mor

scriu ceea ce număr și rostesc
văd tot ce încă nu se vede
carnea cântărind cât o privire una
ce se îndepărtează de cealaltă
cercul tzimtzum plesnește
nimic și semințe

**desenându-i pe piele nervurile negre ale unui cireș japonez
înflorit**

cele mai mari victorii sunt chiar acele jocuri în care ai fost înfrânt
iremediabil distrus de propriile argumente
tocmai atunci când erai poleit cu certitudini

adevărata lumină îl îmbracă pe cel învins
desenându-i pe piele nervurile negre ale unui cireș japonez înflorit
cum seva materialității

maternă

coborând în celălalt
un cer mai deschis către implozia finală
un scut de care te izbești
înainte de a străpunge universul
către revelație

prin durerea voluptuoasă a unui adevăr ce se stinge

**subțierea sensului într-o minte spartă, un bloc de marmură
murmură hamartia**

arogața când îl umple pe muritor
cu povești despre fum.
realitate ca refugiu
pentru fantasme.
clapele orgii
spasmul celui învins
lut în ghearele învingătorului
cu sângele ploaie deasupra capului

curgere tragică a vârfului către rădăcină
când eroica naștere descrește în împuținare
în loc de a țâșni.
subțierea sensului într-o minte spartă
un bloc de marmură murmură
hamartia

condensarea norului de filosofie
în picătură de gramatică a fiirii

punem virgulă unui peisaj
alături de textul eliberat

nu noi simțim durerea
ci aceea se luptă cu noi spre a fi recunoscută:
dreptul durerii de a fi iubită,
de parcă trupului nu-i pasă de suflet
atunci când îl hăituieste cu vivisecția prin cunoaștere

Pelerinul din Aqualung face o plecăciune și murmură hamartia hamartia hamartia

stai trează în întuneric și în sunetele tale

viața de după scutul conștiinței.
bei deșertul și e un gust nou.
acum ridică-te din nisip și umblă pe ape
cu tălpile alea verzi și degetele albastre.
algele mănâncă din tine timpul
ce ți s-a dat pentru a scrie.
peștii ciugulesc granule din ochii
ce văd un cosmos gravid
cum te va naște dincolo.

mărturisitorul câine se ghemuiește
în cerc deasupra oaselor tale.
măduvă plină de cuvinte, somnul
se îndepărtează de mal.

stai trează
în întuneric
și în sunetele tale

mama era gustoasă și dulce, așa că am mâncat puțin din ea

mama a murit pe 13 martie acum câțiva ani
care vor fi întotdeauna puțini

am împăturit un ștergar cu firimituri din mama
întâi în patru, apoi iar în patru și iar în patru
și în patruzeci și patru

mama a coborât din nori astăzi în biserică
și în fiecare zi

printre colaci și ștergare, farfurii, pahare și furculițe
stă mama din bucățele de pâine

mama era gustoasă și dulce, așa că am mâncat puțin din ea

adevărul e că nu mai mâncasem pâine de mult
pâine cenușie cu gust de grâu proaspăt

mama se apleacă și culege pâinea direct din pământ

în fiecare zi

adică astăzi

în fața ei, un perete acoperit cu ștergare și farfurii

în urma ei, o oglindă orbind

**când vei pleca în lume să-ți scrii povestea
nu te pierde nu te umbri**

1. spre a se naște din poezie și a cerși apoi același lapte

să punem totul pe hârtia timp scriind

la fel cum punem copacii în pământ

și solzii în oglindă

semințele în luciul ochilor tăi de copil.

degetele mele ciupesc chitara sfârc smulg voci pianului alb

un cântec al descreșterii

ton m'a; mon, au de l'.

eu sunt uimirea ta când

laptele ce iese din mamă îl vede pe copil și țâșnește

înăuntrul și în afara gurii știrbe

înăuntrul și în afara limbii care șlefuieste cuvinte,

nimeni nu simte picătura albă când vine

ca un viitor necunoscut și

sapă în om o amprentă umană.

în tot acest timp,

cât copilul rămâne încleștat de gravitația sfârcului,

adulmec urma fiarei ce ne dă târcoale

spre a se naște din poezie și a cerși apoi același lapte.
gândesc că nu am nimic a-i reproșa lui
cum niciunui alt poet din coama cometei literare
copiii singuratici plimbăreți ce ard de vii
în timp ce traversează placentă Cuvântului.
eu doar colecționez amulete cârlige spini tatuaje capete de frânghii
coduri de hărți ce avansează singure în deșert
atâtea inimi pulsând pentru ca viața să fie o mare liniște

2. spune dacă știi cine ce unde este când totul explodează

e un fel de a nu mai simți haosul
rescriind întinericul pe un continent necunoscut
cum copiii mi se desprind de brațe,
de sfârc, cerul albastru al gurii lor se desprinde,
de umeri, puful lor auriu se desprinde,
de ceafă, vertebrele moi se desprind,
de creștet, perucile mov se desprind,
elitre virtuale dansând în ritmul cântecelor pentru telefon,
înghite felia de pâine cu miere,
înghite civilizația mutagenă,
înghite spațiul de blog rescrie umbra fără trup,
identifică-te și silabisește parola
spune dacă știi cine ce unde este când totul explodează
altminteri nu ai acces.

la fiire cu ființă negată nu ai acces.

la softul iubirii nu ai acces.

la gratii nu ai acces.

tot ce ai este acest tub ce te leagă de ocean
acest sfârc muștiuc la care cântă copilul și plânge
eliberându-te de propriile sentimente de vinovăție.
ce lume e aceasta, în care copiii te scot din valuri

te storec de puținul adevăr

și întorc picătura de lapte în picătura de sânge pe care o bei apoi

de pe obrazul lor rece?

3. omul cu frânghiile trece din când în când

omul cu frânghiile trece din când în când
prin tufișurile de pe mal, el nu e aici de fapt, doar visul copil,

în timp ce râul se umple de neliniște

ca un suflet ce nu mai poate să curgă

4. când vezi ceea ce nu mai știi să privești

privindu-l cum înnoadă cânepă bate iarba și o leagănă

zburând în volute largi cu spice și lujeri

îndură zbaterea peștilor în venele sale,

spală țărături cu pletele negre

alunecă pe faleze de bazalt,

falii lucioase precum spinările de rechin

desenează cu gheara pe țeasta copiilor mei
o identitate nouă cu șase zerouri
nu e încă noapte ci acel moment al zilei când
pietrele mici se ascund în burțile fecioarelor venite la scăldat
căci mai târziu se vor face stânci și scări precum toate celelalte femei.

e un fel de timp pentru a șterge urmele
când vezi ceea ce nu mai știi să privești
când adâncești tot ce nu mai poți să înalți
când uiți ceea ce a fost odată firea fiirii

5. rămân în urma ei petale parfumate de umbră

pe unde ai tot rătăcit ca o spirală ce produce sensul cărui vis?

și cine ești dincolo de captația minții?

în câte ventricole bate ritmul tău

când tot ce există

există de două ori

și aici

și dincolo?

ființa care se accelerează își pierde cristalele

rămân în urma ei petale parfumate de umbră

6. ești totul prin plăcere când rămâi un nimic

să punem totul pe seama purității

un prag trecut din greșeală

ca o înghițitură cu împărtășanie sfântă
de teamă ca sânul să nu iasă din gura copilului
iar fiara să nu apară și în reclamele de pe ziduri,
în literele lor, sub afișe, în tavanul de sticlă,
în cărămizi, în mortar și în tălpile fine ale îngerilor,
fiara multicoloră a persuasiunii
ținându-și telefonul mobil în dreptul inimii
cu care îl aude pe copil în direct cum sugerează picături de galaxie.
descuietoria și încuietoria lumii sunt în acest prunc
ce ține ochii închiși toată viața lui
cum două mere din care nu mușcă viermele nici foamea de adevăr
pentru că nu mai există bine și nu mai există rău
ci totul vine prin tubul digestiv anexat direct la telecomandă
ca un alt creier ce se autodizolvă în propria ficțiune de unică folosință.
pruncul strânge pleoapele peste un vis care se repetă la infinit
plăcere curgând prin șanțurile imaginarului direct în hipotalamus
mama stoarce sânul și deschide un evantai, cântă
nani nani fraged copilaș,
libertatea e un altfel de gust
decât sevrăjul după lapte cu galaxie și mamă.
ceva ce se ieftinește mereu și se intensifică te trage înapoi
și te împoașcă în interiorul tău dureros unde
gândirea divergentă îți șoptește mereu că tu ești totul prin plăcere
când rămâi un nimic

cu mintea zgâriată de bisturiul poftei
în timp ce florile îți miros fontanelele moi
boturile de lupi îți sfâșie măduva
copacii te aud cum gângurești
și apa te uscă de mugurii plânsului după sfârc

7. pe dărele lăsate de memoria impersonală

să punem totul pe hârtia timp amprentele stingerii unei specii
de visători
la fel cum înlănțuim literele în cuvinte
ce înaintează cum șerpii cu șiraguri lungi de hypertext
pe dărele lăsate de memoria impersonală
și întâmplătoare a neființei de fiire

8. copilul meu de lapte, litere și stele

dragul meu copil de pe urmă,

alăptatu-te-ar sfârcul

sânul

mama

hârtia albă

cuvântul

cerul

înțărcau-te-ar sfârcul

sânul

mama

hârtia albă

cuvântul

cerul

pe care ne scriem amândoi textele intergalactice și
le ascundem apoi în grote unde bubuie inimi înfricoșate,
vom pune cărăile noastre pe ramuri și copacii pe umeri
înaintând așa rădăcină după rădăcină cuvânt cu cuvânt
către singurul timp ce ne cuprinde și ne dizolvă în îndumnezeire.
deschide ochii asupra nimicului ecuator și vezi-mă așa cum sunt
când te desprinzi de sfârcul meu femeie galaxie a speciei umane.

copilul meu de lapte, litere și stele

când vei pleca în lume să-ți scrii povestea

nu te pierde

nu te umbri

singur vorbind despre o lume încă neinventată

femeia limită din bărbatul limită

altminteri un fel de random access

semio-surfing și sex

vrei să fii liber pentru grade de libertate încă nedescoperite

adică tot ce ai este Dumnezeu cel vag și logic

de fapt un pod între două vorbiri cenzurate
două limbaje ale evadării din prezent

teodicee

dintre cel pierdut și cel regăsit

(„sosind în pământul modelat de un cod cultural

singur vorbind despre o lume încă neinventată“ „logica vagului te aduce în același
loc de unde au plecat toți ceilalți fără a vă fi întâlnit vreodată“ „eu nu caut
răspunsul, eu caut întrebarea“ „perspectiva“ „hieraticul mântuitor“ „femeia care a
răspândit ciurma lui Nkruamah“ „cât crezi că o mai ducem așa?“ „cum, așa?“ „păi,
așa, la limita dintre binele suprem și răul suprem“ „să zicem, o veșnicie, deși e
cam vag“ „scade și tu câteva minute“ „roger“)

în mine memoria scrijelește cum un stilet pe o coajă de copac

o separare a apusului de răsărit mai mare ca acum nu a existat niciodată

două modernități care nu se pot decanta

iar această dorință-buldozer ucide în masă mai intens decât politicul
sunt semnele gustului și sunt semnele mirosurilor din care au mușcat
proorocii înainte de a-și lepăda învelișul

sensibilitate matematică interpretată ca subiectivitate

limbajul memoriei scrie pe cortex o lume
ce coboară în inimă și caută febrilă
femeia limită din bărbatul limită
și încă vreo trei patru iluzii cum ar fi pacificarea tiranilor cu filosofii

sau precipitarea vindecătoare a speranței din condiția umană autolitică
poetii și zeii se inventează reciproc
femeile și bărbații se inventează reciproc
exilurile și limbajul memoriei se inventează reciproc
rămâne singură regăsirea prin pierdere
precum în-lumirea în dez-lumire și încă ceva nedefinit

la începuturi nu a fost decât un om singur

trist

clarvăzător

omul avea un rinencefal activ și astfel simțea depărtarea de Dumnezeu ca pe
singurul imaginar posibil

telepatic

telekinetic

cosmogonic

și continua să rămână singur trist și să privească numai în sine
autohipnotizându-se

prin absența limbajului

și intuiție infinită

nu Dumnezeu i-a dat omului fericirea,

ci omul a inventat această stare de isterie

pentru a suporta tirania post-modernă a consumului de obiecte

sugestii

entități energofage

din începuturi

omul a știut doar gustul depresiei astrale

nostalgia după mângâierea lui Dumnezeu

ce se așternea pe creștetul nostru ca un giulgiu al bucuriei calme

tihnite

când un izvor clipește la picioarele noastre

luând cu sine mai departe cioburi albastre de cer senin

Dumnezeu i-a dat omului tristețea, pentru că în tristețe stă coconul imaginarului

misterul astfel revelat a continuat să se învârtă

în jurul omului

o roată

peste care s-a așezat Pelerinul din Aqualung

o roată învârtindu-se

sub o altă roată

care se rostogolea peste Pelerinul din Aqualung

când acesta a înțeles astfel

drumul

adevărul
calca nemijlocită
flagelarea
iluminarea
singura viață care rămâne
după ce toate celelalte s-au stins
roțițe
mișcând pelerinii printre iluzii

și Pelerinul din Aqualung a salutat mulțimea fără chip, s-a înclinat și a spus așa :

ea a murit singură
prin diluare
în voi toți

(„cine este ea?“ „apropierea judecății ca un salut între morții disponibili“
„nu e o mângâiere care alină“ „nu e o judecată care face dreptate“ „este
plecăciunea la intrarea terțului“ „devenind respirație de la un suflet la alt suflet“
„ea expulzându-se din voi“ „ea născătoare și născându-se în voi pentru a vă
reflecta“ „ea părăsind adăpostul“ „de cuvinte care rănesc sau exilează“ „înainte de
a deveni echivocul ființei“ „ea“ „este“ „apropierea“)

dar cine este ea?

Cuprins

Pelerinul din Aqualung, 5

cercul de frig te cuprinde fără să te atingă, 7

păpușa fără un ochi privea la priapicul Charles, 8

ea își croiește drumul ei, tikkun olam printre nașteri, 13

Însemnările de studenție ale lui Dalit și ale iubitei sale Loana înainte de a se împrieteni cu tipul ăla mișto cu perucă mov

1. fișier rar. radiografiile lui Dalit, 16

2. umbre chinezești. intrarea shaolin, 16

3. mamalia circus. căprării cool de lagăr, 16

4. oameni cenușă. efect de lasou, 17

5. homo-gadget. tatuaje cu menumoruți, 17

6. v-a mai rămas de un dric. sau de o speluncă metafizică, 18

7. gagică are aripi în uter. el are pălărie, 18

8. e doar zgomot. programări la eroism cronic, 19

9. la transplant înainte. frica de luf-luf, 19

10. glezne roz. pași repezi pe granitul roz, 20

11. pilula de neîncepere. îndreptarea picioarelor de femeie cu americană, 20

12. frigul din litere. sternul măduvă și ritm, 21

13. topirea țărilor. mângâierea ierbii, 22

14. brain implants. trece tipul ăla mișto cu perucă mov, 22

Femeie plutind în claustrofobiile lui Qoheleth sau a expune ființa la radiații de déjà vu, 23

deathproof - baladă în proximitatea poetului ce zice că puțină isterie nu strică, 25

oceanul adulmecă un trup ce se topește prin contracțiile morții, 27

iar eu am tăcut am scris am visat am gustat memoria șobolanilor, 31

inocent dansând pe lăbuțele de lut, 33

el stă în visul lui și toate cercurile cresc, 35

despre dispariția pescarului ca un dicționar de cuvinte magice, 38

despre felul în care decorporarea intră în corpul nimănui, 44

piercing de cuvânt, o pace de rouă, 47

intuiția clipei în cel pe de-a-ntregul împuținat, 48

hall-seas-over, 49

vorbiți cu disperarea voastră despre idolul cuvintelor, 52

scriu despre lume ca despre un val de crime fără autor, 59

răsfoindu-ne unul pe celălalt când dantura tânără a timpului ne eliberează de cărăile noastre, 63

privirea interioară, o eclipsă hrănită de corola unui adevăr străin, 65

înhață sufletul potrivit pentru tine, 66

deasupra muntelui hrănindu-se cu pământ și cu nebunia măslinilor, radical

feminină, 68
o lume de click- clișee în memoria muribundului, 70
trebuie să scrii pentru călători și pentru maimuțoiul din tine, 71
laptele negru mahamvantara în murmurul textului, 74
prizonier în golul desăvârșit când umple matricea plinului cu energia sa, 79
nimic nu ne mai poate atinge, 81
ținându-l de mână pe cel ce moare în Aqualung, 83
ele ne gugălesc, sau adăugând puțină literatură impulsurilor de moarte la etajul al 18-lea, 85
după profetul Enoh, sau despre felul de a rata calea scrisului în limba română, 86
adevărul care te împarte în morți tineri, 89
floare de crin în mâna ta, Marie - cu voce mică, 92
așa începe să rumineze în mine poezia dormandă a lucrurilor simple și greu de apărat, 93
sunt o cușcă pentru vânt, 96
vedere către tine, 97
ce mare lucru este un suflet care piere, sau zidul care vede și tace, 98
browserul spune că sunt aici, 101
chestia aia e inima încleștată pe accelerație, 102
femeie, sau trecerea ciclonului Harley prin limbajele emo, 105
despre cum m-am întâlnit cu moartea fix lângă Charles Bukovski, kill him, he makes me sick, 107
la sfârșit eram un prunc învelit în cuvinte vii, 111
femeia de la Baz' art des Mots, 113
mersul și căderea din poem în lume, 116
când apa dormandă te spală de sânge pe dinăuntru și pe dinafară, 118
păpușa cu cortex de păpușar, 120
ceva bun de împărțit cu toți și cu nimeni, 123
or(olo)gii minerale - scena a IV-a (despre trupul secret din lumina pântecului ei), 124
viață dăruind prin mici intensități de extaz, 126
timpul în cuibul său dormind deasupra burții înăuntru fractal, 128
or(olo)gii minerale - scena a III-a (despre bătaia aripilor unui fluture în ingenium), 129
am luat lumină din lumina și întunericul nostru - inter me ispum et meipsum (între eul treaz și eul celui aflat în timpul somnului), 131
or(olo)gii minerale - scena a II-a, sau despre felul cum mă așez la taifas cu oameni loviți de moartea literară drept în moalele capului, 133
oceanul tânăr, sau felul cum am văzut că urca alături de mine în genunchi o femeie care era umbra mea și care avea fundul mare ca un dovleac copt, 134
or(olo)gii minerale - scena I (despre felul cum trupul prăbușit este străpuns de coarnele literei aleph), 135
în fiecare zi mă caută cineva care știe că voi muri diseară, 136
cartea despre cum se amestecă toți cu nisipul și cu celelalte semne, 137

astfel traversez munții înspre cerul de malachit, 138
prezentul o ghilotină ascuțită, trăind ca și cum s-ar izbi mereu de un zid, 139
ce a mai rămas de spus neînceput nesfârșit, 140
nimeni din el nu părea să locuiască în spațiul cuvintelor, 141
somnia pelerinului cu ochii deschiși când apasă pe ființa pedală, 142
singuri se scutură de armonie sâni, singură chakra ombilicală se desenează în
jurul infinitului mic, 143
adevărul simplu, când cu îmbrățișări de maree timpul nostru, 146
cum oare am dormit pe pământ, am mâncat pământul tot, eu coram eu, 147
o limbă care se relaxează și te lasă să fii infinit, 148
el făcând legea din contradicții de goluri și cutreierări, 150
îmi place să vorbesc despre moarte cu pisica mea, 151
trezind-o ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat nici moartea nici penumbra, 152
înghițituri mici de beatitudine când dai click pe femeia hipnotică, 153
e un pământ de flori nenăscute cu care te vei împodobi, 155
și intrăm cu mintea noastră în lume, ca într-o orchestră simfonică dirijată de doi, 157
din bărbatul ăla ieșea o femeie despletită îndumnezeită, 158
ciuguliți frigul deschis către inima voastră de nașterea fără de apocalipsă, 161
filipica bucuriei, 162
tu în tine robul adevărului tău și înviere, 163
pasul lateral al fiarei sau cățărarea pe text, 164
In The End cu Dr. Hammill, sunt doar un bărbat care încearcă să se refugieze, 166
floare de crin în mâna ta, Marie - pia mater, 168
lenea cârciumarilor și florăreselor peste casele vechi, 170
chestia e că acum mă simt împăcată chiar și cu fărâmele din mine care au murit, 171
ploaia cwul, când abia acesta este sinele, 173
e un loc în mine pentru fugă, când subțirele fum se risipește, 174
plâns sephirot, cercul tzimtzum plesnește de nimic și semințe, 175
desenându-i pe piele nervurile negre ale unui cireș japonez înflorit, 176
subțierea sensului într-o minte spartă, un bloc de marmură murmură hamartia, 177
stai trează în întuneric și în sunetele tale, 179
mama era gustoasă și dulce, așa că am mâncat puțin din ea, 180
când vei pleca în lume să-ți scrii povestea nu te pierde nu te umbri
1. spre a se naște din poezie și a cerși apoi același lapte, 182
2. spune dacă știi cine ce unde este când totul explodează, 183
3. omul cu frânghiile trece din când în când, 184
4. când vezi ceea ce nu mai știi să privești, 184
5. rămân în urma ei petale parfumate de umbră, 185
6. ești totul prin plăcere când rămâi un nimic, 185
7. pe dărele lăsate de memoria impersonală, 187
8. copilul meu de lapte, litere și stele, 187
singur vorbind despre o lume încă neinventată, 189

Editura Integral
Bd. G-ral Gh. Magheru 32-36
Sc. D, Et. 6, Ap. 28
Sector 1, 010337 București
office@integral-rdmc.ro